SĂCCSIV
EVADAREA
DIN ÎNCHISOAREA ÎNGERILOR CĂZUŢI
— Spovedania unui interlop –
Interviu realizat de Danion Vasile
Ediţie îngrijită de Claudia Maria Chira
Coperta: Alexandra Corbu
e pentru ediţia de faţă: Editura Egumeniţa pentru corespondenţă: saccsiv@@yahoo.com http://saccsiv.wordpress.com www.danionvasile.ro

Introducere

De câţiva ani de zile, de când ţin conferinţe pe diferite tematici ortodoxe în diferite oraşe din ţară, am avut prilejul să stau de vorbă cu oameni care şi-au schimbat vieţile când L-au întâlnit pe Hristos. Şi am luat hotărârea de a tipări un volum de interviuri cu câţiva dintre ei. Aşa a apărut volumul *Drumul spre Acasă – După desfrâu, droguri, yoga şi alte rătăciri* (apărut la Editura Egumeniţa în anul 2009).

Cel mai şocant interviu pe care l-am luat când pregăteam volumul respectiv a fost cu Saccsiv – şi a fost atât de şocant pentru mine încât m-am decis să îl tipăresc separat, în volumul de faţă. (Mulţi dintre cititori ştiu cine este Saccsiv – autorul blogului http://saccsiv.wordpress.com… Pseudonimul Saccsiv este format din litere cu care încep numele unor persoane apropiate autorului care, deocamdată, vrea să rămână sub protecţia anonimatului.)

Înainte de a fi tipărit în această carte, interviul a fost citit de mai multe persoane. Primul cititor – de fapt prima cititoare – mi-a scris un comentariu care m-a surprins:

„Cred că vei avea o critică serioasă la această carte; numele pe care cu atâta trudă ţi l-ai făcut atât de mare, nu cred că îţi permite să scrii aşa ceva; nu este o carte realistă; e suprarealistă, e ficţiune, e tot ce vrei, dar nu realistă…”

Eu nu tipăresc cartea de faţă – şi nici celelalte cărţi ale mele – pentru a-mi şlefui numele… (Nu asta îmi cere Dumnezeu. De altfel, aceasta nici nu e cartea mea, e cartea lui Saccsiv…). Ci o tipăresc crezând că unii se vor folosi de cele citite, găsind un model de pocăinţă într-o vreme în care e epidemie de false modele…

Au mai fost şi alţi cititori care au crezut că interviul este fictiv – „pentru că nu poate un om să treacă prin atâtea lucruri într-o viaţă…”

Dar Saccsiv există, nu e un personaj literar… A avut loc la un moment dat o întâlnire la mănăstirea Petru Vodă, la care au participat mai mulţi teologi, jurnalişti, preoţi şi monahi. La discuţiile respective a intervenit de câteva ori şi Saccsiv. Când, la sfârşitul discuţiilor i-am spus unuia dintre participanţi că Saccsiv a trecut prin mai multe închisori, a rămas mirat…

Dacă tot am amintit de momentul respectiv, trebuie să spun că şi mai impresionat a fost Saccsiv de întâlnirea cu părintele Iustin Pârvu. El citise despre mari duhovnici, dar discuţia cu părintele Iustin i-a umplut sufletul de multă bucurie duhovnicească…

M-aş bucura ca, după apariţia acestei cărţi, Dumnezeu să îi dea putere lui Saccsiv să dea mărturie şi prin viu grai despre minunea întâlnirii sale cu Dumnezeu.

Unii dintre primii cititori ai „manuscrisului electronic" mi-au spus că ar fi preferat ca partea legată de violenţa şi homosexualitatea din închisori să fi fost cenzurată. Am considerat însă că, fără descrierile respective, nu s-ar putea înţelege prin ce iad a trecut Saccsiv… Pasajele respective i-ar nemulţumi pe directorii penitenciarelor respective, care ar putea fi traşi la răspundere dacă lucrurile ar ieşi la lumină. Dar, nu ies, cum nu ies nici cele din politică, din economie etc.

Înainte de a fi tipărită, am trimis cartea în format electronic la penitenciarul Bistriţa (o închisoare în care Saccsiv nu a fost închis…), pentru a fi printată şi dată câtorva deţinuţi. Unul dintre ei a scris – şi scrisoarea sa este tipărită la sfârşitul interviului – că este „o carte interesantă, în care am găsit şi m-am regăsit în multe din întâmplările relatate…"

Cred că oamenilor obişnuiţi, care nu au trecut prin închisori, le va fi greu să se regăsească în întâmplările relatate. Li se vor părea prea dure, prea crude…

(Chiar dacă unii se vor poticni de un limbaj prea colorat, prea direct, poate pe alocuri chiar vulgar, trebuie să se înţeleagă că prin coafarea textului, printr-o cenzură puritanistă, aş fi oferit o imagine deformată asupra vorbitorului şi a faptelor relatate…)

Oricum, există în carte şi momente în care se vede lucrarea lui Dumnezeu, momente care ne pot pune pe gânduri. Noi, care spunem că îi iubim pe cei de lângă noi, am avea curajul să intrăm în închisoare în locul lor, pentru a-i ajuta? Saccsiv şi-a riscat libertatea pentru a-şi ajuta soţia… Şi a ajuns după gratii… Noi suntem oare gata să intrăm în

închisoare pentru cei de lângă noi, fie că sunt soţi sau părinţi, copii sau prieteni? Răspunsul e destul de greu de dat…

Oricum, în cărţile duhovniceşti citim că Dumnezeu îngăduie să trecem prin unele încercări (care ni se par „nemeritate") pentru a curăţi sufletul de petele lăsate de păcatele trecutului. Aşa că şi condamnarea „nedreaptă" a lui Saccsiv a avut rostul ei, sensul ei, rânduiala ei…

Deţinutul a căutat în închisoare ajutorul lui Dumnezeu. Şi l-a găsit… Astfel a evadat pe verticală, găsind libertatea… Mulţi deţinuţi sunt obsedaţi să evadeze din închisoarea de piatră, neînţelegând că sunt legaţi cu lanţuri mai puternice de închisoarea păcatului. Astfel, după ce ies din închisoare, revin la furturi, violuri sau chiar ajung la crime – ajung din nou în închisoare… Pe când, dacă ar fi evadat mai întâi în plan duhovnicesc, viaţa lor ar fi fost cu totul alta…

Titlul cărţii – „Evadarea din închisoarea îngerilor căzuţi" – poate fi interpretat greşit… Aşa că precizez – îngerii căzuţi nu sunt nici deţinuţii plini de păcate, nici paznicii şi nici cei din conducerea închisorilor (cum în mod greşit au înţeles unii din cititorii manuscrisului electronic).

Închisoarea îngerilor căzuţi e lumea păcatului, fie că e vorba de desfrâu, de droguri, de crime, de violuri sau alte rele. E Sodoma care îşi întinde ramificaţiile peste tot… Din această lume a păcatului a reuşit să evadeze Saccsiv.

Asta nu înseamnă că urcuşul lui spiritual s-a terminat, că a urcat din iadul păcatului pe culmile sfinţeniei. Nu, el are de dus lupta cu păcatul până la sfârşitul vieţii – ca noi toţi, de altfel. Dar important este că a reuşit să pună început bun mântuirii – şi „spovedania" lui ne îndeamnă şi pe noi să facem acelaşi lucru…

Gata acum. Nu spun mai multe despre viaţa lui Saccsiv, vă las să descoperiţi singuri.

Danion Vasile

Praznicul Schimbării la Faţă a Domnului, 2009

EVADAREA

DIN ÎNCHISOAREA ÎNGERILOR CĂZUŢI

Important nu e ce face un om în trecutul lui, important e cum ştie omul să se raporteze la trecutul lui prin prisma relaţiei cu Dumnezeu. Tu cum priveşti trecutul tău?

Nu vreau în cele ce spun să smintesc pe nimeni. Primul impuls e,

de fiecare dată când mă uit în trecut, să regret multe din cele ce le-am făcut şi să zic: „Doamne, cum am putut să fiu atât de rătăcit?" Începutul, să zic aşa, al rătăcirii mele, a fost în pubertate şi în adolescenţă când, mulţumită bunului Dumnezeu, eram foarte puternic din punct de vedere fizic şi mă luam la trântă cu elevi dintr-a doişpea sau cu maturi, nu conta cu cine, dar aveam şi o inteligenţă peste medie, zic, pentru că îmi plăcea să mă duc la olimpiade de matematică şi am avut oarece rezultate, până la faza pe ţară. Atunci a apărut mândria: că eu aş fi ceva. Şi am început să caut. N-am fost niciodată ateu. Pe vremea aceea simţeam că există ceva, nişte forţe. Mama mea era catolică, dar mai puţin practicantă. Ea îşi făcea rugăciunile ei, nu înţelegeam ce face – nu mi-a pus nimeni Biblia în mână, nu mi-a vorbit clar de Dumnezeu – aşa, măcar un catolicism minim. Iar taică-meu era un ateu convins. Şi eu aveam, ca orice adolescent, căutări. Şi pe vremea aia era în oarece vogă Bivolaru – meditaţia transcendentală – şi mi s-a părut a fi ceva interesant. N-am fost în mişcarea lui dar – din ce cărţi îmi mai picau în mână, din ce mai ascultam la *Europa Liberă*, îmi făcusem aşa, o nebunie de religie în capul meu şi ajunsesem la un moment dat să cred că eu sunt *fiul lui Dumnezeu*, că eu sunt tare de tot.

Adică doar tu eşti fiul lui Dumnezeu sau că sunt şi alţi oameni?

Doar eu, eu!

Adică tu credeai că eşti Hristos?

Nu Hristos! Păi, eu ziceam că există Tatăl Ceresc şi mai sunt eu! O nebunie, frate!

O „Sfântă Doime"!

O cretinitate! Păi, dacă nu era nimeni să-mi spună cum e cu creştinismul…

Dar ce te făcea să crezi asta?

Nu ştiu!

Ce repere aveai ca să ajungi la o astfel de concluzie?

Dracul dă idei! Eu le-am luat ca fiind fundamentale.

Credeai în ideile astea?

Da.

Le spuneai şi altora?

Nu spuneam, că aveam impresia că trebuie să ţin totul în mine. Începusem să ţin nişte posturi negre, aşa, de capul meu, ca să mă purific.

Ce înţelegi prin post negru?

Păi, nu mâncam şi nu beam.

Nici apă?

Nici apă.

Câte zile?

Nu ştiu! Ajunsesem la o săptămână. Dar este extraordinar ce de nebunii face dracul! Este extraordinar că după aceste posturi n-am slăbit nici ca forţă fizică, nici pe cântar. Ziceam că dacă vorbesc cu cei din jur mă intoxic cu impuritatea lor! Taică-meu înnebunise când mă vedea că nu vorbeam cu nimeni. Şi făceam eu acele… cum să le numesc? Nu rugăciuni – meditaţii! O nebuneală! Dracul! Dracul care i-a învăţat şi pe ăia din Tibet vestitele lor nebunii, îi învaţă şi pe ăştia, care sunt de capul lor, aceleaşi nebunii… Auzisem eu de Iisus Hristos, nu huleam, dar… ziceam eu că săracii creştini sunt rătăciţi, ei nu ştiu ce şi cum… eu am descoperit adevărul! Măi, înnebunit de tânăr! Dar nebuniile acestea m-au dus destul de rău. Şi cumva diavolul mă învăţase că trebuie să fac eu nişte repetări de cuvinte, de care nu îmi mai aduc aminte acuma, pe respiraţie.

Un fel de mantre?

Da, exact!

Cuvintele aveau logică? Aveau sens?

Aveau sens, da. Dar nu-mi mai aduc aminte, pentru că mai târziu am vrut să-mi şterg din memorie cât mai mult din perioada aceea. Bine, la noi, ortodocşii, se poate spune pe respiraţie *Rugăciunea lui Iisus* şi atât, după câte ştiu eu. Dar era o rătăcire ce începusem eu să fac atunci.

Fără să fi citit undeva despre tehnicile de respiraţie?

Fără să fi citit. Pe urmă am citit şi mi-am zis: „Extraordinar!" Dracul îi învaţă pe acei aşa-zişi iniţiaţi orientali, dar îi învaţă şi pe alţii, care sunt pe un drum greşit. Tot ca să fie rău.

Erau doar meditaţii sau şi rugăciuni? Dumnezeului Tată te rugai în vreun fel?

Da, mă rugam la Tată.

Biserica cum o priveai în perioada aia?

Nu neapărat rău. O ignoram. Ziceam despre creştini că sunt, săracii, nişte rătăciţi, aşa…

Din cauză că, de fapt, Hristos nu era Fiul lui Dumnezeu?…

Dar nici nu mă gândeam prea mult la Hristos! Îmi venise în cap ideea că eu sunt ceva şi nici măcar nu mă gândeam la Hristos…

Nu te gândeai la faptul că alţii cred despre Hristos că El era Fiul lui Dumnezeu, nu tu…

Nu, nu, nu… Eu ignoram această informaţie. N-o vorbeam nici de bine, nici de rău. Yoghinii sau alţii zic despre ei că sunt dumnezei, sau pot ajunge dumnezei, dar sunt mai mulţi în grămada asta. Eu ziceam că sunt solo!

Adică singurul fiu al lui Dumnezeu…

Şi la un moment dat, când eram eu în nebunia aceasta – nici acuma nu ştiu dacă era o stare de somn sau o stare de trezie, nu ştiu ce a fost (cum scrie în Sfânta Scriptură – nu ştiu dacă a fost aievea sau nu), cert e că odată mi s-a întâmplat ceva foarte straniu: m-am luptat cu o dihanie bipedă. Eu gândesc acum că a fost diavolul. Şi acea dihanie mă tot întreba ceva şi mă punea să spun: „Da". Eu nu-mi aduc aminte nici acum ce m-a întrebat, la ce voia să-i răspund cu „Da". Dar la un moment dat m-am luptat cu el. Şi eu eram convins că pot să-l învinge. Dar dihania aceea, bipedul acela, era uriaş. Şi m-a strâns în braţe, din spate, foarte puternic. Foarte, foarte puternic! Şi trebuia să zic: „Da". Acum nu mai ştiu dacă am zis acel „Da". Cert e că m-am trezit pe jos, în mijlocul camerei. Înainte de a începe acest vis sau ce a fost, eu mă pusesem în pat să mă culc. Şi m-am trezit pe jos, în mijlocul camerei. Şi am fost foarte tulburat.

Cum ai înţeles lupta aceasta?

Eu… nu gândeam atunci că ăla este diavolul…

Dar cine credeai că e?

Nu ştiam.

Îl simţeai ca fiinţă rea? Sau bună?

Eu mă simţeam atât de puternic, încât îl consideram pe ălci că vrea să-mi facă un rău, dar nu aveam pe vremea aceea în minte ideea de spirit rău, conceptul de malefic. Repet: cum îţi bagă dracul în cap nişte chestii! Că tot din zona asta orientală e şi asta, că nu există dracul… Sau că este – eventual! – un înger bun care a fost nedreptăţit de divinitate şi care vrea să facă bine… N-aveam ideea de malefic, de înger rău, lucruri de genul ăsta. Am înţeles că e un duh, un ceva care a vrut să-mi facă rău, dar nu-l priveam ca pe un drac. Târziu, când m-am întors spre creştinism, m-am gândit că a fost dracul. Ei, de atunci viaţa mea a devenit un calvar. Eu ştiu pe ce perioadă? Cred că pentru zece ani… poate cincisprezece ani… A fost groaznic. Şi am vrut mult să vorbesc cu un duhovnic care înţelege aceste lucruri, să-i spun povestea

mea şi să-mi spună…

Ai vrut în perioada aia?

Nu! Acuma, de când m-am… *pocăit*, îmi place mult cuvântul ăsta, cu toate că sună aiurea din cauza sectanţilor…

Dar nu e normal că a fost confiscat cuvântul de sectanţi, pentru că pocăinţa e un cuvânt autentic ortodox. Cu adevărat se pocăiesc doar ortodocşii, sectanţii nu cunosc pocăinţa, fiind departe de adevăr.

Da, da! La un moment dat, chiar mă gândeam: M-a posedat fiinţa aia? Nu m-a posedat? A încercat? N-a încercat? A reuşit? N-a reuşit? Bine, acuma, după ce m-am pocăit, iarăşi am trecut prin greutăţi în viaţă, dar aveam tot timpul nădejdea în Dumnezeu, tot timpul vedeam lumina. Aveam mereu nădejdea în Dumnezeu şi simţeam mereu puterea Lui cum mă ajuta, de foarte multe ori, rugându-mă la El – că de fapt asta cere, să-i spui: „Doamne, Iisuse Hristoase, ajută-mă!" Asta mi-a intrat în cap când am citit *Patericul*.

Cum te-a influenţat lupta cu acel drac?

M-am îmbolnăvit la scurt timp după lupta cu monstrul…

Pe la câţi ani a fost lupta asta?

Pe la cincisprezece – şaisprezece ani, până să intru în clasa a zecea.

Dar până atunci nu mergeai deloc la biserică?

Nu. Eu ştiu că tatăl meu, chiar dacă era ateu, datorită naşilor, m-a botezat ortodox. Mama era catolică. Eu ştiu că, atunci când eram mititel, mă duceam cu mama la biserica catolică. Şi mă gândesc: oare o fi un păcat dacă eu m-am împărtăşit de la catolici? O fi! Chiar copil fiind? Nu mi-aduc aminte, dar poate că am făcut-o. Ia uite, măi, acuma mi-am adus aminte. În sfârşit… n-am ştiut că nu e bine! Ce ştiam eu pe vremea aia? Doamne, iartă-mă! Ştii ce rău îmi pare acum, când mi-am amintit?!

Dar în Biserica Ortodoxă te-ai împărtăşit când erai mic?

N-aveam când. După lupta aceea m-am îmbolnăvit şi am fost considerat de către societate nebun cu acte în regulă. Bine, n-am avut dungă pe buletin, dar tatăl meu, care era ateu – n-avea niciun pic de înţelegere nici faţă de yoga, nici faţă de creştinism, nici de nimic! Adică, el era aşa, pământesc – tata m-a dus cu forţa la spitalul de nebuni.

Te-a dus din cauza luptei cu dracul?

Nu ştia el de luptă, dar nu înţelegea cum e cu posturile şi cu faptul că nu comunicam, nu vorbeam deloc cu ei.

Nici „bună ziua”?

Nici! Nimic!

Câtă vreme?

Nu ştiu… o lună, două…

Şi la şcoală?

Păi, asta a fost în vacanţă.

Cum a fost când te-au dus la spital?

M-au întrebat şi le-am răspuns – că am comunicat cu doctorii! Le-am spus eu ce le-am spus, s-au uitat la mine ca la un ciudat…

Le-ai spus că te crezi fiul lui Dumnezeu?

Nu! Le-am spus că mă pasionează aşa, oarecum, yoga. Nici nu aveam termeni să le explic pe vremea aceea. Deja meditaţia transcendentală intrase, cum să zic eu… sub năpasta Elenei Ceauşescu… nu mai era bine privită. Ei, ce ştiam eu lucrurile astea, pe vremea aia? Şi n-am avut de lucru să le spun treaba asta… Bun! Internare…

Mama ta cum a reacţionat atunci?

Mama n-a avut cuvânt de zis. N-a avut drept de *veto* în casă. Tata a stabilit, aşa s-a făcut. M-am dus la spital…

De bunăvoie?

A, nu, nu! Au venit mai mulţi, m-am luptat cu ei, m-au luat pe sus, a fost o istorie… Ei credeau că-i simplu să mă ia, că eu ţineam posturi, dar au văzut că nu e simplu, dar, mă rog! Fiind mulţi, au rezolvat-o într-un final.

Au crezut că eşti lipsit de putere fizică, nu?

Da, aşa au crezut, că sunt lipsit de putere, că sunt slăbit.

Cei care au venit să te ia erau de la spital, sau…?

Nu, au venit prieteni de-ai lui tata, vecini… n-a venit de la spital nimeni.

Cei care te-au luat erau de acord cu tatăl tău?

Toţi erau de acord. Dacă eu nu comunicam cu ei, ei ce să creadă? Mai ales pe vremea aia! Ce ştiau ei de spiritualitate… Dacă tatăl meu le spusese: „Dom’le, săracul meu copil a înnebunit…” Tatăl meu avea o vorbă, de parcă citise Aleister Crowley: „Dom’le, trăieşte-ţi viaţa, simte-te bine!” Şi am ajuns la spitalul de nebuni… Acolo le-am spus, în linii mari, despre ce e vorba – nici ăia n-aveau nicio treabă cu lumea spirituală. Nici nu ştiu ce injecţie mi-au făcut, dar m-au adus la stadiul de legumă! Mi-aduc aminte, după injecţia aia – ştiu că era o seringă

uriaşă! – stăteam întins în pat şi am simţit nevoia să mă duc la toaletă, să urinez. M-am ridicat în picioare, am văzut negru în faţa ochilor, am căzut. Ceva se întâmplase cu creierul meu, că nu mai puteam sta în picioare. Vedeam negru şi cădeam.

După fiecare injecţie?

Nu, acuma, după prima, că a doua n-a mai venit. Şi simţeam nevoia de a urina, dar nu puteam să mă ridic în picioare şi nu puteam nici să merg aplecat. Nu puteam decât să merg în patru labe. Şi asta într-un spital de nebuni cu toată mizeria aferentă! Merg eu în patru labe până la toaletă – era o toaletă gen W.C. turcesc. Dar jegoasă! Închipuie-ţi cum poate fi un W.C. la spitalul de nebuni, mai ales pe vremea aceea! Şi atunci, acolo – normal, eram şi eu curat, eram crescut într-o familie bună, educat, igienă – mi-am zis: „Nu merg în patru labe în W.C!" După ce mi-am mai revenit, m-am gândit să merg cât de cât, ţinându-mă de pereţi… Aiurea: am căzut acolo, în mizeria aceea… a fost o chestie cruntă! Atunci, adolescent cum eram, mi s-a părut că ăia din spital m-au adus într-o stare subanimalică. Eu aşa m-am simţit. M-am simţit subuman. Atunci am zis: „Dom'le, ăştia chiar distrug creierele!" Conştientizam că îmi fac rău. Şi mă întrebam: „Da' de ce? Da' cum e posibil aşa ceva? Mai ales că în perioada aceea citisem şi *Zbor deasupra unui cuib de cuci*, de Ken Kessey, şi deja mă vedeam precum indianul ăla mare, care făcea pe mutul… A fost o carte în vogă în perioada aceea.

S-a făcut şi film după ea…

Da, cu actorul ăsta foarte cunoscut, care a jucat şi în filme cu mafioţi, Jack Nicholson… Şi ziceam: „Dom'le, sistemul! Uite în ce hal te aduce sistemul!" Dar pentru mine sistemul ăsta era deocamdată spitalul. Şi după injecţia aceea nu am mai luat medicamente. Îmi dădeau nişte pilule, dar doar mă făceam că le luam. Nu ştiu ce mi-au făcut, dar ceva s-a întâmplat! Acolo am stat numai câteva zile, după care m-au externat. La scurt timp însă, n-am mai putut să fac acele aşa-zise rugăciuni, nu mai puteam să mă concentrez. Şi curând nu mai puteam să mă adun nici să fac exerciţii simple de matematică.

Îţi dădeai seama că e ceva în neregulă cu mintea ta?

Da! Îmi dădeam seama şi eram foarte speriat. Şi acuma mi-e frică chiar să-mi amintesc.

Te înţelegea cineva? Aveai pe cineva aproape în perioada aia?

Nu! Eram singur-singurel! În primul rând eu mă exclusesem, ca să zic aşa, de-o apropiere faţă de părinţi şi de prieteni, de tot ce era

înainte în jurul meu, de anturajul meu. Nu aveam pe nimeni! Şi a început şi şcoala. Între timp intrasem în clasa a zecea. Oarecum eram normal, să zic aşa… oarecum… nu îmi mai ardea de meditaţii…

Colegii au simţit vreo diferenţă?

Da! Că înainte… eram un fel de idol – şi ăsta a fost unul din motivele pentru care căzusem în rătăcire. Pentru că eram deştept şi puternic şi se aşteptau de la mine la acţiuni pe măsură. Eram un om care dă răspunsuri inteligente la profesori, şi care, în restul timpului, se ia la bătaie… Eram o ciudăţenie. Acuma, uşor, uşor, mă transformam într-o legumă. Forţa fizică scădea pe zi ce trecea, până când, într-o zi s-a întâmplat un lucru groaznic: muşchii feţei au început să se contracte de capul lor! Începeam să mă schimonosesc! Globii oculari începeau să urce în sus ca şi cum s-ar da peste cap… Aveam o stare de nedescris! Simţeam în mine o stare groaznică! Şi începeau după aia şi alţi muşchi ai corpului s-o ia razna! Nu-i mai puteam controla! În acea perioadă începusem să vorbesc cu părinţii mei. În afară de treaba cu lupta cu dracul şi de credinţa mea că eu eram fiul lui Dumnezeu, le spusesem cam toate! Au adus un medic acasă şi mi-a dat ăla Romparkin. După acest medicament îmi trecea criza. Însă crizele se îndeseau – de la câteva zile la început, la câteva ore. Nu-mi place să-mi aduc aminte! Doamne fereşte! A fost groaznic! Cât eram eu cu creierii zdrobiţi, după Romparkinul ăsta… Era un medicament care de obicei se prescria celor bolnavi de Parkinson şi, teoretic, la maturi se dădeau maxim trei pastile pe zi. Eu ajunsesem să iau mult mai mult, şi cincisprezece odată.

De mai multe ori pe zi luai?

După ce luam cincisprezece dormeam trei zile. Nici la W.C. nu mă duceam. Nu ştiu cum trăiam. Sau, dacă mă duceam la W.C., nu-mi aduc aminte. Ştiu că o întrebam pe mama în ce zi suntem. A fost groaznic! Într-un fel mă drogam, cum se droghează ăştia acuma, dar cu ce era pe vremea aia. Conştientizam că sunt într-un hal fără de hal. Era groaznic! Când ajungi o legumă de nu-ţi dai seama, cum e Alzheimer, sau ceva de genul ăsta – nu ştii! Dar când conştientizezi că ceva nu e în regulă, e o situaţie teribilă! Te uiţi în urmă, ce erai şi ce-ai ajuns! Aşa… La vârsta mea! Cât aveam?! 16 ani! Şi… vezi tu? Dumnezeu lucrează! Dumnezeu lucrează prin te miri cine, te miri cum! Eu cred că e clar mâna lui Dumnezeu. Lui taică-meu îi vine ideea şi spune: „Măi, tu trebuie să ai o femeie şi o responsabilitate!" – a zis el, în mintea lui de

ateu. Şi aşa a fost. Numai că femeia pe care mi-a adus-o – că el mi-a adus-o! – era o prostituată! În sistemul comunist aveau şi ei, care era secretar de partid, care era cu vreo funcţie în diferite întreprinderi, aveau fete, să le zic *de companie*! Erau pe statul de plată ori secretară, ori ceva, nu contează ce, dar erau folosite… Ei… pe una de genul ăsta mi-a băgat-o taică-meu în pat. Şi am început uşor, uşor să-mi revin. Vezi tu?! Eram adolescent şi aveam nevoie şi de sex! Dar încet, încet am început să am o responsabilitate: pentru început m-am îndrăgostit de ea… Ea era mai mare ca mine cu aproape 14 ani! Ea era măritată, avea deja două fete, şi se făcea că ţine la mine. Mă rog… eu începusem să-mi revin din boală, începusem să-mi revin la forma fizică… eram şi eu armăsar tânăr şi începuse să-mi umble şi mintea un pic, aşa, să-mi revin! Luam din ce în ce mai rar acele pastile, până n-am mai luat deloc – repet, acuma: mulţumită bunului Dumnezeu! Măi, dar femeia aia, care era pe jumătate ţigancă, se ocupa şi cu vrăjitoria, se ocupa şi cu vorbitul cu morţii… mă rog, cu chestii de genul ăsta.

Te-a atras şi pe tine în practicile astea?

Nu…

Dar a încercat să te iniţieze?

A încercat. Asta, cu vorbitul cu morţii, cu cheia, cu Cartea Sfântă care se învârte… Veneau pe la ea tot felul de oameni…

Nu credeai sau nu ţi-a plăcut?

Nu credeam!

Ai zis că-i şarlatanie?

Nu ştiu de ce nu mi-a plăcut. Nu a îngăduit Dumnezeu! Dar ţi-am spus ca să-ţi dai seama cam cum gândea femeia aia, să-i zic *malefic*… dar atunci n-o vedeam malefică. Şi cum-necum, din ce motiv nu-mi dau seama, avea ea nişte planuri…

Părinţii tăi cum vedeau relaţia asta?

Taică-meu era semiprivatizat pe vremea aceea. Ce înseamnă semiprivatizat? Erau acele aşa-zise cooperative de consum din localităţi. Şi acolo erau diferite ateliere: unul făcea pufuleţi, alţii piepteni, alţii croitorie; nu erai tu chiar privatizat, erai semiprivatizat, dar câştigai mult mai mult decât un om care se ducea la şaibă sau… nu ştiu, un universitar, ceva de genul ăsta. Erai printre cei care câştigau foarte bine. El lucra în mase plastice şi avea mai multe maşini de injecţie şi avea contracte solide cu ăştia care – atunci, pe vremea aia, cuvântul de ordine era „totul pentru export", ca să vină valută în ţară.

Şi ea, în mintea ei, eu fiind moştenitorul, a zis să pună ea mâna pe mine, probabil… O minte de asta, ţigan-malefică. M-a determinat – trebuie să se înţeleagă: nu gândeam încă normal la acel moment! – această femeie m-a determinat să îl omor pe tatăl meu. Ideea era să pedaleze pe gelozia mea, spunându-mi că el se dăduse la ea. Eu, fiind deja îndrăgostit de ea, am luat cuţitul şi, într-o bună zi, am decis să-l omor. Dumnezeu n-a îngăduit nici să-l omor, nici să-i aduc vreo rană cât de cât vătămătoare, cu toate că am dat de foarte multe ori cu cuţitul… Am dat mai multe lovituri de cuţit în el, dar n-am atins nici măcar un organ, nici măcar o venă… nimic! Dumnezeu a făcut de aşa natură, încât, nimic! El, după loviturile alea, în câteva ore, şi-a văzut de drumul lui. Este fantastic!

Veniseră la faţa locului nişte – pe vremea aia se făcea armată şi în cadrul miliţiei – veniseră nişte tineri care tremurau cu toţii, când m-au văzut pe mine mare şi plin de sânge, nu ştiau ce să mai facă.

Cine a chemat miliţia?

Martorii care au fost în jur.

În casă sau pe stradă, unde a fost asta?

A fost la el la serviciu. Sanda a sugerat că de fapt eu sunt nebun. Şi atunci nu m-au luat cei de la miliţie, ci a venit o salvare. Cei de la miliţie s-au urcat în salvare şi am ajuns la spitalul de nebuni, unde, într-adevăr, figuram că aş mai fi trecut pe acolo. Oricum, Dumnezeu a făcut de aşa natură încât nu numai că nu am intrat la puşcărie, dar nici nu s-a făcut un dosar penal. Iar acolo am stat doar câteva ore, internat la spital, apoi m-au externat. Ei… şi atunci mi-au mai dat o doză de medicamente, că iarăşi în scurt timp o luasem razna cu Romparkin, dar pentru scurt timp.

Stăteam cu mama mea. Tata se despărţise de ea. După aia n-am mai stat nici cu mama mea, căci ei au divorţat, iar pe hotărârea de divorţ – chiar dacă aveam doar 17 ani! – nu apărea că ar avea copii minori. Au pus sigiliul pe apartament până urmau să facă partajarea şi astfel am rămas în stradă peste noapte.

Nu apăreai în acte ca fiind copilul lor?

Nu! O nebunie! Viaţa mea e o nebunie!

Nu te-au declarat la Oficiul de stare civilă încă de mic? Dar la şcoală cum te-ai înscris?

Nu! Nu m-au declarat la proces! „Aveţi copii minori?” – au fost întrebaţi. „N-avem copii minori!” Dar aveam 17 ani.

Erai minor!

Eram minor! Ei au zis că nu au copii minori. Că nu mă voia nimeni! Nici el, nici ea… Atunci femeia asta, semiţigancă, mi-a devenit soţie, mamă, soră, de toate.

A divorţat între timp de soţ?

A, altă nebunie! L-a dat afară! Era casa ei. L-a dat afară, ca să mă bage pe mine-n casă. Şi ăla venea, că el e soţul ei, că de ce m-a băgat pe mine în casă… Ea îşi chema fraţii şi-l luau la bătaie! O nebunie de viaţă am avut, fratele meu! Sper că nu te smintesc, sper că nu…

Nu, deloc!

Până la urmă, am stat cu ea în casă, nelegitim. Târziu de tot, s-a şi despărţit de el.

Şi acuma încep să intru într-un alt capitol: aveam o responsabilitate… Aşa, clasa a zecea am sărit-o. Am reintrat pe urmă în clasa a zecea. A zecea am terminat-o, a unşpea m-am dus la seral, că deja eram însurat. Am fost un fenomen, că am făcut liceul, în loc de patru ani, în şase ani: un an l-am sărit, plus că la seral faci până-n clasa a treişpea. Şi, de ce? Pentru că îmi luasem şi serviciu şi chestii de genul ăsta.

Ce munceai?

Munceam… hamal. Dar câştigam enorm. Hamal, tot în cooperaţie. Eu întreţineam patru guri – pe ea, două fete şi pe mine – doar din şpaga pe care-o luam. Era separat salariul: de la trei mii de lei în sus. Trei mii de lei pe vremea aia era enorm. Din primul salariu am luat un televizor. Câştigam foarte bine. Şi, fiind puternic, puteam să lucrez şi la descărcat saci de ciment şi să mă duc la şcoală. Dar bine… rezultatele şcolare se prăbuşiseră, dar asta deja nu mai conta pentru mine, nu mai aveam eu vise de olimpiadă. Şi a trecut timpul… Acuma, şi cu fetele alea e o problemă, că ele, când am cunoscut-o pe acea femeie, una era într-a şaptea spre a opta şi una într-a cincea spre a şasea. Ei, nu după mult timp erau domnişoare, au apărut nişte ispite, nişte chestii peste care trec. Urât!… Multe păcate am făcut eu la viaţa mea ticăloasă!…

Adică ai căzut şi cu ele?

Nu, n-am ajuns să cad cu ele, dar a fost greu, pentru că au fost nişte lupte…

Ea nu era conştientă, ca femeie, că se putea ajunge acolo?

Nu ştiu dacă era conştientă sau nu, dacă îi păsa sau nu-i păsa că

se putea ajunge şi aici, nu-mi dau seama! După ce m-am despărţit de ea, stăteam şi mă gândeam… Când mai auzeai câte o ştire la televizor, despre un caz incestuos – bine, la televizor dădeau un caz incestuos despre o fată de zece ani cu tatăl vitreg, nu despre cele de 16, 17, 18 ani cu taţii vitregi, dar puteai bănui că existau şi acele relaţii – mereu auzeai pusă aceeaşi întrebare: „Dar mamele acelor fete ce fac?" Păi, chiar? Se complac? Refuză să creadă? Mama lor… aflase după un timp, dar le-a ponegrit tot pe ele. Bine, ele erau mari când m-au zăpăcit de cap, cea mare deja se măritase…

La câţi ani? La 16 ani?

Nu, nu! Timpul a trecut. Păi eu am stat vreo 12 ani cu mama fetelor.

A, relaţia a durat mult!

Da… ce mai… fata cea mare deja se măritase, făcuse un copil. S-a măritat după ce a terminat liceul. Şi cea mică era într-a XII-a.

Tu ce ai făcut în această perioadă?

A venit Revoluţia şi am făcut şi eu micul trafic de frontieră – afacerist la negru. Am fost şi prin Germania, am venit cu nişte bani de acolo, ne-am privatizat. De fapt, s-a privatizat ea şi am zis: „Măi, cu banii ăştia tu te ocupi de afacere – la început a fost o tarabă de piaţă, apoi magazin – şi eu, hai să dau la facultate".

De ce te mai interesa facultatea?

Am dat de vreo trei ori la facultate. Eu la fizică n-am luat niciodată peste patru. Îţi dai seama ce tălâmb eram la fizică, dacă nu reuşeam eu să iau peste patru?! Şi întotdeauna eram sub linie. Dădeam la facultate şi de voie, şi de nevoie. Pentru că încă era cu luatul în armată. Chiar dacă venise Revoluţia, încă te luau cu arcanul, dar eu nu aveam chef de ea, pentru că eram însurat. Şi, eh! Întotdeauna sistemul a creat portiţe, în care, dacă dădeai cuiva bani, te sărea de nişte chestii. La un moment dat, medicul care mă ajuta în comisie, în comisia asta militărească, a zis: „Anul ăsta nu mai pot să vă ajut!" Să revin un pic: eu luam medie mare la matematică şi cădeam cu brio la fizică. Ultima dată când am dat la facultate medicul mi-a zis: „Dom'le, la mine figurezi cu hepatită, şi de fiecare dată ai avut o cădere! Materialele medicale îmi spun aşa: dacă şi anul ăsta ai o cădere de hepatită, de fapt ar trebui să fii mort! Nu se mai poate… fă ceva, nu ştiu ce!"

Dar internările la spitalul de nebuni nu puteau să te scutească de armată?

Exclus! Eu nici nu voiam să îmi mai amintesc că am fost la nebuni! De fapt, nici nu fusesem nebun. Voiam deja să-mi fac un viitor în viaţă…

Am înţeles!

Atunci, cât timp se lua cu arcanul, la nivel de ţară, eu am fugit în Ungaria, pe urmă am revenit. Dar trebuia ca eu, anul acela, să intru la facultate. Şi Dumnezeu a făcut de aşa natură, încât s-a transformat facultatea în universitate şi au băgat şi secţie de matematică pură. Plăcerea mea! Da, dar eu, din clasa a zecea, ce-am mai învăţat în liceu era spre zero, aşa… adică spre cinci, ca să trec clasa. Eu între timp învăţasem matematica, dar pentru ingineri! Acum însă se mai cereau încă două manuale în plus, de care eu aproape că nu aveam habar! Şi am avut la dispoziţie trei luni în care să învăţ două manuale de care habar n-aveam. Dar, mulţumită lui Dumnezeu, am reuşit şi am luat cea mai mare medie la geometrie! Nu mă laud, dar la geometrie am avut cea mai mare medie de intrare… Am fost bucuros! Eu mergeam la facultate la zi, adică facultate de stat, mi se părea o treabă, după trecutul meu. Mă rog, eram eu o ţâră mai bătrân decât asistenţii, asta e treaba a doua! Dar nevastă-mea a început – cum era ea ţigancă de neam şi vrăjitoare, a început ea să facă nebunii prin afaceri.

Eu chiar începusem să fac şcoala asta cu pasiune, încă din primul an, şi nu prea… nici nu mai făceam şedinţe familiale: „Măi, tu ce-ai mai făcut?" „Tu ce-ai mai dres?" Şi ea… de capul ei… A reuşit, cum-necum, să facă un mini-joc piramidal, în sensul că lua de la unul bani, promitea să dea înapoi mai mulţi… Nu ştiu ce visa ea să facă, n-a fost cu mintea acasă. Să fac o paranteză, ca s-o înţelegi şi mai bine: la 19 ani a intrat la puşcărie, în şaptezeci şi nu ştiu cât, şi a scăpat prin primul mare decret dat de Ceauşescu, prima graţiere. Ea, la 19 ani, fusese gestionară la un magazin şi furase din acel magazin. Ca să scape de control, îi trăsnise prin cap să dea foc la magazin! O nebunie, o inconştienţă! Revin la episod: a reuşit să adune o datorie monstruoasă, pentru că lua de la unul şi pe urmă, ca să dea la celălalt, trebuia să ia de la altul… Ce voia să facă cu banii, nu ştiu! Aşa, în scurt timp, a reuşit să acumuleze o datorie… s-a încurcat şi cu valutişti, şi cu cine nu trebuie… Când am aflat eu, după vreo trei luni, deja era prea târziu. În momentul ăla am renunţat la şcoală, mi-a fost milă de ea şi am zis să o ajut, am zis că a greşit, nu ştiu… n-a fost sănătoasă relaţia mea cu ea, a fost o chestie… nu ştiu… Tind să nu cred în legăturile astea de tip vrăjitoresc,

cum se spune: „măi, l-a legat, l-a… nu ştiu ce i-a făcut…”, că acuma sunt creştin, dar n-a fost normală relaţia aceea.

Simţeai asta de atunci sau ai tras concluzia după?

Am tras concluzia după aceea, abia după ce ea a intrat la puşcărie. Mi-am zis: „Hai s-o salvez”. Când toată lumea spunea: „Las-o!”, eu am zis: „Hai s-o salvez”. Am trimis-o să stea pitită în oraşul X., şi eu am rămas să mă socotesc cu „nebunii”. „Nebunii” erau şi ei oameni, mă rog, familişti normali, dar erau şi valutişti şi alţi indivizi de genul ăsta, spuma societăţii…

Şi atunci a început partea a doua a vieţii mele, intrarea în lumea interlopă. Am vrut, n-am vrut, am intrat! Am avut nişte războaie, trec peste nişte momente: că mi s-a dat foc la casă, că au vrut să-mi dea foc mie… Eu le-am făcut lor, în numele meu, nişte promisiuni. Le-am spus că a greşit şi îmi asum eu răspunderea, în timp, să plătesc datoriile. Numai că timpul estimat de mine era prea scurt…

Ai făcut acest angajament din convingere sinceră? Chiar credeai că poţi să faci rost de atâţia bani?

Păi, chiar am făcut! Numai că termenele n-au putut fi respectate. Şi eu nu puteam face cum a făcut ea: să iau din dreapta şi să dau în stânga, adică iar să creez un sistem piramidal. Şi oamenii nu înţelegeau, şi războiul ăsta a durat vreo lună de zile. După care, oamenii au înţeles în sfârşit ce fac eu şi au dat dovadă de răbdare, cu timpul. Cu unii chiar m-am împrietenit… Unii din cei cărora trebuia să le dau bani erau chiar oameni din sistem. Aşa am ajuns eu în sistem. Când eşti în sistem îţi bagi mâna până la cot. Aşa mi-am făcut cunoscuţi în lumea interlopă. Ca să fac o paranteză, societatea s-a stricat după anii ’90, după Revoluţie imediat. Cuvântul de ordine era: „ai noştri”, dacă e sau nu *de-al nostru*… Şi doar aşa intrai în sistem – dacă cineva din cadrul său „garanta” pentru tine. După ce intrai în sistem, al doilea cuvânt de ordine era *japca*. Dom’le, eu am stat să mă gândesc cum de cei care înainte de ’89 erau în sistem şi totuşi dădeau dovadă – chiar mascat – de un patriotism, se gândeau acuma la un cuvânt de ordine de tip *japca*, tot ce este în ţară trebuia distrus şi luat cât mai mult.

Cât de dur a fost conflictul tău cu ei?

Unul din ei n-a dat dovadă de răbdare în luna aia de foc. Şi eu eram plecat, ba după marfă, ba să încerc să fac ceva. Şi el a dat foc la casă. A pus benzină pe sub uşă şi a dat foc. Şi Dumnezeu a făcut să nu se extindă în tot apartamentul, pentru că am venit în momentul în care

era în fază incipientă. Ardea uşa şi nu aveam covor până-n uşă. Bine, cred că după ce uşa ar fi început să ardă mai tare, ar fi început să ardă şi anumite lucruri de pe lângă uşă: cuier, haine, eu ştiu… A făcut Dumnezeu să ajung la timp.

Dar sigur a fost ceva intenţionat?

Da, frate, da! Că pe urmă am pus cap la cap lucrurile şi am aflat cine a făcut-o, chiar el s-a lăudat… Bine, eu eram singur pe vremea aia, că eram plin de bune intenţii. După faza asta mi-am făcut o armată de body-guarzi. O armată! Aşa vine termenul! Un grupuscul. Că erau şi ţigani. Era o nebunie.

Dar cum a fost când au vrut să îţi dea foc?

M-au prins singur, au aruncat benzină pe mine – acuma, nu ştiu: au vrut să mă sperie sau faptul că atunci (era noaptea) au apărut nişte trecători i-a determinat să renunţe la planul lor.

Câţi atacatori erau?

Măi, nu ştiu numărul exact… Ei m-au aşteptat după un stufăriş şi au aruncat benzină pe mine dar şi-n ochi mi-au aruncat! Nu ştiu exact ce-a fost atunci! Şi nu ştiu nici acum dacă au vrut să-mi dea foc sau doar să mă sperie…

Dar te-au prins? Sau doar au aruncat cu benzină pe tine?

Ei au observat că m-au orbit, n-a mai trebuit să mă lovească, şi doar strigau că-mi dau foc.

Tu nu vedeai în jurul tău?

Nu, nu! Vedeam un pic, dar nu clar.

De la benzină?

De la benzină, da. Şi-am auzit cum veneau nişte trecători care au intervenit, strigau… strigau, că pe atunci opinia publică parcă era mai altfel decât acuma! Şi ăia au plecat. După faza cu incendiul mi-am făcut şi eu o mică gaşcă, să nu mă mai deranjeze nimeni, şi chiar le spuneam: „Fraţilor, în loc să vă dau banii mai repede, o să vi-i dau şi mai târziu, pentru că trebuie să-i plătesc pe nebunii ăştia! Că voi nu m-aţi înţeles!" – Deja începeam să am tupeu! Deja începeam să fiu în lumea interlopă, aveam relaţii şi la poliţia economică, şi în dreapta şi în stânga, deja eu nu mai făceam acte la firmă, deja făceam evaziuni fiscale, deja începeam să dau ţepe: luam marfă şi nu mai plăteam. Dintr-un lucru bun – că eu am vrut să fac un lucru bun! – iată cum diavolul a reuşit, am ajuns să fac un lucru rău! Nu era un rău voit! Eu îi promiteam celui de la care luam marfa să-i dau banii la o anumită dată, dar eu ştiam că

n-o voi putea face când stabilisem, ci mai târziu. Şi el nu avea ce să-mi facă, pentru că eu aveam oameni în poliţie şi-n garda financiară, n-avea nici cum să se dea la mine, că aveam body-guarzi. Consideram că sunt drept în faţa lui Dumnezeu, pentru că o să-i dau banii – nu atunci, dar mai târziu, mai pe sărite, mai cum oi putea!

Asta a fost gândirea mea incipient creştină. Că începusem să citesc din Biblie. Prima Biblie pe care am citit-o a fost una catolică. Dar să mă ierte bunul Dumnezeu, că o citeam ca pe un roman. O citeam şi pe W.C., aşa… după capul meu nebun. De ce o făceam? Pentru că între timp citisem multă literatură de spiritualitate sau chiar de popularizare a ştiinţei. După Revoluţie apăruse şi multă literatură chiar despre yoga, chiar despre chestii orientale şi se făceau referiri la Biblie. Şi-am zis: „Hai, măi, să văd eu cu ochii mei despre ce e vorba". Apăruse Ion Ţugui, cu cretinismele lui… Cu contele încăpucciato, sau cum era, cu Shambala…

Vezi, Dumnezeu a îngăduit să mi se aprindă foarte multe beculeţe… Vreau să spun că de atunci a început faza incipientă, foarte ciudată, de creştinism. Dar drumul a durat mulţi ani.

În perioada asta, când a fost cu tumultul, cu body-guarzi, cu războaie, cu nu ştiu ce, a fost şi perioada de ispită cu fetele soţiei mele. Dar a făcut Dumnezeu de aşa manieră încât niciodată n-am ajuns până la capăt.

Fetele ştiau una de alta? Împreună se dădeau la tine?

Nu, separat.

Fără să ştie una de cealaltă?

Fără să ştie una de cealaltă, dar…

Cea măritată? Era măritată deja, nu?

Da, era măritată, şi cu copil… Eu am crescut mult timp acel copil. Ea făcuse o fetiţă şi, cum părinţii ei aveau serviciu, eu am stat mult cu ea. Mi-aduc aminte că am mers la mare cu toţii şi ea deja avea vreo trei anişori. Se juca în apă, şi-i era foarte drag de mine şi striga: „Tătăloru! Tătăloru!" Tătăloru ei eram eu, dar ăia se uitau pe plajă cine e „tătăloru" – şi apar eu, care… n-aveam niciun fel de meclă de tatălor. Dar ea aşa mă ştia, de tataie. M-a iubit mult. De ea îmi pare rău, dar, în sfârşit… Dumnezeu s-o ocrotească!

Mai sărim câteva etape. Totul părea că merge perfect, făcusem în oraşul C. un lanţ de magazine en-detail şi un depozit en-gros. Cine mai era ca mine? Ajunsesem la unul din sistem, tare de tot, care mă

ajuta să ajung în Olanda; am vorbit pe la ministere cu nişte oameni, nişte chestii; eram cineva şi eram tânăr, totuşi! Părea că era foarte bine! Dacă mergeam pe drumul ăsta însă, cred că mă duceam în bălării, mă duceam într-o fundătură! I-am făcut în oraşul X. şi nevestei mele un magazin, pe numele meu, pe firma mea, acuma. Că am zis să aibă şi ea o activitate. Ea mi-a jurat, mi-a făcut, mi-a dres că s-a cuminţit, că nu ştiu ce. Eu, 12 ani n-am înşelat-o. Mă rog, în gând sau nu ştiu cum, aproape de faptă, cu fetele ei, altfel, cu vreo femeie, n-am înşelat-o în 12 ani decât o singură dată, cu o lucrătoare de-a mea. Şi după aia mi-a părut rău. Măi, dar vezi tu? Femeii acesteia nu i-a venit mintea la cap! În oraşul X. a făcut măgăria măgăriilor – când eram eu convins că o să fie bine, atunci a comis-o! Nu ştiu nici acum de ce a făcut-o! Că nu avea motiv! Măi, ea cică învăţase din greşelile din oraşul C. şi atunci a considerat că va face ceva mai temeinic. Şi a pornit un joc piramidal la nivelul oraşului X., dar mai mare, frate!

Ea reuşise să ia ilegal aceşti bani?

Măi, ce se întâmplă?! făcuse nişte contracte şi promitea dobânda. Nu înţeleg de ce a făcut-o, nu mă întreba! Fac o paranteză: a fost perioada de glorie a jocurilor piramidale: Caritasul, Philadelphia, astea gigant, la nivel de ţară! Ăia promiteau de opt ori, Philadelphia mi se pare că promitea de 16 ori! Ce făcuse ea părea foarte serios, deoarece promitea sub 50%. Şi ziceau oamenii: „Da, dom'le, faţă de ce promit ăia, da!" Îşi făcuse ea nişte relaţii în oraşul X. cu lumea interlopă de acolo, cu nişte poliţai, astfel încât le dădea şi lor bani, din ce dădeau, cum se zice în lumea interlopă, fraierii; şi ea trăia bine şi arunca cu bani în dreapta şi-n stânga. Acum, ce se întâmplă?! Relaţia începuse să se răcească faţă de ea. Îi făceam o vizită cel mult o dată pe săptămână. Ciudat este că eu stăteam în oraşul C., cu fii-sa cea mică în aceeaşi casă. Ea stătea în oraşul X., ailaltă, măritată, la casa ei – era o ciudăţenie de familie, ştii? Mă căsătorisem cu ea oficial. Cununia religioasă am făcut-o în puşcărie. Am zis, totuşi, să trag, să fie, na! Îmi trecuse de a mă mai juca cu fii-sa. Şi fii-sii îi trecuse de mine, avea deja prieten. Şi, mă rog, o pune de jocul ăsta piramidal. Dar orice joc piramidal moare la un moment dat, asta e soarta lui. Nu poate să meargă la infinit. Şi greşeala ei cea mare a fost următoarea: la un moment dat, ăştia din sistem – poliţie, nu ştiu ce, lumea interlopă – ce-au zis ei? Hai să nu ne mai dea asta bani doar aşa, cu ţârâita! Hai să ne înmulţim şi noi banii: băgăm banii acolo şi scoatem şi noi – tot aşa cum se zice, de la fraieri.

Ei, acuma, ea n-a băgat de seamă că jocul e pe sfârşite şi să-şi încheie socotelile cu ăştia din sistem şi apoi cu ăia, fraierii – adică oamenii normali – să vadă ea ce-o mai face. A mers până în prostie! A mers până la limită, până când a căzut jocul. Şi când a căzut jocul, au rămas cu buza umflată şi băieţii de băieţi de asfalt.

Băieţii de băieţi, adică?

De asfalt. În lumea interlopă, înseamnă şmecheri. Şmecherii care pot fi poliţai, pot fi… mă rog, pot fi ţigani din mafia ţigănească… Atunci, ea se învăţase deja că eu o salvez! Băi, şi nu ştiu ce m-a îndemnat dracul să zic că mă înham şi la treaba asta! Nu ştiu de ce! Toată lumea, până şi fetele ei mi-au spus că nu are rost! Că au văzut şi ele cât m-am chinuit şi că e cea mai mare tâmpenie a vieţii mele dacă fac asta.

Dar de ce te-ai oferit să o ajuţi? Din dragoste?

Din milă! Nu mai aveam dragoste, din milă! Acuma deja era la alt nivel, frate! Pentru lumea interlopă oraşul X. e ceva deosebit, e mult mai rău decât cele despre care mai auzi tu la televizor, unde lumea interlopă şi-o ia în cap. În X. sunt mai grave, dar mai puţin vizibile. Pentru că, vezi tu, şi lumea asta interlopă, ţigănimea, să-i spun, e şi ea pe trepte. Acolo se face totul cu skepsis! Şi au o forţă deosebită, nu te poţi juca oricum cu ei! Şi atunci pentru ei, cât le dăduse ţeapă – n-a fost ţeapă, dar – cât le dăduse ţeapă Sanda, aşa o cheamă, era insignifiantă, era vorba de orgoliu, ştii? De nişte chestii. Repet: luase bani şi nu dăduse nici la poliţai, nici la valutişti. Şi oricum, dacă dădea ţeapă ba la unul, ba la altul, tot aia era, că acolo e aşa: legăturile sunt extrem de strânse între lumea interlopă şi poliţai. E ceva cumplit! Din acest punct de vedere e cel mai urât oraş din ţară! Numai că, repet, o fac la un nivel aşa, mai elevat! Sunt cu afaceri mai grele, aşa, nu cu prostituţie de doi bani sau cu ceva de genul ăsta. Sunt la un nivel mai elevat. Şi ea era foarte speriată, pentru că se gândea: oriunde în ţară fuge, vor da de ea. Pentru că poliţia dacă vrea să dea de tine, dă! Pentru că există servicii specializate ale lor şi caută, caută… Bine, acum e şi mai uşor, cu sateliţii, cu telefonia mobilă… dar chiar şi pe vremea aia te puteau găsi – şi aşa s-a şi întâmplat. Atunci am zis: „Măi, hai măcar la un prim val de oameni importanţi s-o ajut! Ceilalţi, asta este!” Şi mi-am luat eu angajamentul faţă de ăştia care am considerat eu că sunt mai importanţi şi am mizat pe chestia că vor fi una, două, trei luni de foc şi pe urmă voi căpăta înţelegere, aşa cum a fost la oraşul C. Dar n-a fost să fie aşa! La oraşul C., fiind eu în oraş, a fost un pic mai altfel decât

acuma, eu în oraşul C., ea în oraşul X. O perioadă de timp mai dădeam bani prin poştă, mai veneau, mai nu ştiu ce. Dar era prea mult faţă de nivelul meu de afaceri, ştii? Şi la un moment dat a avut loc un război… adică era să iasă, dar Dumnezeu m-a ocrotit, că dacă ieşea război… poate nu mai eram acuma… Vine locotenentul unuia tare de tot, cel mai tare de pe vremea aceea, din oraşul X., din lumea interlopă; vine locotenentul lui…

Ce înseamnă locotenent?

Adică, un fel de… să nu-i zic *slugă*, un fel de… aşa-i în mafie, cu locotenenţi. Un adjunct, un adjunct care are un grad – nu un grad oficial – are o prestanţă, dar este adjunct, ştii? Nu e un simplu lucrător, nu-i un simplu *omu' meu*, are un grad de independenţă şi îl şi ascultă pe şef, ca să-i fie şi lui bine. Nu are el relaţiile cele mari cu poliţia, cu garda financiară. Nu are el banii cei mulţi. De aia e considerat locotenent.

Şi vine singur, să stabilim ce şi cum. Îi spun că nu pot o perioadă de timp să-i dau, îl rog să fixăm alte termene. El a spus că nu e de acord, că aşa i s-a spus, să nu fie de acord – şi mi-am dat seama: „Gata, ăştia au să vină peste mine!" Fac o paranteză: dacă aş fi avut bani să le dau, aş fi dus-o şi mai bine, urcam şi mai mult nişte trepte. Nu am avut bani să le dau. Îţi dau un exemplu: în poliţia din oraşul X. au fost două categorii: unii păcăliţi nevoit, dar păcăliţi de Sanda asta, dar care nu erau, să spun, în sistemul ăsta mafiot şi alţi poliţişti care erau în sistemul mafiot. Acuma, cei mai îndârjiţi, ca să-mi facă mie rău, erau cei care nu erau în sistemul ăsta mafiot. Mă rog, ziceau din orgoliu: „Eu sunt poliţist…" N-aveau nici cine ştie ce grade acolo, dar se agitau, se străduiau şi ei.

Cât timp am putut să le dau aşa, cu ţârâita, ăstora din sistemul mafiot, ei mă anunţau: „Vezi că vine fraieru' în oraşul C., vrea să dea de tine", şi eu atunci dispăream. Aveau posibilitatea teoretică să mă aresteze.

Cum ai ajuns în închisoare?

Eu prima dată am intrat la puşcărie nevinovat. Dar puteau, ca să mă ancheteze, să mă sperie, să mă întrebe de vorbă, să mă ţină vreo lună pe acolo, cum vezi că se mai întâmplă, pe la televizor. La un moment dat mi s-a zis: „Vezi că are de gând să-ţi pună sigiliu pe magazin!" Şi am dispărut, am închis magazinul; poliţiştii ăştia care nu sunt în sistem – sau nu erau, cel puţin, atunci – au luat legătura cu

poliţiştii de aici şi mi-au pus sigiliul pe magazin: „Are loc o cercetare, o chestie", o abureală. Au plecat ăia din oraşul C., eu am revenit, am sunat la poliţaii mei, ăia au rupt sigiliul de pe… E o nebunie şi cu găştile astea şi cu… Ăia din oraşul X.: „Cum şi-a permis poliţaiul ăla să rupă sigiliul?" Bun, putea să fie bine, puteam să-mi fac şi nişte relaţii la nivel de oraşul X., şi spre ţară, aşa… Ei, n-am putut să le dau bani! Neputând să le dau, repet, a venit locotenentul ăsta. Am fost sigur că începe războiul. Locotenentul a plecat. Eu mă aşteptam de la o zi la alta să vină valutiştii peste mine. Am avut timp câteva zile să dau telefoane, să-i caut pe vechii mei body-guarzi, care băieţi de asfalt din oraşul C., care ţigani, care… să fie aşa, un grup mai mare. Măi, dar ăştia veniseră 40 de inşi. Ne dominau total. Şi venise şi şmecherul cel mare. Măi, şi şmecherul cel mare puteai să-l pui la televizor, nu ziceai că e o lepră – adică avea şi limbaj, avea şi figură de arian. Şi el ştia una şi bună: ori banii, ori să le-o dau pe Sanda fără să discutăm. Au intrat el şi cu locotenentul în casă, ceilalţi stăteau afară, de se umpluse curtea din spatele blocului de maşini, îşi fluturau armele… A fost o nebunie! Ca-n filme, cu pistoale şi tot soiul de arme albe! Înlemniseră toţi vecinii… Era aşa o chestie, dar nici picior de poliţai, că mai sunaseră şi vecinii, dar degeaba! Pe vremea aia cuvântul de ordine era – cum e şi acuma în unele părţi: „Nu vă băgaţi! Lăsaţi aşa şi pe urmă, în cazul că degenerează, băgăm trupele specializate! Lăsaţi-i aşa, să fiarbă în suc propriu!" E o concepţie, o politică în poliţia românească… Bun! Şi am stat şi m-am gândit: ce să fac? Ce să fac? Mi-era milă de ea, cum s-o dau? Mă gândeam: o aruncă în pădure, o omoară, nu ştiu ce… Şi nici bani nu aveam să le dau.

Şi atunci, mă ajută iarăşi Dumnezeu să ies din chestia asta. Când spun: mă ajută Dumnezeu, nu trebuie să se înţeleagă că Dumnezeu a îngăduit nişte măgării. Dar Dumnezeu a făcut de aşa natură, astfel încât eu să nu intru în prăpastie, dar nici să nu mă omoare cineva sau ceva de genul ăsta. Cred că a avut un plan cu mine. Şi… sun aiurea! Sun aiurea şi eu, la poliţie. Măi, n-am dat de niciunul din cei pe care-i ştiam. Sun aiurea şi eu, ca un nimeni. Şi s-a nimerit să fie de serviciu atunci tocmai şeful… pe judeţul Y. Şi eu mă prezint cine sunt, auzise de mine cumva. Îi spun că are loc incidentul care are loc…

Asta era în direct? Chiar în momentul acela l-ai sunat?

Da, ăia erau într-o cameră, eu stăteam în camera mea. Ăia credeau că mă gândesc, că sun după ea, că… Ce ştiau ăia ce fac? Nu mă

auzeau! Stăteau şi parlamentau cu body-guarzii mei. De fapt, aici a fost greşeala lor, că erau foarte siguri pe ei şi considerau că dând nişte nume de mari interlopi la nivel de ţară cu care ei sunt prieteni, îi sperie pe body-guarzii mei şi asta era preocuparea lor la acea oră. Şi eu vorbeam la telefon la poliţie şi mi-am zis: „Gata, vin trupele!" Aiurea! Vine ăla cu şoferul lui. Vine el, cu un pistol la spate, în cămaşă, civil, şi cu un şofer care tremura cu totul… Om cu tupeu, măi frate! Om cu tupeu! M-a ajutat Dumnezeu! Şi vine ăsta, urcă sus şi zice: „Care-i treaba?" Eu îi spun pe drept care-i treaba. Ei spun, pe drept, care-i treaba: „Dom'le, nici noi n-am venit de capul nostru! Avem şi noi oamenii noştri! Am venit aici şi noi asta vrem, s-o rezolvăm! Ori albă, ori neagră!" Şi le-a spus: „Bine, fraţilor! Înapoi în oraşul X., acolo să vă rezolvaţi problemele! Acuma, toţi, vă băgaţi în maşină, eu – în urma voastră, şi părăsiţi localitatea". Şi ăia veniseră dotaţi, nu că doar răscoală, erau dotaţi cu arme. Şeful… a mai zis: „Şi în momentul în care aud că una din maşinile voastre se întoarce în oraşul C., veţi vedea ce înseamnă probleme!" Ştiau şi ei ce înseamnă probleme! Mi-a plăcut tupeul lui, i-a dominat cu totul pe ăia. La plecare însă, mafioţii mi-au zis: „Băi, nu rămâne aici, o să plăteşti! Ai rezolvat-o cu poliţia, noi tot cu poliţia o s-o rezolvăm".

Au plecat, m-am bucurat dar m-am bucurat degeaba. Însă o perioadă nici n-am mai ştiut că există cineva care vrea să mă mai supere. Nu mă mai sunau, nu mă mai deranjau, nici „Să trăieşti!", nici „Să te-njur!", nimic! O acalmie de asta, de dinaintea uraganului. Au intrat pe fir cei din poliţie, din sistem. Au avut răbdare opt luni de zile s-o caute pe nevastă-mea. Şi eu îmi luam o grămadă de măsuri de precauţie. Pe ea o pitisem în oraşul Z. Îmi vedeam de afacerile mele, eram bucuros că nu mai trebuia să donez nimic în oraşul X. Simţeam eu că pluteşte în aer o chestie, dar am zis că, lasă, mulţumită lui Dumnezeu, o să iasă bine.

Şi au urmărit-o. Eu ştiu cum, frate? Nu ştiu! Îmi luam măsuri de precauţie. Când ajungeam în Z., nu mă duceam cu maşina la ea. Aveam şofer întotdeauna, şofer şi body-guard. Ei mă lăsau în Z., apoi plecau înapoi în oraşul C. Schimbam câteva taxiuri până ajungeam la ea acasă. Urmăritorii au dat dovadă de tenacitate. Când te urmăreşte, te urmăreşte, n-ai ce face. Şi după opt luni de zile au depistat (prin mine, asta e! N-am vrut, dar asta e!) unde stă şi au arestat-o. Ea era de fapt, cu hârtiile, cu actele, ea era bună de puşcărie, eu nu! Eu ce eram?

N-aveam nicio treabă. Măi frate, dar din ură faţă de mine – că au avut ei orgoliu – au reuşit să mă bage şi pe mine în proces. Şi de aia spun: prima dată am intrat nevinovat la puşcărie. Pentru ei a fost simplu, că acolo, procuratură, poliţie, judecătorie, lumea mafiotă, toate sunt în sistemul ăsta şi uite cum am făcut eu puşcărie, prima dată nevinovat!

E o vorbă la închisoare: cine bea o dată apă de acolo, o bea şi a doua oară. Din nefericire, la mine aşa a fost. Am ieşit de acolo, pentru că nu mă mai puteau ţine preventiv. Aşa spune legea: nu te poate ţine mai mult de jumate din pedeapsă, preventiv. Cum a fost cu… ce exemplu să-ţi dau? Cu Vlas, asta. Au ţinut-o la maxim, pe urmă i-au dat drumul, s-a terminat procesul, acuma iar s-a dus…

Şi ieşisem după câteva luni, dar ştiam că urmează procesul, ştiam că iar mă duc acolo, mi-era silă, mi-era aia… În loc atunci să-mi văd de lucrul meu şi să mă angajez, s-o las încolo de privatizare – vezi, încă nu-mi venise mintea la cap! Am zis: Renunţ la ea! Eram convins că o să renunţ la ea. Voiam să-mi fac o căsnicie, să-mi fac o familie, să-mi pun pe roate o afacere, nu ştiu ce… Aici a fost greşeala mea, cu ideea să-mi fac iar o afacere. Mulţumită bunului Dumnezeu, mi-am pus pe roate o afacere, ajutat şi de cei din oraşul C., care mă cunoşteau, m-au înţeles… Şi fii-sa aia mică iară s-a mutat la mine. Sărăcuţa, o lăsasem cu un lanţ de magazine şi o găsisem angajată. A pus totul pe butuci, că nu s-a priceput. Şi mi-a zis: „Să nu cumva să te mai împaci cu mama sau, dacă te împaci cu mama, să nu mai staţi împreună, că uite ce te chinui…” Mi-a părut bine că ţinea la mine şi eram convins să nu mă mai împac, gata! Fac o paranteză: atunci când am fost la puşcărie prima dată m-am cununat şi religios, în închisoare. Eram amândoi în închisoare.

Cine a avut ideea să vă cununaţi religios? De ce aţi făcut asta?

Măi, ea s-a jurat, cu toate ţigănismele, că nu va mai face. Eram pe picior să o cred. Eu am ieşit înaintea ei. Când am mers la o vizită – ea era închisă şi eu afară – mi-a povestit că de-acuma ştie ea cum să facă să nu mai intre în puşcărie. Şi atunci mi-am dat seama că femeia asta e iremediabil pierdută. Atunci am luat hotărârea să nu mă mai împac cu ea, dar nu i-am spus-o cât era acolo, că e o chestie de bun-simţ să nu-i spui unui om care e închis că te desparţi de el. Poate se spânzură, poate îşi taie venele, poate… Dar şi fii-sa era lângă mine atunci, şi ea a fost de acord că gata, trebuie să termin cu mama ei. Bun! Şi, măi frate, se întâmplă un fenomen interesant după ce eşti închis: se acumulează

o dorinţă de femeie, o dorinţă sexuală adică, incredibilă. De aia, din nefericire, mulţi din cei care stau mult acolo şi nu îşi găsesc nevasta – că dacă stai mult, te desparţi, asta e! – foarte repede pică cu viol. Ai o nebunie sexuală în tine nemaipomenită. Nu ştiu de ce, nu-mi explic. Bine, e clar că ai dor de femeie, dar nu ştiu de ce eşti chiar aşa, altfel decât înainte. Măi, asta m-a apucat şi pe mine după ce m-am hotărât să nu mai rămân cu Sanda. Eu i-am fost credincios 12 ani de zile, în afară de greşeala aia cu acea angajată de-a mea şi ce şmecherie am făcut? Hai să văd şi eu cum e cu altele! Minte bolnavă, ştii? De om încă neadus pe linia creştinismului cu totul. În capul meu – deja citeam Biblia ortodoxă, dar în capul meu asta nu era păcat. Că eu aveam în cap imaginea lui David care a avut un milion de neveste. Nebunie, ştii? Şi atunci dau un anunţ în ziarul local din oraşul C. cum că angajez domnişoară de companie. Gândul meu ticălos a fost de la început nu să le angajez, ci să mă culc cu ele şi după aia să le zic că nu sunt bune de domnişoare de companie. Măi, şi mă sunau, când dădeam telefon la angajări nu mă sunau atâtea cât mă sunau acum, din sfert în sfert de oră, piţipoance de 18 ani, până la femei la 30 de ani. Şi deja era pe alese. Voiam şi eu să văd toate culorile de femei, toate vârstele… aşa, să văd cum e, că aşa a fost nebunia la mine în cap! Şi în perioada aia n-am avut o femeie care să semene cu alta. Şi pe urmă, privind în urmă, am privit cu tristeţe şi încă de atunci începuse să se strice foarte tare societatea asta, şi România, şi… fete care nu terminaseră a XII-a, la 18 ani. Cu părinţi acasă, cu prieteni, mă rog, ce ziceau ele că sunt prieteni, poate că se şi culcau cu ei… Pentru ele… că eu le spuneam aşa: „sunt proaspăt ieşit din puşcărie” – mai auziseră ele câte ceva de mine până să mă duc, era un miraj fabulos…

Dar ele cum auziseră de tine?

Păi, dar eram… eram cineva în oraşul C! Şi garda veche, dacă te duci şi acum în oraşul C., mă ştie şi acum. Şi fetelor li se părea ceva extraordinar să mi se dăruiască. Le spuneam clar: „Trebuie să încerc, să văd cum mă înţeleg cu tine în pat, că dacă nu ne înţelegem la pat, care-i şmecheria?” Fără să mă coste nimica, mă culcam cum îmi trăsnea prin cap cu ele. Asta nu e nicio bravură, e o ticăloşie. Şi acum mă gândesc: „ia uite, dom’le, fete care…” – dar, nu vreau iar să divaghez. Îmi pare rău că… cum am fost eu nemernic atunci, sunt şi alţii nemernici acuma. Şi atunci, societatea strămoşească care le mărita de tinere bine făcea! Dar, în sfârşit, nu mai comentez…

Între ele am găsit-o şi pe una la 22 de ani. Primul meu gând a fost: „ce caută asta să se bage în seamă cu mine pe postul ăsta de domnişoară de companie?” Că nu se brodea, nu mi se părea mie că e… Nici acum nu ştiu dacă m-am înşelat sau nu… Eh, ce se întâmplă? Ea – un scurt istoric al ei – era foarte frumoasă, era şi teoretic foarte cuminte. Teoretic, nu ştiu cum să zic. Se îndrăgostise de unul din oraşul C., ea era din altă localitate, şi ăla a păcălit-o, ea avea un apartament, în care stăteau părinţii ei, trecut pe numele ei. Ea l-a girat la un cămătar, i-a dus banii lui maţe-fripte ăla, din oraşul C., şi el i-a dat ţeapă! Nu m-a lăsat să-l bat, că tare aş fi vrut atunci să-l bat, să-l agăţ de-un cui!

— Şi au rămas şi părinţii fără apartament, că a venit cămătarul să ia casa. Bine, cum se întâmplă? La notariat se fac actele astea, nu pe o înţelegere directă între cămătar şi om. Se face un contract de vânzare-cumpărare. Şi n-au avut ce face, i-a evacuat. Şi rămăsese sărăcuţa într-un apartament în care deja era restantă la chirie. Şi când am cunoscut-o eu, aşa milă mi-a fost de ea… Am aflat la scurt timp – ea nu mâncase nimic de trei zile, aproape nimic, pâine şi… ceva dezastruos, ziceai că a ţinut post. Vreo trei zile n-a mâncat aproape nimic. Nu mai avea deloc bani. Îmi căzuse cu tronc de prima dată după ce am avut întâlnirea cu ea. Pe urmă, la a doua, a treia întâlnire nu m-au mai interesat alte femeiuşti care mă sunau. Bine, m-am culcat ca ticălosul prima dată, că dacă eram în rol de ticălos, am ticăloşit, dar uşor-uşor, a început să-mi fie foarte milă de ea şi, după aia, să mă şi îndrăgostesc. Nu ştiu, o perioadă de timp – mi-a povestit istoria ei, sărăcuţa – era atât de flămândă, că atunci când ne întâlneam, prima dată – bine, o mai şi ajutam cu bani, ca să aibă, să consume acasă – dar chiar şi aşa, încă nu se pusese pe picioare şi când venea, ne întâlneam la mine, de multe ori nu ne mai culcam, dar primul lucru, eu o aşteptam cu masa pusă. Fac o paranteză: eu învăţasem să mai şi bucătăresc aşa, şi tot felul de bunătăţi, şi cumpărate, dar şi făcute de mine, şi făcute cu drag. Mi-era aşa drag cum mânca sărăcuţa, chiar şi acuma îmi vine să plâng… Cred că o oră mânca! Şi a avut un suflet bun, dar…

Şi începusem deja să ne facem planuri, dar ea încă voia să găsească o soluţie pentru părinţii ei. Că rămăseseră ăia (mai avea şi trei fraţi) chiar, chiar… pe dinafară. Nu mă lăsa nici pe mine să-l strâng cu uşa pe ăla, poate că e mai bine, că la câţi nervi aveam pe ăla, poate,

cine ştie…

Şi mă trezesc într-o zi că dispare. Că nu stăteam împreună, în aceeaşi casă. Dispare, dar nimic n-am mai ştiut. În casă nu mai era nimeni, unde stătea ea, dispare cu totul. Unde să fie? Unde să fie? Nu mai ştiam nimic despre ea. Şi face Dumnezeu – sau nu mai ştiu acuma, Dumnezeu sau dracul, la faza asta nu ştiu! Vine o prostituată cu care mă culcasem eu înainte – că eu m-am purtat foarte frumos cu ele, precum cu nişte doamne, nu le-am considerat niciodată a fi curve – şi prinsese aşa, un drag de mine, venise să stea de vorbă. Şi m-a văzut trist şi i-am spus de ce sunt trist. Şi, măi, ce-i trece ei prin căpăţână şi mă întreabă cum arată. I-o descriu, îi spun cum o cheamă. Şi zice: „Asta nu-i Mirela?" Zic: „Da". Zice: „Ea, uite, a fost zilele astea la şeful meu – şeful ei era la o firmă de impresariat artistic, aşa se numeau atunci şi uneori chiar şi acuma… O titulatură din asta, cultă, sub care se ascundeau dansatoarele care trebuiau să se şi prostitueze şi erau trimise prin diferite ţări sau prin diferite baruri din ţară. Şi, uite, el e patron acolo, şi Mirela a fost acolo şi i-a promis, i-a zis nu ştiu ce, dar şi eu am văzut-o că nu e pentru… şi ea nu ştie în ce s-a băgat".

Trec peste nişte amănunte, şi aşa, neştiind nimica, am reuşit eu s-o găsesc în oraşul L. Am avut în viaţa mea şi foarte mult tupeu, un tupeu de multe ori inconştient – dacă mă uit acuma în trecut. Îmi aduc aminte… ca s-o găsesc în L. – mi se deschideau uşi pe vremea aia – ajunsesem până la şeful poliţiei. Şi cu el vorbisem că eu am de recuperat o fată, că-i fata mea. Bine. Ştiam şi mecanismele cum sunt, şi-şi dădeau şi interlocutorii mei seama că ştiu cum merg mecanismele, că mai contează şi asta! Şi atunci şeful poliţiei l-a sunat pe ăla şi i-a spus: „Vezi că vine să ia o fată!" Ceea ce nu se întâmplă în lumea asta! Acolo fata e pe post de semisclavă, e a mea, proprietatea mea – adică a ăluia! O vinde la altul, o cumpără, înţelegi tu? A făcut însă Dumnezeu să reuşesc să o iau de acolo. Bine, eu când sunt hotărât şi am tupeu, pe vremea aia, cel puţin… mă ajuta şi mutra, eram foarte… cum să zic eu? Convingător! Şi şeful poliţiei aşa i-a spus: „Băi, nu vreau probleme la mine în judeţ!" Eu îi spusesem că am ieşit din puşcărie, că sunt şi eu sculă pe basculă, în oraşul C… „Las că-i mai bine aşa". Da, dom'le! Şi m-am dus şi am recuperat fata, şi fata când a văzut treaba asta – au apărut şi părinţii ei până la urmă – şi s-a decis să rămână cu mine. Fata m-a iubit după aia foarte mult, a fost hotărâtă să facem un copil… Primul nostru copilaş a murit, s-a născut la vârsta de cinci luni

jumate… s-a declanşat procesul naşterii… Pe vremea aceea, în România – nici nu ştiu dacă avem acuma măcar! – nu erau incubatoare ca să menţină în viaţă copii atât de mici. Dar s-a străduit, a dorit mult de tot să-mi facă un copil şi mi-a făcut un copilaş. La primul copil – la cel pe care l-am pierdut! – mergeam des la doctor: „Dom'le, ce are? Cum are?" Analize, aia, aia! S-a declanşat procesul naşterii! Bine, n-aveam un doctor stabil, aveam mai mulţi, cum e copilul cu mai multe moaşe. Dar când s-a declanşat naşterea… la ea era primul copil, la mine la fel, şi nu dădeam de cei pe la care mai fusesem, aşa că ne-am dus la spitalul A. Şi la A, la Urgenţe – ea era o fată finuţă, zici că şi-acu' e un copil! – ăla, cu limbi de alea de metal, reci, tari, să tragă…; eu stăteam în cadrul uşii, şi ea se văita. Şi-am zis: „Dom'le, ce faci?" El, cu tupeu – un doctor mare, aşa! Da' el n-auzise de tupeul meu – el nu mă băga pe mine în seamă, dă-i spunea ei: „Da' ce te vaiţi atâta? Că atunci când vei naşte, vei scoate un copil cu capul cât pumnul", şi nu ştiu ce! Şi eu i-am spus să plece de lângă ea, şi să vină acum, în acest moment, directorul spitalului, în pijama, de unde-o fi! Că nu ştiţi cu cine staţi de vorbă, dar eu mâine pot să-i cumpăr spitalul ăsta… – adică un tupeu de ăsta! Ăta, na! I-a căzut faţa! Când te duci cu tupeu, nu-i trece lui prin cap, sub nicio formă, că nu vorbeşti serios… Şi chiar l-au adus de acasă pe şeful spitalului! Dar eram decis, măi, ştii… Bine, pe vremea aia nu era cu gardieni – dar probabil că, şi dacă erau gardieni, tot aceeaşi treabă era.

Şi vine şeful spitalului, îşi ia o mină de aia de savant, profesor universitar, nu ştiu ce specialist… vine el şi mă întreabă – când a formulat expresia asta, am zis că o să cadă spitalul pe mine: „Vă doreaţi acest copil?" Copilul era în burtă încă, şi pe mine mă întreba la modul trecut: „Vă *doreaţi* acest copil?…" Şi am zis: „Cum adică?" „Păi, s-a declanşat procesul naşterii. Se va naşte, că vrem, că nu vrem, nu mai avem ce face…" De obicei, se mai poate întâmpla, se prevede acest proces, şi se coase femeia – se face serclaj – şi stă tot timpul în spital, în pat. Dar ea trecuse de faza asta. Doctorul a zis: „Se va naşte copilul, că vrem, că nu vrem, şi ce facem cu el? Că va muri!" A fost o dramă pentru mine! Să ştii că se va naşte şi că va muri! Şi orele treceau, orele treceau… nu pot să-ţi spun ce dramă era pe amândoi, că ne doream acest copil şi ştiam că…

Când şi-a dat doctorul seama că totuşi mai era puţin, e vorba de zeci de minute – deja trecuse noaptea, se făcuse zi – i-a făcut o ecografie… În ecografie, acolo, se vedea clar cum copilaşul refuză să se

nască. De fapt, corpul *ei* îl expulza. El se urcase cât mai sus, aici, şi aveai impresia că el vrea să se ţină. Atunci n-am asistat la naştere… am fost numai în antecameră, acolo. L-am văzut pe urmă, aruncat în chiuvetă. Era un… aşa frumuşel era… şi era mărişor… Când nasc în condiţiile astea, de obicei le face morfină mamelor. Şi, în sfârşit, când ea încă nu-şi revenise de tot, întreba unde-i copilul ei… Şi striga că îl vrea pe copilul ei… mă rog, chestii de astea. Doctorul îmi zicea să nu plâng, că nu-i *copil*, e *avorton*! După ce a trecut prin asta, ea a zis că nu mai naşte singură! Şi la al doilea copil, noi am zis aşa: „Dacă la primul, noi ne-am tot dus la specialiştii lu' peşte, şi iată ce s-a întâmplat – bine, ne-am rugat o perioadă lungă de timp, mult timp ne-am rugat să ajungă sufletul copilaşului în rai…

L-aţi botezat?

Când să-l botezăm?

S-a născut mort?

Păi, s-a născut viu, şi când să-l botez?

Tu puteai să torni apă peste el şi să spui formula „Se botează robul lui Dumnezeu cutare în numele Tatălui. Amin. Şi al Fiului. Amin. Şi al Sfântului Duh. Amin. Acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin". La fiecare din primele trei Aminuri se toarnă puţină apă peste copilaş. Dacă totuşi copilaşul care părea muribund rămâne în viaţă, trebuie dus la preotul care va face restul slujbei de botez şi mirungerea.

Păi, de unde să ştiu eu asta? Da' pe vremea aia mă învăţase cineva?

În situaţiile astea de urgenţă, orice creştin poate să boteze…

Ştiam eu pe vremea aia că poţi să botezi? Oricum, era mort în chiuvetă… Atât de multe lucruri esenţiale nu le ştie creştinul! Uite, ăsta nu-l ştiam! Când ăstea trebuie să le ştim! Stăm şi ne băgăm în creier tot balastul…

Asta trebuia să ştie asistenta de la spital!

Ei, de unde să ştie, frate, sistemul lu' peşte ticălos, care-mi spunea mie că e *avorton*… Că nu-i copil, e *avorton*, aşa zicea doctorul… Aia-s nişte măcelari, frate! Dacă găseşti un creştin din zece, zici: „Slavă Domnului, ce-am putut să găsesc!" Te miri. Mi-aduc aminte aia care a cerut… că nu el, directorul, a făcut asta… S-o numesc avort? Cum s-o numesc? Era o femeie. Femeia aia avea o figură crudă, cruntă, malefică efectiv, şi mi-aduc aminte, eu nu stăteam acolo, în sală; stăteam în pragul uşii. Aici era sala, masa aia, capra, cum se spune, şi atunci,

probabil, când a ieşit copilul şi mişca, atunci a strigat ea la mine să ies afară, dar pe urmă am pus eu lucrurile cap la cap. Eu nu mi-am dat seama. Eu credeam că se naşte mort. Dar pe urmă am mai vorbit eu şi cu alţii, şi mi-au zis: „Nu, măi, el a ieşit, a mişcat, a murit pe urmă". Şi ea n-a vrut să văd lucrul ăsta. Acolo-s măcelari, frate! Ce-mi spui tu mie: „Nu ştia asistenta?"… Da, *trebuia* să ştie!

La al doilea copil, am stat lângă ea. Dar cum? Când a descoperit că este gravidă, ne-am spus: acest copilaş îl punem în mâna lui Dumnezeu! Nu mai mergem la niciun doctor până nu se naşte! Că nu am făcut nimic când ne-am pus speranţa în oameni şi acuma facem invers: ne punem speranţa în Dumnezeu. Şi singurul lucru pe care l-am făcut a fost să iau o enciclopedie groasă, cu etapele sarcinii. Ce trebuie să mănânce, cum arată burta, ce se întâmplă, cum una-alta… Uite aşa, frate, am ajuns până la opt luni jumate. O dată n-am ajuns la un doctor, să vedem: „e strâmb, e drept, e pus bine…" Nu! În mâna lui Dumnezeu am fost. La opt luni jumate, deja, ziceai că suntem specialişti. Deja, la opt luni jumate ne-am dat seama că *începe* travaliul. Şi atunci l-am sunat pe acest director, cu care deja mă împrietenisem, că l-am umplut de bani atunci, prima oară, şi-i pregătisem o căruţă de bani şi-acuma.

Şi i-am spus că vrem să nască la el, i-am spus pe scurt, am trimis şoferul la el – că aveam şofer, cu maşină, l-a luat de acasă. Am stabilit să ajungem la spital când ajunseseră din patru în patru minute să fie contracţiile. Deja ieşise dopul… Când ajungem, ce se întâmplă? E un fenomen foarte stresant: o leagă de nişte aparate, şi e şi un difuzor şi se aud bătăile inimii copilaşului. Se şi vede pe un ecran pulsul lui. Copilul, are un puls care depăşeşte de două ori pe cel al unui pilot de formula unu! Că zici: „Doamne, crapă? Ce face bietul copilaş?" – în momentul când e contracţia, şi el se chinuie să iasă. A făcut Dumnezeu nişte minuni extraordinare: şi femeia şi copilul, în acelaşi timp… Copilul cum simte? De unde ştie? Şi atunci se zbate. Când se zbate, aşa tare, i se măreşte ritmul cardiac enorm. Dar se aude în difuzor: dudu-dududu! Pentru femeia care stă e un factor de stres, puternic! Şi i-am spus doctorului: „Vrea să nască cu mine! Sunt pregătit, faceţi ce trebuie, dar vreau să nască cu mine în sală!" Când ziceam „Sunt pregătit", el înţelegea că sunt pregătit cu bani. M-a îmbrăcat ca la americani: cu de aia la gură, cu asta în cap, cu papucei, cu halat, cu toate alea… Şi am stat lângă doctor, şi am văzut fenomenul. Băi, săracele, prin ce trec! Că bine a zis Dumnezeu ce i-a zis Evei! Şi ea nu se dilata cât ar fi trebuit. Tu

poate le ştii teoretic, dar eu le-am văzut. Şi înainte de a ieşi copilul, mai ies tot felul de chestii de acolo! Dar nu mi-era niciun pic de silă, nici acum nu mi-e silă, când mi-aduc aminte. Măi, lichidul ăla, l-am văzut că-i verde. Şi întreabă el cu glas tare: „Da' de ce-i verde?" Şi se uită la mine. Şi când mă vede că-s dus cu pluta, mă întreabă: „Păi, n-aţi fost la niciun medic?" „Nu! Am pus în mâna lui Dumnezeu!" Şi atunci a zis el, în limbaj ştiinţific: „Poate *nu ştiu ce*!" Şi după aia mi-a explicat ce face. Îi zice asistentei: „Morfină!" Ca să-i bage morfină. Când a pregătit aia seringa, ca să-i bage morfină, nu ştiu ce, el a şi luat bisturiul şi a tăiat-o! Şi a căzut copilul, efectiv, a căzut copilul! L-a prins, na! Pe urmă mi-a explicat doctorul: i-a fost frică ca nu cumva tot chinuindu-se copilul, să i se deschidă plămânii acolo şi cumva să intre în plămâni mizeria aia. Că nu ştia ce e! zicea că după aia trage nu ştiu cât de el! Băi, ce-a răcnit nevastă-mea! Că încă nu-şi făcuse efectul… morfina şi-a făcut efectul când a început s-o coase. Ea are o voce piţigăiată, de copil, ştii… dacă o auzi la telefon, zici că-i un copil! Dar a scos un răcnet animalic, un răcnet gros, aşa, de animal rănit, n-am… n-am pomenit aşa o diferenţă de glas la cineva… şi după aia n-a mai ştiut de ea… Băi, şi un copil… o minune de copil! A, şi când iese, era roz, aşa, zic: „Da' de ce e roz?" „Păi e bine că e roz! Ce vrei? Să fie pământiu?" Unii se nasc, săracii, şi pământii… Nu că-s făcuţi cu arabi, dar au probleme cu ficatul, de exemplu, au… celebrul icter de la bebeluşi, e cumplit!

Eh… între timp mergea procesul cretinoid de la oraşul X… A durat mult… Eh, când am aflat eu că trebuie să mă reîntorc, să-mi termin puşcăria, am căzut psihic. Păi, măi, dacă tot mă duc acolo, hai, măi, s-o pun de nişte măgării! Ce să mă chinui, să o trag? O pun de nişte măgării scurte, aşa! Cap de nebun, toate procesele alea, le-am făcut aşa, în scurt timp şi pe urmă normal că sistemul m-a căutat, asta este! Şi de atunci a venit calvarul, că am intrat, am ieşit… Prima dată, a doua oară, cum ar veni, dar prima dată din grupul ăsta de infracţiuni, am stat vreo doi ani jumate, cam aşa ceva. Ei, în ăştia doi ani jumate, fetiţa mea n-a rezistat. Şi a căzut cu unul. Şi când am ieşit – nu mi-a spus nimic cât am stat acolo, dar când am ieşit mi-a spus că s-a încurcat cu unul cu care şi acuma este. Şi asta a fost.

Atunci eu i-am spus: „Eu îmi iau copilul" A fost de acord. Mi-am luat copilul şi eram foarte hotărât, deja făceam paşi decisivi spre creştinism, deja mă hotărâsem: fără afaceri, fără măgării, fără… Mai citisem şi alte cărţi în afară de Sfânta Scriptură, dar Sfânta Scriptură

cum o termin, cum încep iarăşi s-o citesc. Prima Sfânta Scriptură pe care am citit-o în viaţa mea fost una catolică. Dar chiar şi catolică fiind, am început să mă îndrăgostesc de ea. Adică, nu e bine spus… am început să simt o dragoste faţă de divinitate… Dar noi, românii, dragoste spunem la toate, şi la dragostea de un câine spunem: iubesc câinele.

Simţeai dragoste faţă de o divinitate nedefinită sau de Dumnezeu?

Faţă de Dumnezeu! Păi, citeam Sfânta Scriptură! Dar, ce se întâmplă? La mine, trecerea la viaţa creştină n-a fost bruscă, o revelaţie, ci în timp, în foarte mulţi ani. De exemplu, mă smintisem că am citit că David avea multe neveste. Nu prea mi-erau clare toate noţiunile de păcat. Mi-era clar că homosexualitatea e un păcat cumplit, dar despre altele ziceam: „poate, treacă-meargă". Ce se întâmplă? Eu îi înţeleg pe cei care citesc o dată Biblia şi apoi e ca şi cum n-ar şti mare lucru. Trebuie citită des! Trebuie citită des! Eu, cel puţin, de-atunci şi până acum, am citit-o de vreo şapte ori, şi acuma iar o citesc şi, mulţumită lui Dumnezeu, când o termin, iar o s-o citesc, şi iar o s-o citesc, şi mereu descopăr câte ceva. De aia i se zice şi *Cartea Cărţilor*, nu?

Recitești toată Biblia? Sau doar Noul Testament?

Toată! O iau de la capăt, toată. Acuma fac o paranteză. Mă forţez uneori atât de mult să citesc anumite părţi din Vechiul Testament… Dar le citesc, pentru că sunt puse. Le citesc uneori mecanic şi zic: „Măi, poate-mi răsare ceva de acolo". E chestia aia din Vechiul Testament: cu multe nume, neamuri, când i-a numărat, cum a făcut – frate, da' unde este?… Da' o citesc şi pe aia, cine ştie? Poate nu răsare nimic de acolo, da' citesc. Da' vreau să zic: acolo, de fiecare dată mă împotmolesc. Acolo, de fiecare dată, vine gândul ăsta: „Doamne, să sar peste asta! Sau să nu sar?…"

Deja vedeam altfel lucrurile. Şi în puşcărie am stat de vorbă cu preotul de acolo, îmi dădea şi el cărţi, adică acuma, uitându-mă în urmă, poate văd nişte greşeli de-ale lui, dar atunci pentru mine contau cele bune! Eu acolo am învăţat să spun *Crezul*. Adică ţie poate nu ţi se pare nimic deosebit, dar în mediul ăla, în mocirla aia… Sau cum să ţin degetele când fac cruce, că eu nici asta nu ştiam. Adică eram spre creştinism, dar eram la un nivel de ăsta, că habar n-aveam că nu ştiu ce e sau nu e păcat. Bine, dar în privinţa asta, Dumnezeu acolo, în mocirla

aia, mi-a arătat clar care e calea. Ei, cu cât avansam pe calea asta, cu atât mă teroriza puşcăria mai mult – nu ca puşcărie, ci ca mediu! E cumplit, frate, să stai acolo… opt din zece sunt ţigani. Dar nu e doar asta… E vorba de concepţiile lor, de sodomia care e acolo, de crimele care sunt acolo, de incredibila corupţie a gărzilor de acolo. Acolo nu mai este un mediu în care să zici: dom'le, omul s-a dus, şi-a revenit, când iese afară e bun pentru societate – nu! Societatea parcă a creat nişte focare de infecţie! Cam aşa ne aduc. Cu nişte pedepse lungi, kilometrice, că din '96 s-a schimbat Codul penal… Merită vorbit! Pentru că mai ales după ce-am început eu să cunosc sistemul, mi-am dat seama că-i cu cap făcut! Cu cap spre rău! Eu mă lămurisem încă din pedeapsa de doi ani jumate care trebuie să fie drumul meu. Din nefericire am mai intrat de două ori după aia. Ultima dată chiar mi s-a părut nedrept, dar am zis: „Măi, poate Dumnezeu mă încearcă! Să vadă dacă mă revolt" sau ceva de genul acesta, adică îmi încearcă credinţa. Eram croit deja ultima dată când am intrat. Înainte de a intra, eram croit de a duce o viaţă creştină, o viaţă cinstită.

Foarte interesant, că am făcut acolo paşi masivi în studiul Sfintei Scripturi şi al unor cărţi ortodoxe – şi fac o paranteză: de ce am ales Ortodoxia, habar nu am! Tata era ateu… nu ştiu! Dar am simţit că acolo e *adevărul*. De ce? Nu ştiu! Habar nu am! Teoretic, eu nu trebuia să fiu ortodox – mai sunt şi jumate neamţ! Eu n-aveam de ce să fiu ortodox.

Neamţ, după ce? Mamă? Tată?

După mamă.

Mama ta e nemţoaică?

E nemţoaicănemţoaică! Din părinţi nemţi. Nu săsoaică; nemţoaică! O chestie cu al doilea război mondial, treburi… Da, şi… în puşcărie am învăţat să spun *Crezul*, acolo am învăţat să ţin degetele când fac sfânta cruce – chestii de care habar nu aveam! Eu am citit pe nerăsuflate *Vieţile Sfinţilor* – era o ediţie destul de groasă, nu erau cele 12 volume… era o ediţie groasă, dar acolo am citit-o! Dar pe nerăsuflate, frate! Era o ediţie din asta frumoasă, de lux, mi-a dat-o preotul numai mie, că nu era de dat la lume. Avea şi o grafică superbă, de tip icoane, acolo – în alb-negru, dar erau superbe! Ăştia-mi cereau cartea să-şi tatueze chipul Mântuitorului sau al Maicii Domnului pe piele, aşa înţelegeau ei! Acolo e o modă să te tatuezi. Acolo, dacă nu eşti tatuat, parcă nu eşti! Eu m-am ferit de asta, nu m-am tatuat. Tot datorită creştinismului. De ce? Citisem să nu-ţi faci semne pe piele.

În Vechiul Testament…

În Vechiul Testament, da. Şi am zis: „Dom'le, nu tatuez pe mine nici icoane, nici cruce, nici monstru, nimic! Am simţit puterea lui Dumnezeu în puşcărie, că m-a scăpat din foarte multe lucruri. Acolo poţi foarte uşor să mori, nu că să ţi se întâmple ceva. Poţi să mori!

Şi acolo învăţasem să vorbesc cu Dumnezeu. Acolo învăţasem să mă pun cu totul în mâna lui Dumnezeu. Pe zi ce trecea, se întâmplau lucruri mai interesante. Şi firesc, zic eu. Începeam de la o zi la alta să fiu din ce în ce mai respectat, dar de la o zi la alta, îmi puneam din ce în ce mai mult nădejdea în Dumnezeu, adică să nu zic *că eu sunt ceva*. Aici e o chestie… m-a ţinut Dumnezeu! Se poate cădea foarte uşor! Că pe măsură ce avansezi, vezi că e bine, te poţi mândri! Dar m-a ferit Dumnezeu de mândria asta – cel puţin acolo. Şi întotdeauna mă strădui să mă feresc de această mândrie.

În închisoare te rugai lui Dumnezeu?

Da. Acolo era mai greu ca timp de rugăciune, dar mă străduiam să-mi fac – eu nu ştiam atunci de rugăciunea lui Iisus, dar vorbeam în capul meu, începeam să vorbesc în gând cu Dumnezeu. Şi, dacă mediul nu permitea, cel puţin atâta făceam: Îi mulţumeam, Îl rugam ce aveam să-L rog şi îl rugam să mă ierte de toate greşelile pe care le-am făcut. Ăsta era minimum minimorum, că, de exemplu, la puşcărie se putea întâmpla să fie gălăgie… Totuşi, nu e un mediu în care să te pui la rugăciune, când, ba se uită la televizor, ba… Închipuie-ţi: într-o cameră, totuşi, mică, zeci de inşi. Dar, mulţumită bunului Dumnezeu, în puşcărie… am ajuns la reeducare, cum se spune, adică eram pe lângă educatori, şi-i învăţam pe cei care nu ştiu să scrie – să scrie. Scriam şi pe la revista penitenciarului. Apăream şi la televiziunea cu circuit închis a penitenciarului… Mă mai şi invita pe diferite teme, dar nu eu eram cel care invita deţinuţi. Eu eram…

…invitat… şi vorbeai şi te vedeau ceilalţi deţinuţi…

Da, şi mulţi ziceau: „Băi, ce bine ai vorbit!" Eu mă gândeam – că totuşi, îmi formasem camera unde stăteam, cât de cât, dar nu era la un nivel de intelectuali. Erau oameni liniştiţi, dar eu nu-i alegeam în funcţie de cultură, ci în funcţie de liniştea lor. Şi eram plăcut surprins când unii îmi spuneau – că nu-mi spuneau ca să mă *perie* neapărat, pentru că…

Cum te priveau cei de lângă tine?

Le plăcea ce vorbeam când apăream la televizor… Şi m-a

bucurat treaba asta, înţelegi? Îmi făcusem acolo un blazon. Cu ce? Cu cuvântul dat. Acolo, în puşcărie, lumea e învăţată să se jure: mă jur pe mama, pe tata, pe el, pe cancer, pe infarct, pe un ştiu ce! Uneori îi loveşte… că nu ştii de ce-l apucă şi merge pe-o parte, aşa… Eu nu mă juram. De ce? Pentru că nu e creştineşte! Da – da să fie, nu – nu să fie! Şi atunci eu, dacă ziceam da sau nu, se ştia că aşa este. Îmi făcusem blazonul ăsta, că eu, dacă spun un lucru, aşa este, sau nu spun. Când nu spuneam, se gândeau şi ei: măi, ăsta ascunde – nu le dădeam indicii, de fapt, încotro ar fi…

Mă străduiam să nu înjur! Şi este incredibil, asta e puterea lui Dumnezeu, că eu reuşisem în ultimele două pedepse, să nu înjur acolo, în mediul în care, de fapt, înjurătura este conversaţia firească. Eu învăţasem să nu înjur. Asta e chiar mâna lui Dumnezeu. Eu mi-am dorit mult să nu fac lucrul acesta şi Dumnezeu m-a ajutat să nu-l fac. Acuma, când am ieşit afară, o mai scap. Mă străduiesc să nu o scap, dar o scap.

Când ai început să crezi că Dumnezeu există, în ce perioadă a vieţii tale ai început să te rogi?

A, încă de când nu-mi dădeam seama că multe din lucrurile pe care le făceam sunt păcate. Adică din perioada aceea cu luptele, cu body-guarzii, încă de-atunci. Mi-aduc aminte un episod, mi-e clar în cap că e o minune a lui Dumnezeu, o chestie medicală. S-o spun cât mai pe scurt. M-am infectat urât de tot la o mână, măi frate! Mă duceam la un dermatolog. Şi nu mai ştia ăla ce să-mi facă, era disperat. La un moment dat ajunsese să cauterizeze cu un aparat ca de pirogravură, care arde! Creştea ca un vulcan o chestie, aşa. Creştea carne vie. Băi, şi la câteva zile iar creştea şi tot creştea. Am făcut biopsie. „Nu e un cancer”. „Dar ce e, dom’le?” Atunci, fii atent ce mi-a dat prin cap! Am spus: „Doamne, Îţi mulţumesc pentru boala asta, e voia Ta!” Şi am spus, şi dimineaţă mi-a trecut. Îmi vine să plâng şi acuma! Eram disperat. Bine, poate fi o chestie mică, nu e un picior tăiat de tramvai, nu e o nu ştiu ce, dar au fost tot felul de episoade de astea care mi-au arătat clar că există Dumnezeu.

Mai spun o fază, mai spectaculoasă!

Începusem deja să fiu urmărit de către poliţie, în urma acelei perioade. Şi stăteam cu Mirela şi stăteam şi cu maică-mea în aceeaşi casă şi era cineva în vizită. Şi dimineaţa, la ora cinci, cioc, cioc, buf! „Poliţia!” Cineva le-a spus de mine, mă rog, cum se şifonează lumea, şi ăia de la uşă au spus: „Îl căutăm pe cutare”, adică pe mine. Şi, mă rog,

„actele”. Nu i-am spus la uşă că eu sunt, am intrat, era un apartament mare, aşa. Am intrat în dormitor la Mirela şi i-am spus: „Măi fato, gata! M-au găsit!” Sărăcuţa, era însărcinată, n-avea niciun chef să intru eu la puşcărie. Şi spune: „Nu se poate, Dumnezeu nu ne lasă acuma. Poate intri, dar nu acuma”. „Cum, măi, cu poliţaii în casă?” Şi ea zice: „Nu intri acuma”. Normal, când am văzut-o pe ea cu atâta credinţă, mie mi-a fost milă de ea, am zis: „Ia uite, săraca, îşi pune speranţe”. Şi eu, având ulcer, în momente de stres, mi se întâmplă să îmi vină să vărs. Şi m-am dus la baie şi am vărsat. Poliţaii ăia luaseră actele la toţi care erau acolo, nevastă-mea nu l-a dat şi pe al meu. Eu vomitam în baie cu uşa deschisă. Ăia mă caută pe balcon, pe sub pat, în dulap. „Ce face domnul, îi e rău?” – întreabă de mine. Şi Mirela zice: „Da, îi e rău, săracul! Are ulcer!” „Dom’le, ştiţi ceva de cutare?” Îţi dai seama că eu eram în casă, ăia au cerut actele la toată lumea – o văd ca pe o minune.

Nu şi-au dat seama că tu eşti cel care vomită?

Nu-şi dădeau seama… Nu mi-au cerut actele şi nu m-au întrebat… şi întrebau de mine şi mă căutau prin unghere, pe unde aş fi putut să fiu pitit, îţi dai seama? Martor mi-e Dumnezeu că asta a fost realitatea. N-a fost atunci momentul să intru. Şi-au plecat. Mie nu mi-a venit să cred! Credinţa acestei fete. Cică: „Nu o să te ia acuma, acuma nu ne lasă Dumnezeu…” Cu câtă credinţă a spus-o, cu câtă hotărâre… N-am auzit oameni care predică cu atâta hotărâre… şi atunci, după ce s-a terminat, mi-am adus aminte de pasajul ăla, când ne învăţa Domnul Iisus cum să cerem ceva şi să credem că am şi primit. Zic: „Ia uite, măi, fata asta nu citeşte Biblia, nu, nimica, şi…” N-a fost momentul atunci. Să ştii că nu era momentul atunci să mă închidă iar, că ea era însărcinată… mai avea un pic să nască.

Ai simţit ajutorul lui Dumnezeu atunci?

Da, frate, dar… n-am putut să-mi explic! Bine, după ce au plecat ăia, la un sfert de oră, am fugit şi eu din casă, nu m-am mai întors acolo, dar stăteam aşa, ca un năuc, ca unul căruia i se întâmplă o minune şi am încercat să le pun cap la cap aşa, raţional şi nu ieşeau. Nu se legau decât ca minune. Şi am simţit eu… nu ştiu cum să descriu… am simţit eu o minune, n-am ce să mai zic! Nu, n-am cuvinte. Nu se poate, un om care e plătit să găsească un infractor, să se uite la tine şi să nu-i treacă prin cap că te-a găsit. Frate, eram urmărit general… aveau pozele cu mine, înţelegi?

Şi te-au văzut la faţă?

M-au văzut la faţă, că eu le-am deschis uşa, m-au văzut, eu vomitam acolo… N-a fost momentul, n-a fost momentul să mă aresteze…

Pe vremea aia erai legat doar de Dumnezeu în general sau credeai şi că Biserica este Trupul lui Hristos?

Da, da, deja începusem să fiu aproape de biserică. Nu ştiam eu clar care e diferenţa între catolicism şi Ortodoxie, dar simţeam că în Ortodoxie este adevărul.

De catolicism erai legat din cauza mamei tale, nu?

Da, dar între timp ea a trecut la protestanţi, că nu i-a plăcut ce-a văzut la catolici. Şi am întrebat-o mai târziu: „Dar de ce n-ai venit la ortodocşi?" „Păi, nu-mi place nici acolo". Aici este necazul, că mulţi oameni nu se uită la învăţătură, se uită la anumite căderi ale preoţilor sau ierarhilor. Ea asta a văzut la catolici şi nu i-a plăcut; ea s-a dus la ortodocşi, nu i-a plăcut; a văzut adică lucruri pe care le criticăm şi noi şi, din nefericire, unii oameni de aia pleacă din Biserică. Iar la protestanţi este o mască de virtuozitate, de pocăinţă, adică cel care a fumat se lasă de fumat, care a băut se lasă de băut, care a furat se lasă de furat. Dar este până la urmă doar o mască. În timp, încoace, mama mea s-a lămurit şi cu ei, a văzut multe chestii urâte, că ei primesc masiv ajutoare din Occident. A văzut comportamentul de hienă, de uliu – şi nu i-a mai plăcut. Şi modul de împărţire a ajutoarelor… că uneori se împarte şi cine împarte, parte îşi face şi la ei – alteori se pune grămada la mijloc şi atunci e dezastru. Eu mă rog pentru mama şi aş dori mult să vină pe calea Ortodoxiei. Oricum, nu ştiu, nu-mi aduc aminte cum s-a făcut trecerea de la ceva nedefinit la Ortodoxie.

N-a existat un moment de cumpănă?

Nu, nu! A curs aşa şi deodată… deodată? Nu ştiu! Am zis: „Ortodoxia, da, asta este!" Dar n-am avut un învăţat care să-mi spună o poveste din asta, să mă cutremure, nu! Nu ştiu, nu ştiu… mila lui Dumnezeu! Şi cu timpul am descoperit care-s diferenţele şi am înţeles că drumul pe care l-am ales eu este cel bun.

Da, dar ca să înţelegi asta, ai trecut prin multe şi grele încercări…

Aş dori aici să subliniez un aspect. Eu, chiar încă dinainte de a mă pocăi, am avut o milă foarte mare faţă de cei cărora le e foame – foame la propriu! Mă cutremură! Mulţi vorbesc despre nişte lucruri foarte înalte, foarte elevate, ţin prelegeri despre „teorii", însă n-au trecut prin „practică". Ne vorbesc ei cum e cu învăţătura creştină, însă

le lipsesc faptele. Îndeamnă ei la milostenie, însă dacă le ceri bani de mâncare, li se pune o grimasă pe faţă de parcă le ceri să-şi răsucească „pe viu" dinţii în alveole. Şi, în loc de ajutor, îţi dau indicaţii şi se vaită mai rău ca tine… Însă toţi aceştia au bani. Grămezi de bani. Şi cu cât îi câştigă mai uşor, cu atât sunt mai avari. Şi aici mă refer la anumiţi oameni care se consideră „creştini".

În închisoare ai suferit de foame?

Mulţumesc lui Dumnezeu, în puşcărie n-am suferit de foame. A făcut Dumnezeu în vreun fel încât acolo n-am suferit de foame. Am suferit, în schimb, când am ieşit ultima dată. Eram perfect hotărât nici să nu mă gândesc la greşelile trecutului, adică să nu mă gândesc să repet greşelile trecutului: deveniseră o urâciune pentru mine, o urâciune! Când mă pocăisem deja aveam planuri, simţeam că trebuie să fac ceva. Ei bine, atunci a venit şi perioada de foame. Pentru că… ce se întâmplă? Cum-necum, Dumnezeu, înainte de a intra ultima dată – ultima dată am stat cinci luni – cum-necum, Dumnezeu a făcut să mă angajez să vând nişte utilaje foarte scumpe dar, mulţumită lui Dumnezeu, reuşeam s-o fac chiar şi într-o ţară foarte săracă şi eram plătit la comision şi era bine… lucram la negru. Când am ieşit, n-am mai putut. Erau toate porţile închise. Mă gândesc că a fost o hotărâre a lui Dumnezeu, de m-a pus pe un făgaş. Efectiv, oriunde mă duceam şi mă învârteam, nu puteam să lucrez nici oficial, nici neoficial, nici la negru, nici altfel, pentru că la un moment dat mă izbeam de o nebunie întreagă în societatea românească: cazierul. Poate – dar cred că nici acolo – aş fi reuşit să lucrez pe un şantier, dar nu eram eu făcut de aşa ceva. Şi mi-a fost atât de greu, că la un moment dat chiar făceam foamea. Atât am vrut să punctez.

Ce se întâmplă? Ca principiu, sistemul în România e foarte prost gândit. În oarecare măsură, în Occident sau înainte, pe vremea comuniştilor, celui care ieşea din puşcărie i se oferea o şansă de a se încadra în societate. Pe vremea lui Ceauşescu nu doar că te obliga să te angajezi, dar era obligat şi respectivul director unde erai plasat, să te angajeze, nu se discuta că… Se mergea pe principiul: „Tovarăşi, a greşit omul, să-l recuperăm pentru societate!" Acuma e cu totul altfel. Nebunia ajunsese atât de mare… Era pe vremea aceea, concursul *Vrei să fii miliardar?* Şi, mulţumesc bunului Dumnezeu, mă calificasem în finală pentru filmarea aceea cu zece inşi. Eu, bucuros. Ultimul telefon, rămăsese stabilit când să venim, cum, ce, cum să ne îmbrăcăm – acolo

deja era o problemă, că trebuia să fie toţi în costum, or eu eram paralel cu banii şi cu astea, dar, în sfârşit, au zis că s-ar putea rezolva şi treaba asta cu ce mai au ei pe acolo, prin garderobă – dar mi-au spus o chestie de m-a lăsat năuc. După ce participam la concurs, în cazul în care aş fi câştigat un premiu, înainte de a-l ridica, trebuia să prezint cazierul. Eu n-am înţeles care e legătura între un trecut al meu de infractor – se zice: „ai greşit, ai plătit!" – de ce nu pot să particip la un concurs de cultură generală. Care e legătura? Iau o gestiune? Care-i treaba? N-am înţeles! Imbecilismul până-ntr-acolo a ajuns!

Şi atunci stai să te gândeşti – nu e doar cazul meu, e cazul şi al altora: li se dau pedepse lungi; dacă în Occident, pentru o faptă li se dă un an, aici pot să-ţi dea zece. Când ai ieşit eşti terminat. Că familia se destramă – la noi în ţară, faţă de Occident – nu laud acum Occidentul, dar vreau să zic că noi am reuşit performanţa ca nici măcar ce e bun dincolo să nu facem. Suntem un fel de laborator a tot felul de experimente rele. Deci noi nu aveam permisiunea să avem nici măcar acea aşa-zisă *vizită conjugală*, care este în Occident. La un moment dat eşti însurat – bun! Eşti logodit – bun! o dată pe lună sau, când stabileşte regulamentul, poate să vină nevasta la tine să faceţi dragoste; şi aşa se menţine o căsnicie. Plus că la ei pedepsele sunt mai mici. Exceptând că la ei pedepsele mari sunt astea: pentru tâlhării, alte chestii, evaziuni fiscale, da! Acolo te rupe! Dar în rest sunt pedepse mici. La noi, nu! Îţi dă să zaci de parcă ai fi broască ţestoasă… Şi nu aveai pe atunci nici vizită conjugală, nimic! Ieşi de acolo, societatea avansează… Tu, când ieşi, nu mai ştii nici ce ştiai să faci, familie nu mai ai – unii au murit, s-au despărţit, copiii sunt mari – eşti terminat! Şi de ce te apuci? Societatea îţi închide toate uşile. Şi atunci, stăteam şi mă întrebam: dar oare câţi au tăria să rabde de foame, ca să nu pună mâna pe-o pâine, să zicem, ca-n *Mizerabilii* – măcar pe-o pâine ca să-şi potolească foamea, câţi? Probabil că foarte puţini! Sigur, dacă-ţi pui nădejdea în bunul Dumnezeu, treci. Şi mie mi-era în primul rând teamă să nu greşesc în faţa lui Dumnezeu. Că aveam experienţă, să zic că fac o ghidușie şi nu mă prinde, dar, în primul rând, în cap asta mi-era: să nu greşesc în faţa lui Dumnezeu. Pentru că mă pocăisem, între timp.

Ce te-a marcat mai mult în perioada petrecută în închisoare?

E o lume dură. Putem spune că e o imagine cât de cât apropiată a ceea ce a fost Sodoma şi Gomora, nu doar din punct de vedere al desfrâului; cred că în Sodoma – nu, nu mă apuc acuma să fac o analiză

– probabil că nu era legată răutatea oamenilor doar de homosexualitate, ci de multe altele. De aia gândesc că puşcăria e aşa, o oarecare imagine a ceea ce a fost acolo.

Prima dată am intrat nevinovat – şi aici fac o paranteză: am sperat să găsesc un om care să mă ajute să-mi dovedesc nevinovăţia în primul proces şi atunci toate s-ar schimba, pentru că efectiv n-aş mai figura a fi recidivist. Dar pentru asta trebuie un om foarte bine pregătit în materia asta juridică şi, de obicei ăştia foarte bine pregătiţi ori s-ar implica din punct de vedere creştinesc, de milă, ori cineva s-ajute cu bani, dar în fine… Nădejdea mea e până la urmă în Dumnezeu, nu…

Prima dată a fost în închisoarea B. Acolo, Dumnezeu a îngăduit să lucrez la bucătărie. Era bine. Era un sistem semiliber faţă de restul închisorii: majoritatea deţinuţilor stau într-un sistem închis, într-o cameră… cât să zic eu? 5 pe 7… Cât e o sufragerie mare, la un apartament normal. Închipuie-ţi că acolo înghesui 20 – 30 de inşi. Paturi suprapuse, trei paturi unul peste altul. Şi înghesui acolo, în medie, 27 de paturi… Numai că sunt momente în care puşcăriile sunt supraaglomerate şi se poate ajunge să doarmă şi doi în pat, deci sunt perioade maximale în care se ajunge chiar la 50 de inşi într-o cameră. Îţi dai seama că acolo avem de-a face cu infractori, oameni care nu sunt puşi în camere în funcţie de infracţiunea pe care au avut-o; ei sunt puşi la grămadă: care tâlhar, care violator, care traficant de droguri, care evazionist – la grămadă sunt. Diferenţele se fac numai între cei care au pedeapsă până în zece ani şi cei care au pedeapsă de peste zece ani. Deoarece se consideră că cei care au peste zece ani pedeapsă sunt în general criminalii sau cei cu o infracţiune de o violenţă mare – cum se spune în limbajul interlop, *cu călcare*. Ce înseamnă? Suni la uşa victimei, victima îţi deschide, tu o legi, o torturezi, ca să-ţi spună unde sunt banii. Prin tortură, ea îţi va spune unde sunt banii, după care ori o omori ori o laşi – acuma depinde cum îţi trăsneşte mintea. Dar chiar şi pentru o călcare fără moartea victimei poţi să te gândeşti că primeşti de la zece ani în sus. Ei, dacă o şi omori, primeşti 20. Se consideră că oamenii ăştia sunt, într-adevăr, un pericol faţă de ceilalţi deţinuţi şi atunci ei sunt puşi separat. N-a fost mereu aşa. A trebuit să se întâmple câteva drame, ca să se ajungă aici, să-i separe.

Aş putea spune o întâmplare: un criminal stătea împreună cu cei cu pedepse mai mici. Acuma, sunt specialişti care spun că unii se nasc şi mor criminali, nu ştiu exact cum e treaba… poate că unii omoară

accidental – şi aici s-ar mai putea spune câteva întâmplări dramatice, vizavi de sistemul total strâmb din România. Dar chiar dacă nu se nasc aşa, nişte criminali, prin faptul că stau mulţi ani acolo se dezumanizează… Nu mai sunt cu mintea întreagă… Unii, din contră, devin foarte blânzi şi îi vezi că se apucă de pictură, de lucru manual. Am cunoscut unul, tot criminal, care s-a apucat de studii. Şi penitenciarului i-a plăcut asta şi, în ultimul an înainte de a fi eliberat, i s-a permis chiar să-şi dea examenele afară. Era dus cu escortă, adus cu escortă – o chestie foarte interesantă! Oricum, te schimbă pedeapsa mare, te schimbă în bine sau în rău. Acuma, să revin la întâmplare: pe unul l-a schimbat în rău. Şi i s-a pus pata, cum se zice, pe un altul. S-au certat din nimic. Şi criminalul a mocnit în el, a mocnit, a mocnit şi, la un moment dat – era o cameră foarte mare, de vreo şaptezeci şi ceva de paturi, la un moment dat, a strigat tare, ca să răsune în toată camera: „Toată lumea la paturi! Nu mişcă nimeni! Mă duc să-l omor pe cutare!” – şi şi-a luat cuţitul. Ăla a fugit prin celulă ca o găină într-o curte, dar n-a intervenit absolut nimeni să-l ajute – de frică! L-a omorât pe respectivul, l-a decapitat, şi a bătut în uşă. În uşa fiecărei camere, la penitenciar, există o uşiţă mai mică, pe unde primeşti mâncare, scrisori sau alte lucruri mai mărunte, aşa, de mărimea unei jumătăţi de ziar, un pic mai mare – şi a deschis gardianul şi ăsta a scos capul respectivului afară. A fost un moment şocant pentru întregul sistem al penitenciarului şi nu după mult timp s-a luat şi hotărârea de a se despărţi cei cu pedepse mari de cei cu pedepse mici. Acuma, poate multe amintiri sunt de balast, dar le spun. Mi-aduc aminte – de aia ziceam de nişte drame – de un om masiv, aşa, aproape cât mine – zic aproape cât mine, că, fiind mai scund, nu părea, dar era bine făcut, un om solid, un om în puterea vârstei. Era cu nevastă-sa şi un cretinoid s-a luat de nevastă-sa. Şi el i-a dat un pumn, aşa, şi ăla n-a ţinut la glumă şi a murit. Şi atunci stai să te gândeşti: „Dom’le, cum să mai reacţionezi într-o societate? Trebuia să-l mustri verbal? Trebuia să chemi poliţia care nu mai vine? Ce trebuia să faci?” Te duci cu muierea pe drum, adică… Repet, omul n-a pus mâna pe un levier, n-a pus mâna pe un târnăcop, adică a dat un pumn. Probabil că, fiind masiv şi având nervi în momentul ăla, întâmplarea a făcut ca ăla să moară. Poţi să mori dintr-un pumn sau să cazi de la etajul zece şi să nu mori, nu ştiu… I-au dat 12 ani. Şi după ce a primit sentinţa, de inimă rea, a murit. Şi a lăsat pe drumuri o femeie, un copil, pentru ce? Este o nebunie, o nebunie…

Şi auzi la televizor alte cazuri, în care unii fac şi dreg şi nu-i bagă nimeni în puşcărie. Acuma zic ceva citit din ziar, dă-i legat. Nişte ticăloşi, la o călcare, n-au ştiut că-i soţul acasă. Au vrut să facă o călcare într-un apartament, trei inşi mi se pare că erau. Dar, în afară de nevastă şi copii, au dat şi de el. El, voinic, s-a luptat cu ei – ăia veniseră cu săbii, cu chestii; deci veniseră decişi, croiţi pe treabă. Ăia au tăiat-o pe femeie sau pe unul din copii cu sabia, pe el l-au rănit foarte grav, dar în lupta aceea, el a reuşit să-l omoare pe unul dintre ei. Ei bine, ăia sunt în libertate şi acel individ, care şi-a apărat casa, familia – că era în casa lui, deci nu mai e ca în exemplul celălalt, pe stradă – se judecă pentru crimă, în stare de arest.

El a omorât pe cineva?

El a omorât pe unul din tâlhari. Şi tâlharii care au venit peste ei sunt în libertate…

Cei care i-au omorât copilul?

Nu, l-au tăiat, nu l-au omorât. Iar el este în puşcărie, se judecă acuma, dar se judecă în puşcărie. Zici că-i o nebunie. Nu mi se pare drept, nu mi se pare… Ăştia au intrat peste tine în casă, ce puteai să faci? Mai intră şi cu sabia, mai… nu, nu ştiu! Dar să revin la perioada pe care am petrecut-o în închisoare la bucătărie. Acolo, viaţa ar fi frumoasă, de principiu, pentru că eşti la semiliber. Adică nu e ca într-o cameră obişnuită. Închipuie-ţi ce stres este într-o cameră în care majoritatea sunt infractori pe bune. Sunt şi oameni nevinovaţi, dar puţini, totuşi. Majoritatea sunt infractori. E prea multă înghesuială. Şi-ntr-un autobuz dacă mergem, oameni normali, dacă mergi o oră cu autobuzul, deja începi să te iriţi. Închipuie-ţi că stai luni de zile în aceeaşi cameră, şi înghesuială… la un moment dat apar discuţii. Apar discuţii într-o familie, dar aici! Nervii, la un moment dat, sunt întinşi la maximum. La un moment dat simţi camera, simţi cum vibrează în aer şi o simţi că e ca un butoi cu pulbere. Simţi că trebuie o scânteie şi e gata. De aceea se întâmplă – acuma, depinde de la penitenciar la penitenciar – dar în cele supraaglomerate, cam o dată pe săptămână unul este rănit grav sau omorât. Au loc certuri, se pune mâna pe cuţite, pe ce are fiecare, şi la asta se ajunge.

Eh, de aia zic că era mai bine la bucătărie, pentru că era spaţiu mare, te duceai, te plimbai, serveai masa, veneai înapoi. Numai că era o muncă grea. Cu toate că mâncam mai bine – teoretic! – decât toţi ceilalţi deţinuţi, eram destul de slăbănogi cu toţii. Pentru că munceai

enorm. Te sculai de dimineaţă la cinci, iar vara ajungeai noaptea la 11 în cameră. Că penitenciarul unde am fost eu era şi un pic zgârcit. Nu că trebuia să scoată un ban din buzunar, dar era zgârcit cu zilele de „câştig". Şi ziceau: cel care-i la veselă serveşte masa pe blocul penitenciarului, la deţinuţi, la vizetă, dar trebuie să spele şi acea veselă – erau mii de castroane, zeci de ghiumuri – trebuie să tranşeze şi carnea de porc, trebuie să pregătească şi mâncarea în cazanele acelea uriaşe, să le şi spele, să facă şi curăţenie, deci munceai până cădeai în cap. La alte penitenciare, unii făceau o treabă, alţii serveau masa în blocul penitenciar.

Eu nu eram *căutat* – aşa se cheamă – când ai rude, pe cineva, care te caută cu pachete. Eu nu eram căutat, n-avea cine. Era şi nevastă-mea în penitenciar. Iar trebuinţele unei femei sunt uşor mai mari decât ale unui bărbat, ţinând cont de igienă, menstruaţie, toate astea ea trebuia să şi le cumpere de la alte deţinute. Cum *cumperi* şi *vinzi* un lucru? Acolo nu există bani – mai există şi bani, dar prea puţini, ilegal! – banul acolo este de fapt ţigara. Totul este valorificat în pachete de ţigări – câte pachete costă – absolut totul: mâncare, haine, tot. Şi orice produci, produci în ţigări, eşti plătit în ţigări.

De cine eşti plătit?

Păi, de exemplu, unul a primit de acasă o pereche de adidaşi, vrea să-i vândă. Păi, perechea aia de adidaşi costă un carton, două, trei – depinde de adidaşi, erau originali, nu erau originali – de ţigări, bune sau nu. Bune ce însemna? Ţigări aşa-zise medii: gen *Bond*. Ţigările scumpe erau *Kent* sau *Marlboro* şi ţigările proaste erau *Carpaţi*, *Plugarul*… Şi atunci două *Carpaţi* erau cât un *Bond* sau trei *Carpaţi* erau cât un *Kent*. Şi atunci o pereche de adidaşi putea să fie un carton, două, trei de *Kent*. Şi tu-ţi luai ţigările, ăla-şi lua adidaşii şi tu cu ţigările făceai altceva, cumpărai altceva. Eu, fiind la bucătărie, furam din bucătărie şi vindeam ce se poate vinde, pentru că foamea-i foame. Acolo, foamea dictează. Şi mâncarea era ea cum era, nu era ca-n Occident, să zici că din mâncarea pe care ţi-o dă puşcăria faci şi culturism şi ai sală şi ieşi cât un munte, orice deţinut ai fi. Nu, departe de treaba asta! Ba au fost perioade de timp când, în anumite penitenciare se făcea o foame cumplită. Cantitativ era la limită, dar din punct de vedere al necesarului de vitamine, minerale, proteine – era jale! Era jale! Şi ziceai că sunt penitenciare de schelete. Dar între timp s-au mai reglementat lucrurile.

Și atunci erau diferite prețuri: pe kilogramul de carne, pe bidonul de untură, pe legume, pe litrul de lapte, fiecare produs cu prețul său – dacă erai la bucătărie, furai, că erai la tranșare și atunci furai, piteai.

Și ce făcea un deținut cu carnea crudă?

Își făcea mâncare în cameră.

La ce?

La reșou! E un sistem întreg!

Nu mirosea? Nu-l vedea gardianul?

Păi, făcea când nu mirosea sau noaptea sau înțelegea și gardianul că-i e și lui foame, nu? Se făcea pe anumite ture, nu pe orice tură… Nu oricine își făcea în cameră mâncare. Cei care de obicei erau niște *băieți*, adică niște șmecheri. Și atunci erau ture. Și dădeai un pachet de țigări ca să te lase să-ți faci și tu o mâncărică, acolo. Făceau reșouri. Reșoul se face din sârmă – ți-l făcea electricianul, care era tot deținut!

— Îți făcea o sârmă spiralată, pe care tu o băgai în priză și o puneai pe o cărămidă și se încingea foarte tare acea cărămidă – era ca un reșou. Bine, era și periculos, că te puteai curenta. S-a mai întâmplat să se curenteze, să se bâțâie p-acolo!

Ai văzut asta?

Da! Unul, era reșoul în fața lui, stătea la patul unu și tot meșterea el ceva acolo, tot încerca să facă; altul n-a băgat de seamă, l-a băgat în priză. Și patul de sus îi venea până la umăr, era mai scund ca mine. Și era metal aici și metal aici. Și l-a zguduit atât de tare, că se lipise… până la urmă l-a scos ăla din priză, dar i se lipise spatele de patul de sus. Uneori te apucă disperarea acolo. Pe bune sau de nebun. Dar mai sunt și greșeli judecătorești și ajungi nevinovat acolo sau e câte un șef de penitenciar prea dur și prea-ți face viața amară. Adică, vrei să te duci la muncă, nu te scoate la muncă. Vrei să te muți din camera aia, că nu te înțelegi tu cu ăia, nu vrea, te lasă acolo! Și pe urmă, dacă nu te înțelegi cu cei din cameră iese un scandal. Iese un scandal, îți face un raport. E o nebunealã… și îi apucă pe unii deținuți disperarea. Și unii își cos, de exemplu, buzele cu sârmă, în semn de protest. Alții își bat cuie în cap, în zona frontală. Aleg cuiele potrivite și le pun pe frunte, își fac avânt și se dau cu capul de perete și intră cuiul în cap. E spectaculos, așa. La început a fost de efect, pe urmă nu le-a mai păsat gardienilor, ți-ai băgat cuiul în cap, te duce la spital, îți scoate

cuiul şi gata! Dar alteori se ajunge până la măsuri extreme: îşi dau foc de vii, adică îşi pun vaselină, sau ce găsesc şi ei, şi îşi dau foc şi ard ca nişte şobolani, aşa… e o viaţă tare dură! Alţii, acolo, la disperare, altă practică este să-şi injecteze în muşchi diferite substanţe; ori salivă, ori urină.

De ce?

Pentru că se infectează groaznic. Şi nu spun, ajung la cabinet în ultimul moment, şi unii, din nefericire, n-au mai putut să reziste… Pe unii îi duce la spital. Din nefericire, pentru unii nu s-a mai putut face nimic şi le-a fost amputat membrul respectiv. Substanţă străină băgată în corp, corpul luptă…

Viaţa era la fel de grea în închisorile în care ai fost?

La închisoarea B. a fost destul de bine, dacă rămâneam doar la nivelul ăla, era bine, dar pe urmă am început iar să mă duc, cum ţi-am zis, de câteva ori… şi m-am plimbat prin penitenciarele din ţară. Fiecare cu specificul lui. Unele mai domnoase, aşa, unde nu era aglomeraţie, erau chiar mai multe paturi decât deţinuţi, parcă respirai mai bine şi mâncarea era bunicică, în sensul că nu-ţi era suficientă să faci sport, dar îţi era suficientă să trăieşti; altele, cum ţi-am spus, în care se făcea o foamete cumplită.

Un deţinut lucra la bucătărie şi gardianul de acolo îi făcea zile amare unui puşcăriaş. Şi ăştia, când sunt angajaţi, nu ştiu pe ce criterii sunt angajaţi; ca şi poliţiştii, nu ştiu pe ce criterii sunt angajaţi; cred că nişte criterii, chiar să iasă nişte imbeciloizi – nu mă feresc s-o spun! Sunt şi poliţişti foarte capabili în domeniul lor de activitate – dacă-i la economic, dacă-i, mai ales, la criminalistică; dar sunt şi imbeciloizi, dom'le, nu ştiu… Cu gardienii tot la fel; sunt şi oameni capabili, ofiţeri, dar sunt şi nişte de ăştia, de zici că i-a băgat mafia special acolo! Dar nu toţi sunt aşa… sunt şi de genul ciobani. Fac o mică paranteză în istoria asta. În puşcăria asta de care-ţi spun, se juca barbut. De când e puşcăria în România, probabil, în epoca modernă, se joacă barbut. Cu zarul, cu zarul ca la table. La zaruri, în puşcărie, se mai zicea şi babaroase. Şi un gardian – pe vremea aceea nu era voie să se joace barbut – te depista, îţi făcea raport şi-ţi lua zarurile. Şi un *sifon* îi spune că în camera cutare se joacă babaroase. Gardianul era din Moldova. Pe urmă a ajuns şi el ceva în grad pe acolo. Intră, năvăleşte în cameră şi spune: „Vreau babaroasele!" De fapt el se gândea la nişte ciocane, la nişte obiecte extrem de voluminoase! Şi ăia s-au speriat, deţinuţii din

cameră, când l-au văzut pe ăsta venind aşa cu vocea aia a lui de cioban moldovean. Şi-i dau zarurile. Şi se uită ăsta, şi-ncepe să-i înjure: „Dar vreau babaroasele!" A fost o chestie anecdotică, că el avea babaroasele în mână, dar nu ştia. Sunt ciobani de ăştia, care nu le au ei – că totuşi trebuie să ai… În mod normal, ar face şi ei o şcoală, să înţeleagă puţin din psihologia omului, a deţinutului, cum se pune problema… Ca animalele, ca animalele, nu poţi chiar ca animalele! Dacă vrei neapărat poţi să faci un lagăr de concentrare! Dar altfel, dacă totuşi consideri că puşcăria este un loc unde – teoretic cel puţin – îl piteşti de societate un timp, dar îl şi pregăteşti pentru integrare, atunci trebuie să nu consideri totul ca două tabere neapărat beligerante, două tabere diametral opuse. Înţelegi? Aşa gândeau ruşii, când i-au luat pe nemţi şi i-au dus în Siberia, dar nu trebuie aşa!

Începuseşi să povesteşti ceva de un deţinut…

Da, căruia gardianul îi făcea zile amare. Şi până la urmă deţinutul a căzut psihic. Şi acolo, la bucătărie, se lucra cu unelte periculoase: topoare, cuţite – dar nişte cuţite, ştii cum tăiau? De te tranşa! Şi deţinutul a luat un topor din ăsta şi, dintr-o lovitură, i-a sărit capul de pe umeri acelui gardian. Evenimentul a avut loc la sfârşitul programului.

Erai de faţă?

Nu! Asta s-a întâmplat într-o puşcărie unde am fost, dar nu am fost de faţă. La sfârşitul programului, rămăseseră acolo numai acest gardian şi acest lucrător de bucătărie, veselar era. Dar nu i-au trecut nervii atunci. I-a luat capul gardianului, i l-a pus în cazanul cu mâncare – cazanul din care trebuia să se ia mâncare, să se ducă la deţinuţi. Şi după aceea, ce-i trăsneşte lui prin cap? Era cald… ia vestonul individului – cămaşa era pătată de sânge – ia vestonul, pantalonii, încălţămintea – că semănau, adică erau cam de aceeaşi mărime ei doi – îşi pune chipiul aşa, pe ochi, şi iese pe poartă. Evadează în cel mai elegant mod posibil. Şi când s-a dat alarma, el era deja dispărut. Bine, după un timp, l-au găsit, că-n România, în general, când era graniţa închisă, dacă voia, te găsea. Dar fratele acelui gardian s-a jurat că el face o infracţiune să intre la puşcărie, ca să-l omoare pe acest criminal.

Ţie ce ţi s-a părut cel mai greu de suportat în închisoare?

Am suferit mult de la câteva chestii. Lucruri mari şi lucruri relativ mici. Mari: din pricina sodomiei de acolo… Bine, unii o fac din plăcere. Sodomie – da, trebuie să explic şi treaba asta. Noi, afară,

vedem sodomia într-un fel, adică două femei sau doi bărbaţi – în cazul nostru, doi bărbaţi – fac sex unul cu altul. Îi considerăm homosexuali şi pe unul şi pe altul. În puşcărie nu-i aşa. În puşcărie foarte rar se foloseşte termenul homosexualitate. În puşcărie este… o să pronunţ nişte termeni acuma, că, na! Pe de o parte este acel lache – este cel pasiv, să-i zic aşa, adică homosexualul care stă, cel care joacă rolul de femeie – normal, adică strict anal, sau cu perversiuni. Pe cealaltă parte, *băieţii*, care pot juca rolul de bărbat faţă de acel lache – dar ei nu sunt consideraţi homosexuali în puşcărie.

Adică nu consideră că e ceva rău, nu?

Nu e considerat ceva rău, ba din contră! E ceva precum un grad, ceva de lăudat. Cel care este ponegrit este cel care are rolul de femeie. Acuma, unii au rolul de femeie din plăcere sau forţat. E foarte dur cu cei care sunt forţaţi, adică cu japca, cum se spune, adică îl vede mai mic, mai nu ştiu cum, fără cunoscuţi prin penitenciar şi prin frică, prin bătaie, îl violează. După ce l-a violat o dată, el devine forţat femeie şi atunci, ori de câte ori are cineva chef, iar îl violează şi, dacă nu vrea să stea, e bătut.

Mai este acolo o chestie cu *lăcheala*. Noi, aici, în societatea liberă, avem un termen asemănător cu igiena, sau nu cumva să ne infectăm dacă celălalt ar avea ceva, să nu ne spurcăm… Ei îl numesc *a lăchi* sau *lăcheală*. Numai că ăia ajung cu mult mai departe. Şi este şi în funcţie de cât belşug este în camera aia sau nu. Ce vreau să spun? În afară de partajarea despre care am spus, cu pedepsele mari şi pedepsele mici, mai există şi încarcerarea în funcţie de grupe de vârstă. Minorii – minor e considerat până în 18 ani – stau separat, în camerele lor; Bididii, între 18 şi 21 de ani, stau separat în camerele lor; iar majorii, de la 21 de ani până la 80…

Cuvântul bididiu e vreo prescurtare de la ceva?

Nu ştiu, nu-mi dau seama de unde a apărut cuvântul ăsta, am să caut, că nu mi-a trecut prin cap, nu m-am gândit. Acuma, belşug mai mare este la minori şi la bididii, pentru că ei, fiind tineri, majoritatea intră pentru prima dată în penitenciar, au familii, au rude, nu ştiu ce, îi mai ajută de acasă cu pachete. La majori, majoritatea dintre ei deja au o problemă. Ei nu mai sunt copii. Deja, din start, nu prea mai e conceptul „părinţi care mă ajută" sau, dacă eşti recidivist, cu atât mai puţin; şi depinzi de familia pe care ţi-ai creat-o – dacă ţi-ai creat-o! – sau ce fraţi ai, ceva de genul ăsta. Şi dacă mai ai şi o pedeapsă din asta

kilometrică, e foarte posibil ca după câţiva ani nici să nu te mai ajute nimeni, nici rudele, nici… Şi atunci există o oarecare bogăţie la bididii şi o sărăcie, uneori lucie, la majori. De aici şi gradele de *lăcheală* la unii faţă de alţii. De exemplu, la bididii, dacă a căzut conserva – cel puţin, aşa era pe vremea aia, nu ştiu acuma cum mai e! – dacă a căzut conserva pe jos, se consideră că *s-a lăchit*, că s-a spurcat.

Dacă a căzut nedeschisă?

Ermetică, aşa cum e ea! Teoretic, o speli şi nu mai are nimic!

Şi practic ce se întâmplă?

Păi, cine e *băiat*, n-o mai foloseşte. I-o dă la ăla de la curăţenie, care *nu e băiat*, i-o dă unui lache, care *nu e băiat*, i-o dă la fraier, care *nu e băiat*. Deja, dacă ai acceptat s-o mănânci, deja tu singur ai acceptat să cazi în ierarhie. Ei, la majori nu mai e aşa, acolo poate să-ţi cadă şi pâinea… Acolo, fiind foamete, aerele încep să dispară. Dar există câteva chestii clare. Lăcheala faţă de lache… Cel care e pe post de femeie, care e lache, nu are dreptul să bea din cana nimănui, decât din cana lui. Pentru că dacă a băut din cana altuia, se cheamă că a *lăchit*-o. Iar dacă se află, primeşte o mamă cruntă de bătaie. Şi el are castronul lui, cana lui, deci n-are voie să pună gura pe undeva pe unde pune şi un băiat gura. Asta e lege! De ce? Din cauza perversiunilor sexului oral, aşa se consideră.

O întrebare directă şi puţin delicată: ai avut relaţii homosexuale?

Nu!

Multe păcate am avut, dar Dumnezeu m-a ferit de asta! Am urât chestia asta! De exemplu, la bididii… Ei sunt, în general, la început de puşcărie atunci, şi se face un fel de examen de bărbăţie, cum e la negrii ăia prin Africa, că dacă cineva vânează un leu, a devenit bărbat. Acolo care e? Dacă e depistat un lache, toţi din cameră care vor să se considere *băieţi*, adică să intre în categoria adevăraţilor bărbaţi, trebuie să-l violeze pe respectivul. Că-ţi place sau nu-ţi place ideea de homosexualitate, trebuie s-o faci, altfel nu eşti considerat *băiat.*

Ceea ce înseamnă că tu ai fost dispreţuit, dacă nu ai făcut aşa ceva…

Eu n-am fost la bididii! Dacă eram la bididii, nu ştiu cum era, dar cred că n-o făceam! N-aveam de ce s-o fac! Dar, mă rog, nu-mi place să-mi pun probleme de tipul „ce ar fi fost dacă". Eu zic că nu, dar… la majori, mi-a repugnat mult ideea, deci chiar şi până să mă pocăiesc! Totuşi, trebuie reţinut că deja prima dată când am intrat, avusesem un

drum spre creştinism. În afară că-mi repugna mie ideea de principiu, că de când mă ştiu mi-a repugnat ideea de homosexualitate – de aia zic că, dacă aş fi fost la bididii, aş fi fost cuminte – totuşi, câteva elemente esenţiale de creştinism începusem să le pricep. Printre ele era sodomia. Deci mi-era foarte clar. Ajunsesem să citesc de Sodoma, de Gomora – şi mi-era bine băgat în cap. Deşi alte chestii nu le vedeam eu încă a fi păcate. Ca să fie clar, n-am făcut aşa ceva… Bine, eram şi eu ceva în camera aia, nu intru în detalii, dar se mai asculta şi de cuvântul meu.

De ce? Din cauza forţei fizice?

Din multe puncte de vedere. Unora le era chiar foarte frică de mine, din multe puncte de vedere. Încercam de aşa natură încât în camera unde eram eu să nu existe japcă la homosexualitate. Nu încurajam homosexualitatea… Cel puţin să nu existe o japcă. Ai înţeles termenul de japcă, nu?

Să nu fie forţaţi, adică…

Da, cu forţa, cu teroarea, cu violul. Dar bine, extindeam conceptul ăsta de japcă, pentru că se mai putea întâmpla japcă nu doar la treaba cu bulangeria, ci şi la luatul pachetului. Dacă veneai în cameră cu pachetul, dar nu erai băiat de băiat, şmecherii îţi dădeau două capace la ureche şi îţi luau pachetul. Nu, nici asta nu se întâmpla, mulţumită lui Dumnezeu, în camera unde eram eu.

Datorită unui simţ ai dreptăţii sau de ce?

Da, simţul dreptăţii l-am avut de mult timp. Greşelile pe care le-am făcut – bine, sunt greşeli, ce să mai zic – dar greşelile pe care le-am făcut la viaţa mea, le-am făcut gândind eu să fac un lucru bun… Adică, vrând s-o salvez, de exemplu, pe Sanda, am făcut şi lucruri greşite, nedrepte, dar… nu simţeam plăcere făcând un lucru nedrept. Eram conştient că e nedrept, dar am explicat, am zis: „Dom'le, de exemplu, dacă iau marfă de la ăsta, eu îi zic că-i dau peste o săptămână; dar eu ştiu că-i dau peste trei luni". Bun!

Am avut un simţ ai dreptăţii, încă de când eram mic. Ziceam că mă băteam în liceu, dar nu mă băteam de cretinoid, tot pentru simţul dreptăţii mă băteam. Urmăream nedreptăţiţii, ca să-i bat pe ăia care-i nedreptăţeau. N-am fost normal! Să revin. Ce m-a mai marcat. Mediul de homosexualitate din închisoare îl marchează groaznic pe un creştin. Şi am încercat să-i spun, de exemplu, unui homosexual, care a stat de plăcerea lui, nu ştiu ce plăcere avea el să stea, la un moment dat i-am

spus: „Măi, dar de ce ai făcut-o as noapte?” Deja se ştia că as noapte el, în baie, o făcuse. Păi, îi trebuia pastă de dinţi. „Păi de ce-ţi trebuia pastă de dinţi?” Păi, ca să fie igienic după ce o face. „Păi, măi, eşti cretin la cap? O faci, apoi când rămâi fără pasta de dinţi iar o faci ca să-ţi cumperi?” El era din clasa bulangiilor sifoane şi o făcea doar contra cost şi când dorea el. Au fost acolo multe situaţii neplăcute. Uneori pornite de la jocuri de noroc…

Jucai în închisoare jocuri de noroc?

Dar am văzut sau am auzit, mai ales. Au fost istorii urâte, mai ales în penitenciarele unde lucrurile au scăpat de sub control. Penitenciarele difereau foarte mult în ţară. În unele erau lucruri destul de ordonate. Sunt locuri ordonate, sau erau, cel puţin, pe vremea aceea – şi locuri unde lucrurile scăpau de sub control. În locurile de ultimul tip, de exemplu, se ajungea la umiliri de nedescris, la bătăi de joc incredibile. Jucau, de obicei, barbut – dar puteau să joace şi cărţi. Şi fiecare, ce-avea de acasă, ţigări, ce avea el, la un moment dat, unul tot pierdea, că se putea întâmpla să piardă. De multe ori, de fapt, acest „se întâmpla să piardă” de fapt era o măgărie, că se juca cu zaruri măsluite sau ceva de genul ăsta, şi ăla nu ştia. Pierdea, pierdea… la un moment dat, juca până şi cearşaful de pe pat, îl pierdea; la un moment dat, juca pâinea pe un ştiu câte zile, o pierdea şi pe aia; mâncarea de la vizetă, o pierdea şi pe aia; îi venea mâncare pe vizetă, el trebuia să se ducă cu porţia de mâncare la cel care o câştigase şi ăla decidea: o arunca şi celălalt rămânea flămând sau i se făcea milă şi i-o dădea. Că aşa era: acolo, o chestie de bază e *să faci plata*. Trebuia să facă plata la joc. Dar se putea ajunge şi mai departe: cu sânge. Faci plata în sânge. Dar aia se făcea pe loc. Şi, bine, o cană de sânge valora, poate, tot ce pierduse el până atunci, dacă era disperat. Şi ăla cărei luase până atunci tot capitalul, zicea dacă era de acord sau nu. Dacă era de acord, jucau pentru o cană de sânge. Cel care pierduse totul îi punea la dispoziţie o cană de sânge, în caz că iar pierdea, sau, dacă nu, recupera bunurile.

Tot ce-a pierdut?

Dacă aşa stabileau! Sau puteau stabili şi nimica toată, depinde. Se negocia. Şi dacă pierdea, făcea plata pe loc, adică se tăia cu lama, pe o venă, undeva – bineînţeles, nu la jugulară sau la mână, să nu moară, şi curgea sânge până umplea o cană. Bun, şi ăla, cu cana de sânge, făcea ce voia. De obicei, o arunca… Sau se mai juca acolo *giba*. Asta însemna că cel care pierde trebuie să stea pe rolul de fată pentru un act

homosexual.

Ai făcut mai multe referiri la păcatul homosexualităţii. Dar cum stau lucrurile cu consumul de droguri în închisoare?

În anumite penitenciare din ţară, majoritatea deţinuţilor ajung să fie legaţi – direct sau indirect – de traficul de droguri. Ori direct, pentru că sistemul spune că le-a traficat, şi aici trebuie să fac o paranteză: te găseşte cu o bilă, două, trei la tine – imediat te consideră traficant. Dar de fapt tu nu eşti traficant. Îţi iei pentru două zile, trei, să zicem, să-ţi ajungă. Iar marii mafioţi – asta o spun pe faţă – marii mafioţi sunt mână în mână cu poliţia, marii traficanţi şi ei sunt liberi, îşi văd de treaba lor în ţară. În schimb, puşcăriile…

Tu te-ai drogat?

Nu!

Ai fost ispitit să te droghezi?

Nu, nu, ispitit n-am fost, nici de alcool, eu mă feresc de alcool, de droguri – m-am ferit şi mă feresc şi mă voi feri, pentru că am fost destul de vicios la viaţa mea, şi atunci mi-e teamă, nu vreau nici măcar să încerc: „Dom'le, hai să vedem cum o fi cu cânepa indiană, să am nişte viziuni, aşa…" „Cum o fi cu cocaina, e o substanţă dopantă, trag mai bine de fiare…" Nu! Mi-e frică! Mi-e frică şi stau pe banca mea. Până şi cu titlul de experiment stau pe banca mea. Iar cu alcoolul, la fel, mă feresc la maximum de el, pentru că dacă apuci să devii alcoolic, eşti terminat, pentru societate, pentru tot!

Majoritatea intră aşa-zişi traficanţi, care de fapt sunt consumatori, sau intră cu furturi. Pentru că, dacă-i tânăr, mai ia ce mai ia de la părinţi, mai fură din casă, dar pe urmă nu mai poate, cum să-şi facă rost de droguri? Păi, atunci, se duce pe stradă şi fură şi el tot ce poate, şi vinde la orice preţ, ca să-şi facă rost de doze. Ei, când ajunge în situaţia asta, se mai întâmplă o dramă: devine mini-traficant! Adică, dacă traficantul mai mare, furnizorul, are încredere în el, să zicem că-i dă trei bile; două trebuie să vândă, din adaosul la două bile, una şi-o câştigă el – simplu. Ei, şi aşa devine el, să zic, traficant. Asta-i o porcărie! Şi puşcăriile, unele puşcării, sunt pline cu de-ăştia. Oricum, în penitenciarele unde e supraaglomerat, e şi greu să ţii cât de cât o ordine, pentru că-ţi închipui o cameră cât o sufragerie medie, în care să bagi câteva zeci de oameni, în paturi suprapuse. Se creează – pentru că ei, totuşi, sunt infractori şi sunt pe acolo tot felul de mutanţi dintr-ăştia, care din generaţie în generaţie altceva nu fac decât să intre

în puşcărie: intră el, rudele fură pentru el; iese el, fură pentru rudele care intră-n puşcărie, şi de fapt răutatea asta de generaţii le face nişte mutre, fratele meu! Dacă-i vezi acolo… dacă-i vezi pe stradă, îi ocoleşti cumva. Ei, dacă trăieşti între ei, se poate întâmpla să cazi psihic. Înspăimântător, frate: parcă sunt din filmele cu monştri! Şi, bineînţeles, mulţi dintre ei, după ce că-s răi, mai sunt şi cât mai negri cu putinţă – ţigani!

Şi alt lucru care mă supăra erau manelele. În camera unde eram eu se ascultau manelele cu blândeţe, adică o oră, două, trei – atât! Da-n alte camere se asculta 24 de ore din 24! Cum? aveai dreptul la un walk-man, în ideea că o să asculţi la căşti. Dar banditul ce face? Renunţa la căşti şi se lega de difuzorul de la televizor! Se poate face un experiment: să asculte oricine la un volum mediu, nu tare – că tare, orice zgomot te enervează – la un volum mediu, diverse genuri muzicale: rock, clasic, dar şi manele. Şi care dintre ei – care matematician, care scriitor, care joacă şah… – să încerce să depună un efort intelectual; şi va vedea că cele mai slabe rezultate le are pe fond muzical de manele. Asta înseamnă nu doar că imbecilii ascultă manele, ci că ele şi imbecilizează! Asta e, asta am observat eu! Că, vezi tu? E maneaua – manea, de tip imbecilizator, şi e şi ritmul oriental. Ei uneori, în anumite piese, cică copiază acel ritm oriental. După ce asculţi o vreme numai manele, te doare capul… Maneaua imbecilizează, nu este doar o muzică a imbecililor!

Ai trecut prin momente de cumpănă, în care ai simţit ajutorul lui Dumnezeu sau în care ai avut nevoie de ajutorul lui Dumnezeu?

Da, aproape zilnic. Mai mult sau mai puţin, aproape zilnic. Da, m-a scos din nişte situaţii Dumnezeu. Acolo de multe ori e un butoi cu pulbere şi foarte uşor poţi muri. Şi de obicei mori nu dacă eşti cât un ţâr, ci de obicei ăştia puternici…

Ai vorbit despre multe lucruri şocante. Cum simţeai legătura cu Dumnezeu în închisoare?

Mă tulbură amintirile din închisoare. Prezenţa lui Dumnezeu… Pe fiecare zi care trecea, indiferent cât de puternic eram şi ce relaţii aveam, din ce în ce mai mult îmi puneam mai puţină bază pe forţa mea şi pe relaţiile mele, şi mai mult pe Dumnezeu. Acolo chiar eşti nevoit să fii cu ochii în patru, să fii foarte atent (dacă ai putea să captezi informaţii şi când dormi, că nu se ştie niciodată – ceea ce e imposibil!). Însă eu îmi pusesem întreaga nădejde în Dumnezeu. Şi simţeam,

simţeam foarte clar ajutorul Său şi întotdeauna, repet, de la o zi la alta, de la o zi la alta. Eu nu m-am pocăit brusc, n-am avut brusc o revelaţie, o arătare, ceva deodată, ci în timp. Bineînţeles, uneori drumul era punctat, cum a fost treaba aceea cu cele două minuni, de care ţi-am spus.

Când ţi s-a vindecat mâna şi când nu te-au arestat, da…

Dar şi în puşcărie am văzut clar cum m-a scăpat Dumnezeu, că altfel poate eram chiar mort acum. Încercam să fiu şi aproape de toţi preoţii pe unde m-am dus prin penitenciare şi Dumnezeu m-a ajutat, într-adevăr.

Înainte de a intra ultima oară la puşcărie parcă simţea sufletul meu ceva. Eram tare tulburat. Şi am zis: trebuie să mă spovedesc. Deja îmi intrase în cap şi treaba cu spovedania. Dar unde să mă duc? N-am duhovnic, n-am nimic. M-am dus la Patriarhie. Primul preot pe care l-am întâlnit – nici acum nu ştiu cum îl cheamă, era unul tânăr: „Părinte, aşa, aşa, în două cuvinte, vreau să mă spovedesc". Atât de bătăios am fost, chiar la Patriarhie fiind, că m-a programat imediat. Dumnezeu ştie cum a făcut. Bine, nu vreau să intru în discuţii teologice. A fost bine că m-am spovedit. Măi, şi la câteva zile m-au ridicat.

Ce a însemnat pentru tine prima spovedanie?

Mult, frate! A fost prima spovedanie, ca să zic aşa, conştientă. Eu m-am mai spovedit înainte, pe vremea când era cu body-guarzi, cu nebunii.

De ce te-ai spovedit atunci? Ce te-a făcut să te spovedeşti?

Prima dată nu ştiu, frate! Mi-a zis cineva că-i bine să mă spovedesc, că aveam o problemă… Mă duceam ca şi pentru o soluţie lumească. Mi-era greu.

Ca să ieşi din impas…

Da, să ies din impas. M-am spovedit, sigur, a fost bine că m-am spovedit, dar m-a marcat spovedania a doua… Am simţit ceva, am simţit că a fost bine că m-am spovedit. Şi am spus păcatele esenţiale.

Ai pregătit acea spovedanie din timp sau a fost ceva spontan?

A doua o pregătisem la nivelul de atunci, ce consideram eu că ar fi păcat. De multe ori m-am gândit: „Măi, eu eram pe un făgaş bun. La ce m-am mai dus eu încă cinci luni, ultima dată?" Şi am spus: „Pe de o parte ca un examen pe care Dumnezeu mi l-a dat, ca să vadă dacă sunt precum sămânţa aia căzută pe lângă marginea drumului sau chiar a căzut sămânţa în pământ bun". Dar mai e şi alt motiv, că fac o

paranteză: atunci, Dumnezeu, atât de multă grijă a avut de mine în ultimele cinci luni, că nici n-am simţit că am făcut puşcărie. Efectiv zici că am fost undeva, într-o excursie. În schimb, Dumnezeu a făcut de aşa natură încât să-mi găsească un loc unde am citit enorm de mult atunci, chestiuni pe care mi le putea da părintele. Eu până atunci citisem tot felul de Biblii. Atunci mi-a căzut în mână Biblia aceea ortodoxă cu comentarii. A fost o chestie extraordinară! Plus vieţi ale sfinţilor – acolo am început să citesc. Citeam ce-mi dădea preotul de la capelă. Şi pot să spun că, toată ziua, acolo ce făceam? Mâncam, dormeam, făceam sport şi citeam. Asta făceam. Şi atunci Dumnezeu a făcut asta – că El ştie de ce face şi cum face. Când am ieşit de acolo a fost o perioadă grea… Ei, şi-am zis: „Trebuie să-mi caut un duhovnic". Dar la ce biserică? Mă uitam, aşa, când mergeam cu autobuzul sau când mergeam, mă uitam aşa, căutam una care să mă atragă. Dar în ce sens să mă atragă? Să simt eu ceva, nu să fie… construcţie mare, frumoasă. Să simt eu ceva! Dar nu aveam cu cine vorbi de biserică, de un duhovnic… M-am plimbat în perioada aceea pe la multe biserici şi ascultam predicile, că am zis: „Măi, trebuie să mă iau după cum predică, cum mi se pare mie că e". Şi am ajuns la o biserică unde mi-a plăcut. Am stat, am studiat-o, am studiat-o, n-am văzut nimic suspect. Fac o paranteză: era cât pe ce să încerc să mă spovedesc la o altă biserică, când, exact cu o săptămână înainte de a mă pregăti eu să mă spovedesc, îl văd pe respectivul – acuma, poate-i o sminteală sau aşa m-am smintit eu atunci – dar îl văd pe respectivul, care era om de 50 de ani, aşa, îl văd braţ la braţ, în Carrefour, nu era îmbrăcat în preot, ziceai că-i ministru, şi cu o păpuşică lângă el; poate o fi fost fii-sa, nu ştiu cine era. Dar aia, îmbrăcată aşa, ca o fată de club. Şi m-am smintit! Şi atunci am mai căutat şi l-am găsit pe acesta, care mi s-a părut în regulă. Pe urmă am mai discutat… şi am stat prima dată şi m-am spovedit la el cinci ore jumătate. Am terminat când nu mai circulau nici autobuzele… Bine, pe el îl interesa mult cum e cu puşcăria şi mi-a şi spus-o la celelalte spovedanii, că am mai avut pe urmă cu el şi întâlniri de vorbă, simţeam nevoia să vorbesc cu el, nu doar ca o spovedanie – şi mi-a spus că îl interesa foarte mult, pentru că la el mai vin oameni care fuseseră în puşcărie şi vrea să ştie şi el cum să-i descoase, cum să intervină, cum să-i ajute, cum să pună problema. Dar chiar m-am simţit bine atunci. Obosit rupt am fost, dar chiar m-am bucurat mult de tot. Că am simţit că spovedania nu e vorbă goală, e ceva, e legătura aceea…

ar trebui să fie mereu, într-adevăr, Dumnezeu prin preot… dar atunci am simţit-o! Măi, frate! Un fenomen fantastic! Mă aruncasem cu totul în mâna lui Dumnezeu, voiam să mă spovedesc, mă duceam la biserică, nu ştiu ce… dar a fost un păcat pe care nu puteam să-l scot, nu puteam să-l spun.

De ruşine, sau de ce?

De ruşine! Dar mi-era o ruşine, de ziceai că-s o fată de asta mare, crescută prin mănăstire, nu om trecut prin câte-am trecut eu! Şi i-am spus părintelui: „Părinte, faceţi o rugăciune, o ceva, nu ştiu ce, că eu nu pot să spun!" Şi el: „Eh, hai, spune!" „Părinte, eu nu glumesc!" Şi îmi pune mâna pe cap, zice el ceva cu *Doamne ajută!*, zic şi eu *Doamne ajută!*, şi am putut să spun… Asta este! M-am spovedit pe corecte! Dracul unele păcate mari nu-ţi dă voie să le spui! Le ţii în tine şi crăpi şi le ţii în tine, nu le spovedeşti – când Dumnezeu îţi dă o aşa de minunată şansă de-a le spune, de-a scăpa de ele! La celelalte spovedanii făceam nişte rezumate, mai scurt, ce gândeam eu… Uneori nici nu ştiam că ceva e păcat… Acuma, la păcatul ăsta, deja eram eu pregătit, deja ştiam cam tot ce înseamnă păcat, ştiam… Chiar ştiam ce înseamnă păcat! Citisem mult, mulţumită lui Dumnezeu. M-am mai spovedit după aceea, dar n-am mai simţit aceeaşi bucurie la spovedanie. Nu ştiu de ce: poate din cauza mea, poate din cauza lui. Dar mi-a plăcut biserica aceea, până am început să vorbesc – poate nu e cazul acum – dar am început să vorbesc cu el despre masoni. Şi îmi zicea: „Dar ce ai tu împotriva masonilor? Că mulţi ierarhi sunt masoni!" Eh, deja eu începusem lupta împotriva sistemului, începusem să scriu împotriva noii ordini mondiale. Simţeam nevoia să fac ceva. Simţeam nevoia şi ziceam: „Doamne, care-s talanţii mei? Sau talantul meu? Eu ce fac?" Porţile se tot închideau. Nu mă angaja nimeni. Parcă, eu zic aşa, Dumnezeu m-a pus cu forţa pe un făgaş. Cum, Doamne? Că eu, aşa, poate greşesc, poate nu, dar am învăţat să vorbesc în gândul meu cu Dumnezeu. Încă din puşcărie… Nu ştiu dacă e bine sau rău, nu… Bineînţeles că nu aud voci, nu aud nimic, dar în afară de rugăciunile pe care le-am mai învăţat şi eu, rugăciunea mea este de a vorbi cu Dumnezeu, de a-L ruga, de a-l mulţumi, dar mă strădui să aduc cât mai multe mulţumiri Lui. Într-adevăr m-a scăpat de nişte lucruri şi într-adevăr conştientizez, El e Cel care a făcut cerul şi pământul, El… Mă rog şi la Maica Domnului şi la Domnul Iisus Hristos… Acuma, sunt câteva chestii care mi s-au înfipt în cap ca nişte piroane. Unul din ele

este faptul că am citit în *Pateric*, dar şi în *Vieţile Sfinţilor* faptul că dracul, unul din lucrurile pe care nu le poate face, este de a citi gândul. Gândul îl citeşte Dumnezeu, îngerii, deci ce e de la Dumnezeu. Dracul n-are cum.

Dracul nu poate citi gândurile celor credincioşi. Păcătoşilor le poate citi. De asta sunt atâţia vrăjitori şi falşi mistici care spun oamenilor ce gândesc…

Eu aici am încercat să găsesc un răspuns la treaba asta. Eu mă gândeam aşa – poate e greşit; eu mă gândeam aşa: dracul nu poate la nimeni să citească gândurile, dar undeva există acele magii, anumiţi oameni care par că pot să citească gândul respectivului. Şi te gândeşti: oare chiar gândul respectivului o fi? Un om, când învaţă să fie *open minded* – cum e nebunia asta de se vorbeşte acum, deci minte deschisă, minte deschisă spre imaginaţie, creează punţi uriaşe pentru diavol să îl bombardeze cu informaţiile pe care are el chef la un moment dat să i le dea. Nu oricui i se pot citi gândurile; şi chiar şi hipnotizatorii nu pot pe oricine să hipnotizeze. La un moment dat, când omul „avansează" în deschiderea asta, indiferent că e creştin sau nu e creştin, atunci omul, cu cât are punţi mai larg deschise, cu atât mai puţine sunt gândurile lui proprii. Şi atunci dracul – dracul trăieşte de mii de ani, el are experienţă, iar noi ne naştem şi-n câteva zeci de ani… – şi atunci dracul deja ştie toate informaţiile pe care i le-a dat respectivului; şi poate ăla deja e dezobişnuit să mai gândească el, ca să zic aşa, ci s-a obişnuit să primească informaţii, trăieşte într-un regim de legumă. Şi atunci ăsta e magicianul, ăsta e omul varză, săracul, şi dracul îi dă ultimului un gând şi după aia îi comunică şi primului – şi atunci se poate crea această iluzie, a „citirii gândurilor".

Dar referitor la mine, acuma. De ce am făcut paranteza asta? Pentru că voiam să vorbesc, şi nu-mi convine că aude dracul acuma, dar asta este! Sunt în paza lui Dumnezeu. Mă strădui şi cu rugăciunea inimii. Mă strădui cu rugăciunea inimii să o spun neîncetat, adică atunci când merg pe drum, uneori chiar şi când scriu, dar nu prea reuşesc, că la un moment dat, când scriu, nu mai pot s-o spun, dar mă strădui.

De unde ai auzit de rugăciunea lui Iisus?

Eu am citit o carte de la… nu! Am citit un pasaj dintr-o carte tipărită la Mănăstirea Rarău, în care se detaliau câteva aspecte despre *Rugăciunea inimii*, nişte etape… Am citit-o şi am tras la xerox pasajul

cu rugăciunea inimii. Ce ştiu eu e că avea în aceeaşi carte şi viaţa Mariei Egipteanca, pe care am citit-o pe nerăsuflate. Eu mă rog zilnic de atunci la Sfânta Maria Egipteanca, pentru că pe mine mă luptă duhul desfrânării. Mă luptă. Şi pentru că sunt om de însurat, dar nu m-am însurat până acum… Şi atunci am luptele mele. Şi îmi dau seama ea prin ce a trecut, în cei şaptesprezece ani în care a trebuit să se pocăiască pentru cei şaptesprezece ani de desfrâu… Eu vreau să ajung la măsura ei.

Când, în cartea cu viaţa Sfintei Maria Egipteanca, am citit despre rugăciunea lui Iisus, am început să o spun şi eu. Că arată acolo nişte etape. Eu, deocamdată zic aşa: eu o fac, Dumnezeu lucrează mai departe.

De câţi ani ai început?

Am început-o după ce-am ieşit ultima oară din închisoare. Dar fii atent, că e incredibil. Înainte stăteam la o femeie în gazdă. Băi, ce ispite am avut acolo! Femeia aceea era cam la 50 de ani şi i se pusese pata pe mine. Eram, cum e la gazdă: ea stătea într-o cameră cu fiu-su, fiu-su deja major, eu într-o cameră, şi o pereche de chiriaşi, soţ-soţie, în altă cameră. I se pusese pata pe mine! Măi, dar femeia aia, tot aşa, de tipul… cum a fost Sanda. Ea dăduse în manie, voia neapărat să facă sex cu mine. Până la urmă n-am mai putut şi am plecat.

Ai plecat din gazdă?

Da, nu se putea, deja mă creştinasem, deja… aveam alte gânduri în cap. Şi femeia asta a vrut să caute pe Dumnezeu în legea ei acolo şi cerea la rugăciune – îmi povestea ea mie – cerea de la Dumnezeu să-i dea un bărbat. Numai că era tipul de nimfomană.

Dar ea se ruga la Dumnezeu să-i dea un soţ sau un amant?

Nu, un soţ, mă rog, un bărbat care să-i devină soţ. Ea nu departaja clar, dar vorbind şi de căsătorie, am gândit că voia un soţ. Şi dacă ea era şi obsedată de sex, că tot ea se plângea că bărbaţii de vârsta ei se consumă repede şi chestii de genul ăsta, se uita spre tineri, dar tineri nu găsea, că ea era la 50 de ani şi intrase într-un cerc vicios. Şi Dumnezeu n-o înţelegea, vezi Doamne! Ea acumulase în perioada aia tot felul de cărţi, înainte de a merge eu în gazdă, printre care şi asta de la Rarău. Şi le citea, dar degeaba, dacă… na! îi ceri lui Dumnezeu, dar nu îţi dă ce vrei… Şi ea atunci a început să-L urască pe Dumnezeu. Băi, dar ziceai că e satanistă! Şi când o apuca, vai de mine, începea să hulească. Şi când avea ea câte un moment de ăsta de voia să mă

cucerească, mai încerca să se bage în seamă cu mine şi, la un moment dat, văzând ea că spun rugăciuni, îmi dă cartea asta. Ea, na, mi-a dat-o ca să se pună bine cu mine. Am citit-o, eram rupt de oboseală, dar am citit-o în noaptea aceea. M-a marcat mult şi am zis: „Uite, măi, Dumnezeu cum a lucrat prin femeia asta de mi-a dat cartea… Femeie care… mm, na!

Ai trăit ceva deosebit practicând rugăciunea lui Iisus?

Era ceva în casa aceea, nu ştiu dacă să spun… Tot aşa, eram într-o stare de semiveghe când mi-a venit o ispită puternică, cred că pot să o numesc, deci vedeam clar – nu ştiu, era aievea sau nu, dar eu vedeam clar, foarte clar, o arătare luminoasă superbă! Şi mă chema arătarea aia. Dar era… nu puteai să zici, văzând-o, că are ceva malefic în ea. Era o lumină şi forme frumoase, aşa. Dar vezi? Dumnezeu mi-a spus: „Vezi, că-i dracul!" Sub o formă sau alta, a zis că „Vezi, că-i dracul!"

Ai simţit asta, nu?

Da! Am simţit că cineva îmi spune clar că e dracul. Şi-n somnul ăla sau ce era, m-am închinat, m-am rugat la Dumnezeu, am spus Tatăl Nostru… Şi apoi chestia aia s-a schimbat într-o formă urâtă şi după aia a dispărut. Ştiu eu ce ispită o fi fost? Dacă plecam ca năucul la chemarea aia – dar Dumnezeu m-a ocrotit! – dacă plecam ca năucul, eu ştiu unde mă chema? Cine ştie în ce tâmpenie mai cădeam, în ce rătăcire… Mi-aduc aminte de casa în care stătusem cu semiţiganca aceea care făcea vrăji. Sunt lucruri care se leagă… În casa aia, la un moment dat, ne năpădiseră şoarecii! Dar ştii cum? Cum sunt gândacii, într-o casă! De unde apăreau? Că puneam capcane, dădeam patul la o parte, ne străduiam, ne chinuiam, acopeream tot ce înseamnă gaură, găurică… nişte şoareci mititei! N-am mai văzut aşa şoareci mici!

Revin: din cartea de la femeia aia, din cartea de la Rarău, partea despre rugăciunea lui Iisus aia am citit-o a doua seară. Eram rupt de oboseală, dar n-am lăsat-o din mână! Era fascinantă pentru mine, pentru că descria şi etapele, cum să te rogi, cum să procedezi, rugăciunea minţii, rugăciunea minţii în inimă şi aşa mai departe, unde ajung marii trăitori care o practică; cum poţi cădea, mândrindu-te că o practici; cum poţi simţi căldura – dar nu intru în detalii, e bine de citit acea carte. E foarte bună, că la un moment dat spune: „Poţi să simţi o căldură în inimă!" Aia e bine, dacă simţi o căldură în inimă! La şale, aia-i de rău! Încetează atunci, alung-o! Sunt chestii foarte importante…

Şi-ţi dai seama că se leagă anumite chestii…

Zice la un moment dat că dracul încearcă să te păcălească, când cobori mintea în inimă. *Până* acolo mai este un ultim drac, ca să-i zic aşa, dracul care e *marele teolog*. Şi atunci, când zici hop, atunci începi şi te gândeşti la tot felul de lucruri din teologie şi nu te mai rogi. Nici măcar aceasta, care pare o rugăciune simplă, nici asta n-o mai spui, că începi şi te gândeşti la Sfânta Scriptură, la îngeri, vezi cu duhul unele lucruri… Uneori îţi spune dracul lucruri pe corecte, dar de ce ţi le spune? Ca să nu-ţi faci rugăciunea! Da, mi-a plăcut foarte mult!

Şi de atunci am început să… e un fel de-a spune să *practic*, să spun rugăciunea lui Iisus, s-o spun neîncetat, că-i în tramvai, că-s la masă, că-s la lucru, mă strădui s-o spun. Când mă pun în pat, până mă culc, o spun… Nu ştiu în ce trepte ajung, Dumnezeu ştie! Când voi progresa, cum e… rugăciunea minţii, a minţii în inimă, nu ştiu exact pe unde sunt. Simt o bucurie să mă pun la rugăciune în fiecare dimineaţă. Şi pe măsură ce trece timpul, rugăciunea e din ce în ce mai lungă. Pentru că ea include, în afară de rugăciuni, să zic aşa, tipice, din cartea de rugăciuni şi nişte rugăciuni pentru alţii. Că în cursul vieţii mă mai roagă câte cineva: „Roagă-te şi pentru mine pentru problema cutare!” Şi ţin minte şi mă rog pentru el – zilnic, zilnic! Când mă mai întâlnesc cu el, îl întreb: „Măi, dar s-a rezolvat problema?” A, dacă s-a rezolvat, nu mă mai rog pentru problema cutare. Dacă nu, mă rog.

Cam cât de mult timp îţi ia rugăciunea dimineaţa?

Teoretic, eu o fac cam într-o oră jumate.

În fiecare zi?

În fiecare zi! Dar poate ajunge şi la trei ore. Uşor-uşor se măreşte lungimea timpului pentru rugăciune, dar o fac cu drag, adică simt că… nu mai pot să mă aşez la o cafea, să mă aşez la lucru pe blog, nu ştiu, să merg la piaţă, fără întâi să mă rog, adică… Şi o fac cu drag! Aici este o chestiune… Şi nu o spun ca laudă. Eu de ce o fac? Pentru că aşa simt, dar am şi citit că aşa trebuie făcut. Multora la spovedanie li se dă canon: „Spui rugăciunea aia, citeşti ailaltă, faci ailaltă”. Dar ei o fac aşa, cu greutate, dacă se poate, spre sfârşitul zilei, când eşti rupt de oboseală şi oricum nu mai înţelegi ce citeşti… Rugăciunea nu trebuie să fie o povară! Trebuie să o faci cu bucurie! Bine, dacă am vedea cu toţii măcar un drac, sau, o fracţiune de secundă, cum arată iadul, probabil că din rugăciune n-am mai ieşi! Dar trăim aşa, într-o chestie lenevuţă! Oricum, sunt zile în care, probabil – alt motiv nu găsesc – probabil din

cauza diavolului se întâmplă nişte fenomene. Eu mă pun la rugăciune şi mă bombardează tot felul de gânduri teologice! Dar n-au ce căuta, că eu sunt la rugăciune; le alung! Dar ştii cum vin de-a valma? Una după alta, una după alta, una după alta, una după alta… Şi te strădui să fii foarte atent la cuvintele rugăciunii, să nu laşi imaginaţia să fugă, să nu pui lângă cuvântul ăla un obiect, un ceva, un personaj; să te gândeşti la cuvinte, ca să nu-ţi zboare mintea. Că Dumnezeu ştie că nu trebuie să-ţi imaginezi ceva şi când zici deal să vezi un deal… Cum ai făcut treaba asta şi nu eşti atent, cum dracu-i pe coadă! Şi imediat te bombardează. Sau mă bombardează cu imaginea unuia care m-a supărat pe stradă. Şi atunci mă apucă aşa, o furie, cum m-a supărat ăla pe stradă. Dar astea sunt *reflexe* ale omului. Şi atunci îmi dau seama: „iar e gând de acolo", iar îl alung! Sunt momente în care nu-mi dă pace dracul în asemenea hal, şi atâta mă luptă în timpul rugăciunii – dar nici s-o las nu vreau! S-o las… la ce-o las? Nici nu-mi vine să fac toată ziua nimic, dacă nu-mi fac rugăciunea, înţelegi? Se poate ajunge şi la trei ore.

O singură dată mi s-a întâmplat un lucru de nu l-am înţeles: mi s-a părut că rugăciunea e foarte simplă, a decurs normal, n-am fost bombardat cu gânduri aiurea, şi când m-am uitat la ceas, trecuseră multe ore, frate!… Vreo şase ore… eu mă pusesem la rugăciune, că ziceam că după aia mă apuc de scris… Mă pusesem dimineaţa, în creierul nopţii, afară era înnorat, nu-mi dădeam seama, uitându-te la lumina solară, cum curge timpul, că era de ploaie – m-am sculat pe la 5, m-am pus, să zicem, pe la 6 la rugăciune, şi am terminat pe la 12. Dar nu ştiu cum a trecut. Aia a fost… n-am înţeles-o, a fost o minune, Dumnezeu ştie de ce a făcut-o.

Îţi place să mergi la biserică? Cum te simţi la sfintele slujbe?

La acest preot, la biserica unde m-am spovedit eu prima dată cele cinci ore jumate, simţeam la epicleză, când coboară Duhul Sfânt, ştiu clar că *începând din acel moment*, când preotul de acolo spune tare rugăciunile, ca să auzim noi ce face el dincolo… cum începe să spună treaba asta, încet, încet mă… uneori, un pic înainte – mă podidea plânsul, de păcătos ce sunt! De fiecare dată mă apuca plânsul! Şi se întâmplă deseori, când citesc Sfânta Scriptură sau anumite scrieri ale Sfinţilor Părinţi, să plâng. E bine să plângem când ne rugăm… E bine, pentru că e bine să conştientizăm iubirea lui Dumnezeu faţă de noi, câte ne iartă… Că suntem nişte… nişte netrebnici! Bine, că sunt netrebnici mari, netrebnici mici – dar şi cel mai mare sfânt din vârful

muntelui, şi acela – bine, el e mai râvnitor ca mine, dar şi el, faţă de Iisus Hristos, este un netrebnic! Şi de fiecare dată, la epicleză, numai la asta mă gândeam: „Ce păcătos sunt eu, şi ce bun eşti Tu, Doamne!" Numai asta aveam în cap, tot timpul cât cânta el, acolo, dar nu ştiam cum zboară timpul ăsta. Că se mai întâmplă în biserică să te duci şi să te plictiseşti, se întâmplă să aud pe mulţi, chiar şi mie mi s-a întâmplat – acuma, nu ştiu: depinde de mine sau depinde de preot sau depinde de mai multe, dar trebuie să fim conştienţi că dracul are de lucru nu lângă, nu între cei păcătoşi – ăia sunt ai lui… Că e o chestie, din Pateric am citit-o. Că unui sfânt îi dă Dumnezeu să vadă cu ochii minţii pe draci pentru o perioadă de timp. Şi merge pe lângă o cetate extrem de păcătoasă, şi acolo, un singur drac, pe zidurile cetăţii, se plictisea. Şi oamenii cetăţii erau atât de răi, cumplit de răi, şi ăla se plictisea pe ziduri, acolo. Şi mai merge el ce mai merge, şi vede un pustnic. Pustnicul – singur. Şi-n jurul lui, o armată de draci, care mai de care să facă ceva, să-l necăjească, să-i dea un gând, să una, să alta… Şi aşa este şi-n lume, ştii? Unii oameni sunt atât de răi, că… dracul îi lasă aşa, că deja ei sunt pe un drum al pierzării. Dar cu cât încerci şi te străduieşti să te apropii mai mult de Dumnezeu, cu atât dracul e mai activ pe lângă tine. Dar Dumnezeu nu te lasă, că vede că tu vrei să urci o treaptă şi El te trage alte o sută, în sus, după El!

Dacă am vorbit puţin despre rugăciune, să vorbim de un subiect de care se leagă – iubirea de aproapele. În închisoare cum te-ai purtat? Încercai să fii creştin?

Eu figurez în faţa societăţii, cel puţin prin trecutul meu, ca fiind un ticălos, dar eu m-am străduit să nu… sau chiar nu m-am străduit, anumite lucruri le făceam firesc. Vizavi de milă, vizavi de a ajuta – nepocăit fiind mă străduiam să ajut pe cei din jur. Bine, acuma sună aiurea, că sună a laudă, dar trebuie s-o zic. Nu suportam nedreptatea. De aia m-am şi băgat în lucrul ăsta. Ştiu că nefiind creştin clar pe vremea aceea, am zis eu că fac un lucru drept, dar făceam lucruri nedrepte – când diavolul îţi întinde multe curse, aşa se întâmplă.

Pe cei care ţi-au făcut rău, din cauza cărora ai făcut închisoare pe nedrept, i-ai iertat sau nu? Vrei să te răzbuni pe cei care ţi-au făcut rău?

Nu! M-ai întrebat dacă vreau acuma răzbunare sau dacă voiam înainte?

Dacă voiai atunci şi dacă vrei acum.

Cu cât ne uităm mai mulţi ani în urmă, evident, eram mai

îndepărtat de Dumnezeu – cu atât eu aveam planuri, strategii de-a mă răzbuna pe duşmani! Planuri care se puteau pune perfect de bine în practică!

Până unde mergeai cu răzbunarea?

Până la a-l sări din funcţie, dacă a fost un poliţai care mi-a făcut rău! Până la a-l face să-şi piardă postul! Dacă era un alt om care mi-a făcut rău, să-i fac un rău…

Ai fi mers cu răzbunarea până la crimă!

Nu mergeam până la crimă şi nu mergeam până la puşcărie! Eu am zis: „Celui mai mare duşman al meu nu-i doresc să intre în puşcărie!" Asta nu! Dar voiam să-i pedepsesc! Cu cât trecea timpul, cu atât avea loc o schimbare. La un moment dat, nu îmi mai venea… nu îmi mai venea gândul răzbunării, îi iertam! Pe urmă am început să înţeleg *Tatăl Nostru*, că la început spuneam mecanic. După aia începeam să conştientizez ce înseamnă fiecare verset în parte. Că înseamnă ceva mai ales când îi spui lui Dumnezeu: „şi ne iartă nouă greşelile noastre" – cum? *„cum şi noi iertăm greşiţilor noştri!"* Şi atunci… a fost ca o revelaţie, atunci, că până atunci o spuneam mecanic! O spuneam ca pe o poezie, incredibil! Şi după aia, ca o revelaţie, astea două fraze, astea două versete! Şi-am zis: „Dar cum? Eu îl rog pe Dumnezeu să mă ierte…" După aia mi-am adus aminte de talanţi, de pilda pe care o spune Mântuitorul, că împăratul i-a iertat o datorie foarte mare unui dregător al lui, iar dregătorul avea şi el nişte slujbaşi; unul din slujbaşi avea o datorie minimală; şi ăsta nu voia să-l ierte, deşi el fusese iertat de împărat de o datorie foarte mare! Dar el, să-l strângă de gât, să-l arunce-n puşcărie pe slujbaşul datornic! Şi a ajuns asta la urechile împăratului, şi l-a chemat împăratul: „Cum, măi? Eu te iert pentru o datorie uriaşă, şi tu, pentru nimica toată, îl strângi pe ăla de gât? Păi, ia stai să vezi cum e!" Bun! Şi atunci, mă gândeam: „Dumnezeu mă iartă, când eu sunt atât de păcătos, şi eu să nu-i iert pe ăştia?"

Când ai simţit că te-a apăsat nedreptatea altora?

De mai multe ori. Odată, a doua oară când am intrat la închisoare, ea era deja cu copilul mic, avea trei luni. Şi ea a considerat să facă ceva, să facă ceva, un mic business, să se întreţină pe ea, pe copil, şi să-mi aducă mie pachete la închisoare – gândind că eu voi sta nişte luni sau poate nişte ani pe acolo. Culmea e că a făcut Dumnezeu de aşa manieră, încât am ieşit după o lună. Era vorba de a termina

prima condamnare, cea de la care mă scosese înainte de termen, că aşa specifică legea: cât eşti preventiv, nu poţi să stai până la maximum de pedeapsă în închisoare. Eh, după ce m-au condamnat, evident că m-am dus să-mi termin pedeapsa. Dar când m-au ridicat, eu n-am ştiut de ce mă duc şi pentru cât timp mă duc.

Şi i s-a întâmplat – eu, din câte am auzit, nu doar din câte am citit; din câte am auzit la puşcăriaşii din jur, nu s-a mai pomenit aşa o măgărie cum i s-a întâmplat ei. Nu ştiu dacă merită să intru în detalii, nu intru în detalii… Într-o localitate mică, de unde luase ea marfa pentru magazin, lucrurile erau mult mai strânse, mână în mână – procuratura, cu oamenii de afaceri de acolo, cu judecătoria, cu poliţia; şi eu aveam un duşman în acea mică localitate. Ea nu a ştiut, a luat marfă de la altcineva, tot din acea mică localitate. Acel duşman al meu a aflat, a apelat la cine cunoştea pe acolo şi ăia au făcut un abuz şi i-au făcut un dosar – nevinovată fiind. I-au făcut un dosar, cum? Ea a luat marfă şi a scris pe factură că o va plăti după o lună de zile – aşa se practică în economia românească, toţi, ori că sunt giganţi, ori că sunt mici: ori girezi cu un imobil, ceva, ori eliberezi un cec în alb, în care se specifică suma, data când urmează să-i dai banii – el e în alb în sensul că nu e semnat şi de el şi nu e pus încă în bancă, dar e semnat de tine; şi dacă vine data scadentă, tu îi dai banii şi el îţi returnează cecul; dacă nu-i dai banii, el pune cecul în bancă. Banca – dacă ai bani în cont, bine; dacă nu ai, se sesizează, intri în cip bancar, nu vei mai putea niciodată să emiţi cecuri, şi următorul pas este poliţia economică, care intră pe fir şi e caz penal, că ai eliberat un cec fără acoperire. Bine, în Occident treaba asta e mai puţin dură, pentru că de multe ori nici nu intri în puşcărie pentru cec fără acoperire. Dar la noi, în România, da… Acuma, care-i abuzul? Ea a luat astăzi marfă. Cel care era duşmanul meu a aflat că ea a luat marfă, şi seara se trezeşte cu poliţia din localitatea aia micuţă, cu ea pe sus. Într-o localitate mică n-ai unde să te duci. Procuratura, judecătoria, poliţia – toţi sunt acolo. Şi oameni de afaceri, mafioţi, care ce sunt. Iar dacă tu eşti din exterior, eşti mâncat. Asta ca o răzbunare împotriva mea, au vrut să lovească în ea. Şi poliţia, procuratura, au zis: „Da’ cu ce-ai plătit marfa? Da’ cecul e fără acoperire!” Dar nu trebuia să le pese lor că-i cu sau fără acoperire acel cec. Legal, e fără acoperire – n-ai voie să-l ştampilezi şi să-l semnezi dacă n-ai bani în cont; dar este o înţelegere între părţi şi nu trecuse acea lună în care să zicem că nu le-a dat banii.

Privatizaţii aceia de unde luase ea marfă erau şi ei speriaţi, că ei nu erau în grupul ăsta, erau şi ei venetici pe acolo… Au fost şi ei speriaţi şi nevesti-mii i s-a făcut dosar penal. Şi eu, ca s-o scot, am luat faptele asupra mea, cum că eu aş fi făptaşul. Fii atent aici fază! Eu aş fi făptaşul! Dar eu n-aveam cum să fiu făptaşul, când eu eram în închisoare! Bine, tot ce-ţi povestesc eu a mai durat, nu s-a petrecut în acea lună. În acea lună s-a petrecut măgăria că i-au ridicat marfa şi au întrebat-o cu ce a plătit-o, dacă cecul are acoperire sau nu. Pe urmă au venit declaraţii… dar ei şi-au văzut de treabă, sistemul. Şi atunci, eu m-am mai trezit cu o condamnare, iar ei i s-a dat, ca şi complice, doar cu suspendare. Iată cum m-am mai trezit eu cu o condamnare, tot nevinovat, dar mi se părea normal s-o acopăr. Dacă eu oricum mă duceam şi ieşeam din puşcărie şi făceam aşa, o navetă, nu era firesc? Ca să vezi cum gândeşte sistemul, cum se lucrează. Sigur că cine-mi deschide cazierul, nu înţelege tot ce-i spun, o ia aşa, simplist: „Mamă, câte intrări ai!” Am, ce să-i faci?

E greu să ierţi când îţi vorbeşte cineva urât, când ajungi la închisoare din cauza altora, e şi mai greu…

Am mai citit din cărţi, ce mai spun marii duhovnici, şi într-adevăr, aşa este: „Trebuie să ierţi!” Bine, e mai blând un pic părintele Arsenie Papacioc: „Măi, dacă nu poţi să-l iubeşti, măcar să nu-l urăşti!” Dar tot avansând, am început ca, dacă unul mă supără, sau amintirea unuia din trecut mă supără, să mă rog pentru el. Dar prima dată ştii ce greu mi-a fost? Era cineva care chiar mă enerva groaznic, şi-mi venea… chiar după ce mă creştinasem! Alungam gândul, dar gândul iar venea, că dracul nu stă potolit! Şi auzisem eu undeva că trebuie să te rogi pentru el. Doamne, dar ce greu mi-a fost! Stăteam în genunchi şi – ce? Ce-i de spus? Câteva fraze, ce mare lucru?! Nu puteam să le spun! Şi stăteam, şi stăteam, şi nu puteam să le spun! Şi dracul, dă-i bombardamente: toate relele pe care le-a făcut! Şi bineînţeles, tot dracul îmi aducea aminte de tot binele pe care i l-am făcut eu!

Frate, greu e prima dată! După ce reuşeşti să te rogi pentru un duşman prima dată, pe urmă o faci cu atât de mare drag!…

Greu e să ierţi prima oară sau să te rogi prima dată?

Nu, de iertat am iertat, cum am spus, mai dinainte.

Greu e să te rogi prima dată pentru vrăjmaşi?

Da, să te rogi! Aşa mi s-a întâmplat mie. Atât de greu mi-a fost să mă rog pentru omul ăla… Dar, după aia, cu drag te rogi! Şi să vezi

minune! Nu doar că nu-l mai urăşti – poate nu-l iubeşti, na! Dar dispare acea duşmănie, frate! Nu zic că apare neapărat şi-o iubire faţă de el, dar dispare acea duşmănie! Nu mai simţi nicio repulsie, nu mai… – asta la tine! Dar mai vezi nişte chestii extraordinare la el: vezi nişte transformări la el, cel puţin în relaţia cu tine! Dacă nu se transformă, e păcatul lui. Cum spune Sfântul Apostol Pavel? îşi pune singur cărbuni încinşi pe cap. Că tu-i faci bine, şi el tot… Oricum, m-a durut nu numai ce mi-au făcut vrăjmaşii, ci şi cum s-au purtat cu mine cei apropiaţi. Chiar şi cei pe care i-am ajutat mult… Şi, când am ieşit de-acolo, neamul celei de-a doua soţii n-a mai vrut să ştie de mine. La un moment dat, ajunsesem în impas financiar. Deşi socrilor le făcusem nişte investiţii, acolo, unde stăteau ei. Îşi făcuseră ei o căsuţă, şi făcuseră ei nişte investiţii în care băgaseră o căruţă mare de bani, în ideea că investiţia va scoate bani frumoşi – era vorba de nişte eleştee mari – şi…

Bani mulţi!

Da! Pescărie, şi ieşeau, la minimum minimorum, o grămadă de bani, dar normal ieşeau şi mai mulţi. Plus investiţia în agricultură. Şi ziceam aşa: Măi, eu tot intru că tot trebuie să intru iar la închisoare…

Eu aşteptam să iau parte din profit, ca să îmi plătesc datoriile… Afacerea o consideram pe mâna lor, dar din profitul care iese, să-mi plătesc datoriile, pentru că eu nu pornisem – chiar şi acuma, când ştiam că intru a doua oară la puşcărie, eu nu pornisem pe ideea de ţeapă! Eu pornisem pe ideea să dau banii înapoi, dar eu eram conştient că nu-i pot da în termenul x, înapoi. Şi am zis: „fac investiţia asta, rămân şi ei – fiindcă ei erau în aer – rămân şi ei cu ceva, îmi dau şi mie o parte din profit, să-mi plătesc şi eu datoriile”. Era o schemă. Era bine pentru toată lumea, nu? Măi, frate, se întâmplă o năpastă într-o noapte! În comuna unde era eleşteul, era un sat de ţigani care altceva nu fac ei, de generaţii, decât să fure de la comunele dimprejur. Ce găseau, nu conta! Depistând ei eleşteul, veneau şi pescuiau peşte. Eu, dacă ştiam, i-aş fi lăsat, atâta timp cât nu pescuiau la curent, sau ceva industrial. Eh, socru-meu nu i-a lăsat. Şi ăia într-o noapte s-au răzbunat, cum e neamul ăsta de ţigani, s-au răzbunat şi au otrăvit toţi peştii.

Dintr-un lac?

Da, frate! De unde or fi furat ei atâta otravă, pentru că, după ce au scos apa din eleşteu, ca să arunce mortăciunile – era un sistem de eleşteu în trepte – era otravă de asta, de şobolani – pereţii bazinului

erau roz! Îţi dai seama câtă otravă aruncaseră cretinoizii ăia?

Au mai rămas ei cu agricultura şi cu animalele, dar când am ieşit n-am mai avut niciun ajutor de la ei. Măcar un ajutor!

Cum a fost când ai ieşit din închisoare?

Eu am ieşit pe bucăţele, n-am fost rupt de societate ca un om care intră şi mai iese după cinci ani. Eu, cel mai mult timp am stat doi ani şi ceva, deci, n-a fost ceva spectaculos. Întrebarea ar fi fost bună dacă aş fi intrat şi ieşit după cinci ani. Dar, tot intrând-ieşind, intrând-ieşind…

După ce ai trecut prin atâtea căderi, mai mici sau mai mari, s-a părut greu să accepţi normele de viaţă creştine?

Este fantastic, în momentul când începi să te apropii de Dumnezeu, multe lucruri care înainte erau de neînţeles – ţi le spunea un creştin, dar ziceai că e primitiv, ziceai că e aiurea… pe urmă, îţi dai seama că avea dreptate. De exemplu, eu eram învăţat precum ne învaţă societatea, ne îndoctrinează: „Dom'le, dacă, hai să zicem, vrei să-ţi iei o nevastă, dar întâi cum vrei să vezi dacă e bună ea ca să fie nevastă? Te înţelegi la vorbă, acelaşi grad de cultură, nu ştiu ce, una-alta, cuminţenie, dar tre' să vezi dacă te înţelegi cu ea la pat, nu?" Aşa zice societatea. Îmi spusese mie mai demult – culmea! o penticostală: „Nu e bine aşa, pentru că Dumnezeu rânduieşte ca să vă înţelegeţi voi şi la pat, dar altele trebuie să fie normele după care alegi". Şi eu ziceam că ea este primitivă… Dar aşa s-a întâmplat cu cea cu care aş dori eu să fiu căsătorit în viitor.

După ce am ieşit ultima oară, am hotărât să fiu cât mai cuminte cu putinţă. Prin urmare, nu m-a mai interesat, chiar dacă aveam o nevoie sexuală, după cum am explicat, firească – la oricine este eliberat – foarte mare, m-am străduit să stau cuminte şi să n-am femeie. Şi n-am avut femeie. Dar nu toţi sunt făcuţi să fie călugări. Unii sunt făcuţi să… să se înmulţească.

Şi m-am gândit eu că e strict necesar să-mi găsesc o soţie. Dar aşa, din lume, nu-mi convenea, pentru că aşa le avusesem şi până atunci. Şi aveam nevoie de o creştină. Şi să vezi cum a rânduit Dumnezeu. M-am dus la duhovnicul meu şi i-am spus. Şi exact atunci, în seara aia, când i-am spus despre ce este vorba, atunci, chiar atunci a apărut în biserică şi cea care, mulţumită lui Dumnezeu, sper să-mi fie soţie. Acuma mi-e prietenă, dar în sensul creştin, pentru că n-am făcut dragoste cu ea. Dar am vorbit cu ea, m-am înţeles cu ea, şi am ajuns la

concluzia că, de fapt, sexul este important într-o căsnicie, dar nu cum societatea asta bolnavă îl pune primul, în capul listei. Este important, dar nu este în capul listei. Şi părintele acesta mi-a spus: „Vedeţi cum vă înţelegeţi la vorbă”. Şi am văzut că ne înţelegem la vorbă. Sigur, apar şi chestiuni inerente, care probabil or să apară şi într-o căsnicie, dar, zic eu, secundare.

După ieşirea din închisoare, cum te-ai raportat la lupta cu ispitele? În societatea contemporană e greu să supravieţuim trăind creştineşte…

În general, în tot ce fac mă străduiesc să mă gândesc, să mă pun în locul unui sfânt din Sinaxar: dar el ce-ar face în situaţia asta? Şi aşa, bunul Dumnezeu mă cam fereşte de multe lucruri. Dar, frate, e foarte greu de supravieţuit. Nu ştiu cum ar putea rezista cineva dacă nu l-ar întări Dumnezeu. Bine zic cei care scriu, care scriu cărţi teologice, marii sfinţi: e greu să stai în lume. Citisem în *Pateric* despre un sfânt care a avut treabă într-o cetate, dar n-a scos ochii din pământ; şi-l întrebau fraţii, când a venit înapoi: „Ce e în cetate? Ce se mai întâmplă?” El: „Nu ştiu!” El n-a scos ochii din pământ şi bine a făcut! Darmite acuma! Eu, ca bărbat singur – că deocamdată sunt singur – orice bărbat are ispite… că de aia şi spune Sfântul Apostol Pavel: „nu staţi necăsătoriţi, dacă sunteţi de căsătorie!” Când eşti căsătorit, nu sta despărţit de soţie aiurea, pentru că apar ispitele! Apar ispite la un creştin, darmite la un om de lume, căruia desfrânarea i se pare firească! Şi ne uităm la această modă pe drum. Pe mine, cel puţin, şi probabil şi pe alţii care sunt creştini, mă terorizează – mă terorizează, cred că ăsta e, e bine spus cuvântul! Când ies afară şi văd fetiţele astea cum sunt mai mult dezbrăcate decât îmbrăcate… Unde să întorci capul? Că te calcă maşina dacă chiar stai şi nu te uiţi pe unde mergi… că nu mai suntem pe vremea cailor! Unde întorci capul, le vezi – mai ales când vine vara. Şi te bombardează! Şi apar ispitele. Şi păcătuieşti. Bine, există nişte grade de păcătuit: în gând, apoi cu vorba, cu fapta, cu… Dar începi şi păcătuieşti! Ce spune Mântuitorul nostru? „Nici în gând să nu păcătuieşti…” Dar când le vezi, cum să nu…? Mai zice un mare sfânt: cine e în stare să se uite la o femeie goală precum la un copac, ăla poate să învie şi morţii. Se referă desigur la bărbaţii potenţi. Îţi dai seama ce înseamnă asta? E greu, e un lucru greu, dar sigur, eu mă abţin să intru nici măcar la o caterincă, cum se zice, cu ele, la o vrăjeală, la o treabă…

Am vorbit despre trecutul tău, despre viaţa ta în închisoare, de apropierea ta de Hristos, de Biserică. A rămas însă un subiect important, un segment reprezentativ al vieţii tale. E vorba de faptul că în ultima vreme ai scris multe articole curajoase, împotriva noii ordini mondiale, într-o lume care e dominată de frică. Nu te-ai gândit că s-ar putea să suferi şi să ajungi din nou la închisoare pentru mărturia pe care o dai…

Da, cu bucurie, cu bucurie! Cu bucurie aş merge la închisoare sau să fiu torturat sau orice, să-mi primesc cununa muceniciei. Dar una e… să mergi la puşcărie cu eticheta de tâlhar, mă rog, cum eram eu, cu înşelăciunea. În schimb, cu bucurie aş accepta orice fel de prigoană. Şi datorită vieţii mele păcătoase pe care am avut-o simt ca o datorie să folosesc talantul ăsta sau talanţii ăştia ce mi i-a dat Dumnezeu, să arăt lumii care e adevărata faţă a noii ordini mondiale, să arăt ce se pregăteşte. Că mulţumită bunului Dumnezeu, tot aşa întrebându-L, tot descoperind, tot nu ştiu ce, mi-am dat seama că e iminentă criza şi am spus la toţi cărora puteam să le spun, ba chiar cu unii m-am şi certat. „Domn-le, vine criza şi va fi aşa, şi aşa, şi aşa! Vindeţi case şi proprietăţi, acum că au preţul umflat, căci mai apoi se va prăbuşi" Unii s-au supărat pe mine, n-au mai vorbit cu mine de atunci. Deja se gândeau: „Dar ce urmăreşte ăsta?" Timp nu mai este… Şi într-adevăr a venit criza, exact cum am preconizat şi multe alte lucruri pe care le-am mai spus.

Tu ai fost primul din România care ai scris despre apropierea crizei…

Eu am fost primul din România care am spus că vine sigur!

Înainte să apară în presă?

Înainte să apară. Frate, dar eu scriam despre criză înainte să fac blogul cel nou, care-i mai frumos. Ălălalt era cam un junghi, cam… asta a fost, am greşit, ieşeau articolele strâmbe, chinuite. Pe vremea când era ăla vechi, mi se părea insuficient lucrul la acel blog. Şi de aia postam rar acolo. Însă înainte de a-l face şi pe acela, mă străduiam să postez pe forumurile sau la secţiunea de comentarii a marilor ziare online. Că ziceam: „Măi, să scriu pe site-urile ortodoxe, n-are rost". În mintea mea, atunci, înainte să înţeleg treaba asta, că de fapt sunt mulţi anti-sistem intruşi, falşi anti-sistem, ziceam aşa: „Măi, adevăratul ortodox înţelege lucrurile ca şi mine, că dacă eu le-am înţeles, le-a înţeles şi el". Ei, nu! Am văzut eu pe urmă că nu-i aşa. Ei, lucrurile astea, avertismentele astea le-am dat la *Cotidianul*, la *Ziua*, deci la

ziarele astea on-line mari, unde nu-mi ştergeau comentariile. Spre surprinderea mea, la *Cotidianul* mi le lăsa. În schimb, eu eram singur împotriva a zece, că se găseau, se buluceau să mă atace… În toate felurile m-au făcut, dar fiind creştin, nu puneam la inimă, cum se zice. Îi lăsam acolo să mă-njure… pe mine mă interesa să spun mesajul. N-a fost cea mai fericită variantă, am pierdut mult timp. În timpul ăla, puteam face ceva mult mai folositor, tot anti-sistem. Acum un an şi ceva primul meu blog era foarte puţin cunoscut. Nu ştiam cum să-l promovez. Simţeam că datele mele sunt importante. Dar nu erau promovate de ceilalţi… Site-urile mari ortodoxe trăiau în lumea lor, aşa, adică nu se-ntâmplă nimic, mergem, se mai târâie societatea asta o mie de ani… Şi începeam să mă simt disperat şi începeam să mă simt ca cel ce strigă singur în pustie, de nebun, aşa… Nu mergea. De aia am continuat să scriu în ziarele acelea. Dar degeaba, chiar dacă-mi dădeam adresa de la blog, degeaba. Nu urca-n trafic. Nu că de kiki de miki să urce-n trafic. Urcând, îţi dai seama că-i citit, ajunge informaţia, circulă, e bună. Şi prea puţini din ţară dădeau astfel de informaţii. Mă uitam la alte bloguri anti-sistem, ziceai că dorm pe ei, n-aveau nicio treabă. Şi mă descoperă fraţii de la *Război întru cuvânt*. Dar cum? Odată cu criza îmi descoperă ei un articol în care vorbeam despre aceasta. Era însă un soi de rezumat al blogului vechi în care adăugasem doar date despre planul de atunci de pompare a celor 700 de miliarde de dolari pentru susţinerea sectorului bancar din America. Măi, articolul ăla a fost extrem de cunoscut! A fost un articol pe care chiar câteva ziare de astea economice l-au preluat. Au făcut un copy-paste şi l-au publicat. Şi acolo o luam de la *Illuminaţi* şi terminam la sfârşitul lumii. Şi… foarte interesant că l-au publicat. În sfârşit, a lucrat Dumnezeu şi aşa a ajuns să fie cunoscut blogul. Fiind cunoscut blogul, atunci m-am axat doar pe munca pe blog, să nu mai pierd timpul. Şi am făcut blogul cel nou şi aşa mai departe.

Ai înţeles într-un fel că tu eşti rodul unui demers de distrugere sistematică a persoanei umane prin cultură, prin televiziune? Te-ai simţit victimă şi a fost nevoia ta de a te răzbuna prin textele tale pe cei care te-au adus indirect acolo?

Nu nevoia de a mă răzbuna, ci de a arăta lumii care este adevărul. Dar eu nu duc doar o luptă anti-sistem. Eu vreau să duc o luptă creştină…

Ce te-a determinat să te apuci să scrii? Blogul tău este cunoscut

ca cel mai documentat blog anti-sistem, anti Noua Ordine Mondială din România.

Cum m-a apucat pe mine treaba asta anti-sistem? În timp. Că Dumnezeu a aruncat aşa, nişte seminţe, nişte informaţii, uşor-uşor, au stat să dospească, au stat să… şi la un moment dat, bruuu! Brusc, au ieşit! Când am făcut blogul acela, un alt motiv pentru care l-am făcut a fost că la vremea aceea în privinţa anti-sistem cel mai bine construit a fost blogul yoga, al celor de la yoga! Acel site yoga, de ce îl consideram eu o năpastă? Într-adevăr, arăta câteva greşeli ale sistemului, dar oferea o soluţie hăbăucă: în Tibet ş.a.m.d. – nu ne interesează! O soluţie falsă! mai era un site anti-sistem, dar oferea şi ăla o soluţie falsă. Nu că ar fi vorbit foarte mult, vorbea câte ceva împotriva sistemului, dar oferea o soluţie de tip baricade: „Da, dom'le! Dacă ne adunăm, dacă facem o petiţie, dacă facem o răzmeriţă…" Cu greşeala asta gravă, pentru că lor nici prin cap nu le trece că ar putea fi acesta sfârşitul vremurilor. Nu, ei vin cu soluţii de genul acesta, lumeşti! De aceea mi-am spus că trebuie neapărat să apară un site care să arate tot ce trebuie spus împotriva sistemului şi să ofere soluţia unică – Ortodoxia.

De când te preocupă problema noii ordini mondiale?

Mi-aduc aminte că pe vremea când era Sanda în oraşul X., în rarele mele vizite pe acolo, îmi făceam timp să vorbesc cu unul care avea simpatii legionare. Şi ăla mi-a povestit despre masonerie, despre una, despre alta şi ascultam cu plăcere. Numai că omul ăla era un tip ciudat. Era şi yoghin şi creştin şi anti-sistem şi nu ştiu ce. Dar am căpătat nişte informaţii, că eu habar nu aveam de masonerie. Şi pe urmă uşor-uşor… Mi-a plăcut să citesc istorie, să mă uit pe documentare, şi tot în timpul liber, să zic aşa. În hăbăuceala aia în care trăiam, îmi făceam timp neapărat să mai şi citesc. Şi îmi tot puneam întrebări, şi tot puneam întrebări şi de la an la an întrebările se acumulau şi răspunsurile lipseau. Dar în timpul ăsta mă apropiam şi de Dumnezeu. Şi cel puţin, în legătură cu al doilea război mondial, atâtea întrebări îmi puneam, şi pe măsură ce mi le puneam, mi-era clar că trăim într-o mascaradă. Dar nu-mi plăcea nici răspunsul ăstora care erau neo-nazişti. Nu mă satisfăcea. Ceva era suspect cu nazismul, ceva nu se îmbuca, ceva… dar, bine, hăbăuceala nu mi-a dat timp să studiez. Mă gândeam.

Vorbind de sistem, acuma; tot punând întrebări şi negăsind răspunsuri, am zis că trebuie să-l studiez. Mai demult aruncase nişte

seminţe personajul ăla creştino-yoghin şi povestise el ceva de masonerie. M-am mai întâlnit şi cu un mason în închisoare, care mi-a povestit lucruri şocante. Şi atunci mi-am zis: „Trebuie să studiez fenomenul…" Dar eram ca şi spre zero, când am început să-l studiez.

Şi mereu mă rog la Dumnezeu să-mi arate unde să caut, cum să caut. De când lucrez pe blog? Anul ăsta fac doi ani, în toamnă, însă studierea sistemului am început-o mai înainte, după cum ţi-am spus – încet-încet am reuşit să descâlcesc toată treaba asta. Că nu găseşti uşor informaţiile! Nu le găseşti aşa cum voiam eu să le găsesc. Şi eu devenind creştin, după discuţia aia pe care am avut-o cu acel yoghin – am zis: „Măi, e multă intoxicaţie!" Trebuie eu să caut serios… Nu eu că de mândru ce sunt şi de deştept ce mă cred, ci eu să mă rog la Dumnezeu să descopăr, pentru că sigur e multă intoxicaţie. Dacă nu făceam aşa, cădeam în multe plase. Că din o sută de bloguri în engleză sau în română, 90% din ele sunt, voit sau nu, pline de intoxicaţie. Dar drumul cel corect, informaţia bună, e asta, de care vorbesc în ultimii ani: să ne pregătim! Eu încă pe când eram oarecum în sistem m-am gândit că vine sfârşitul vremurilor. După ce l-am studiat însă, am zis: „Măi, e clar că ăştia o pun! Ăştia o pregătesc!" Şi prea se legau bine cu cele descrise în Apocalipsă. Mai doream însă o confirmare şi mă gândeam că sigur au vorbit şi nişte sfinţi de treaba asta… Şi am stat o zi întreagă, n-am reuşit să găsesc informaţii. N-aveam niciun sfânt în cap, să-l caut, un om, un teolog, un ceva care… Îţi dai seama că mi-a fost greu! Măi, şi până la urmă am găsit site-ul *Război întru cuvânt*. Dau de nişte scrieri de-ale sfinţilor, cum e Sfântul Lavrentie din Cernigov…

Da, mărturia Sfântului Lavrentie e de mare actualitate, ca şi cea a Sfântului Serafim de Virița sau a Cuviosului Paisie Aghioritul…

Ştii ce bucuros am fost când i-am găsit? Pe mine m-a marcat şi-am zis: „Da, Doamne, asta e! E clar! Eram sigur că mi-arăţi bine…", dar eram bucuros, că găseam confirmare. Şi atunci am ştiut, când studiez sistemul, ce anume din sistem să studiez. Şi atunci am început şi să înţeleg. Am început să înţeleg şi care a fost marea cacealma, începută acum o sută de ani cu nazismul. Aşa am înţeles şi manipularea cu filmul *Zeitgeist*… Mi-a părut rău, cu Zeitgeist am văzut faţa multora din cei care se dau cu cărămida-n piept că sunt anti-sistem. Atunci mi-am pus semnul întrebării, am mai pus trei întrebări şi m-am lămurit în privinţa lor. Eu ajunsesem la unii dintre ei, am zis că sunt anti-sistem, creştini, una-alta, le-am cerut să mă ajute în

lucrarea asta a mea pe care o am de făcut… Şi când am văzut reacţia lor, incredibil de dură, adică cine sunt eu şi ce am eu, să mai am pretenţia de a face un film despre Zeitgeist, cu cele ce scrisesem eu în articolul anti-film pe care l-am pus pe net…

Voiai să faci un film despre filmul Zeitgeist?

Un documentar.

Un film anti-Zeitgeist, adică?

Contra… În general, noi, ortodocşii, noi, creştinii – aici de fapt mă încurc, că noi intrăm aşa, într-un clişeu, zicem creştini ca să îi băgăm laolaltă şi pe penticostali şi pe catolici, dar de fapt numai noi suntem creştini; iar ei… sunt şi ăia ceva, Dumnezeu ştie ce. Bine, dar când ne atacă Zeitgeist, îi atacă şi pe ăia. Când ne atacă homosexualii, îi atacă şi pe ăia. Când spun „creştinism" mă refer la Ortodoxie. În general, creştinii anti-sistem consideră Zeitgeist ca fiind un film strict anti-creştin. Dar nu este doar atât. După cum se observă, ei atacă dur *Federal Reserve*, ca şi cum cei care au pus bazele *Federal Reserve* au apărut aşa, peste noapte. Pun în umbră şi nu spun nimica despre înaintaşii acestora, despre familia Rothschild, adică în traducere Scutul Roşu. Eh, ce se întâmplă? Ei au început o lucrare pe care o vom conştientiza noi începând de anul ăsta. Ei au creat imaginea unei false noi ordini mondiale, care ar fi formată strict din nişte bancheri. Şi au pus tunurile pe acest *Federal Reserve.* Dar chestiunea este mult mai largă… Ei de fapt pun bazele realei noi ordini mondiale.

Tu ai curajul de a spune adevăruri pe care alţii nu le mai spun. Lupţi împotriva noii ordini mondiale aşa cum au luptat împotriva comunismului cei din perioada interbelică. Cum te raportezi la jertfa lor? Ai citit despre cei care au trăit în închisorile comuniste, despre lupta anticomunistă, despre rezistenţa de atunci?

Da, ei sunt de admirat… Cred cu tărie că Dumnezeu i-a făcut sfinţi… Pentru că, într-adevăr, ei au pătimit din cauza unui sistem foarte asemănător cu sistemul care va veni… pe care ăştia vor să-l impună…

E vreo legătură între ele?

Absolut! Absolut! E indubitabil…

Spune-mi un gând de încheiere pentru cei la care vor ajunge cuvintele despre convertirea ta şi experienţa ta.

Eu cred că trăim sfârşitul vremurilor… Nu ştiu în ce măsură e de ajutor pentru alţii istoricul vieţii mele, în sensul că nu mai e timp

pentru un tânăr să treacă prin toate prin câte am trecut eu în toţi aceşti ani… şi într-un final să se pocăiască. Dar e bine să tragă anumite învăţături, e bine să se grăbească, să asculte ce spun Sfinţii Părinţi, Sfânta Scriptură, să nu alerge după material – că eu am alergat după material, după soluţii lumeşti, şi n-am făcut bine, m-am afundat din ce în ce mai rău, ca-ntr-un nisip mişcător. Asta nu-i soluţia, indiferent cât de bune intenţii ai avea, asta nu-i soluţia. Nădejdea e în Dumnezeu. Mai devreme sau mai târziu toţi murim, asta trebuie să fie clar şi să n-alergăm de bezmetici pe pământul ăsta. Cu atât mai mult acuma, că e pentru mine clar că ne apropiem de sfârşitul lumii… Să ne pregătim pentru treaba asta. Vin vremuri cumplite! Deci, eu am trecut prin foamete, dar o perioadă scurtă de timp, pot să spun. Majoritatea oamenilor care mă ascultă sau mă citesc, cât de săraci ar fi, n-au avut nicio treabă cu foamea… Poate şi de aia a îngăduit Dumnezeu să ajung pe acolo! – să mă întâlnesc cu urâtul, cu răul, cu maleficul, dar o să-l vadă şi ei! O să-l vadă la nivel de societate. Şi o să fie groaznic, mai ales de anul ăsta, când vor începe paşi masivi spre ceea ce ar putea părea o anarhie: revolte, nebunii, foamete, oameni alergând aiurea, bande de smintiţi – pentru că *ei* au nevoie de treaba asta, ca să creeze un tumult. Repet: nu există soluţii în lumea asta! Numai nădejdea în Dumnezeu! Eu, tot ce spun cu blogul saccsiv, pur şi simplu arăt buboiul, dar nu ca să luptăm pe baricade împotriva lui, nu! Atât, cât oamenii să se trezească, să înţeleagă!

Ce înseamnă saccsiv, de ce ai ales acest pseudonim, acest nume pentru blogul tău?

Sunt nişte iniţiale – am tot încercat să le pun să sune cumva – ale unor persoane dragi mie: copil, mamă, din astea…

În încheiere: ce înseamnă acum pentru tine Dumnezeu şi cum te raportezi la viaţa creştină? Cum vezi prezenţa lui Dumnezeu în viaţa ta după experienţele prin care ai trecut?

Asta e o întrebare atât de grea, frate, că nu ştiu ce trebuie să răspund. Eu mă strădui să-l fiu cât mai plăcut lui Dumnezeu. Poate mă repet, dar eu ştiu că am fost foarte păcătos şi mă strădui ca talanţii pe care mi i-a dat să-i înmulţesc. De aia şi fac munca pe care-o fac cu Saccsiv. Şi zic şi eu ca Sfântul Apostol Pavel: sper să nu fie alergătura în zadar. Mă strădui şi mă rog la Dumnezeu într-una să mă ierte. Să mă ierte, că-s tare păcătos! Şi mă strădui, în acelaşi timp, să aduc pe cât mai mulţi la credinţă. Aşa s-ar părea, că mulţumită bunului Dumnezeu,

din cei care mi-au scris pe blog – că fiecare ajunge la Dumnezeu *cumva*. Eu, cum am povestit, am ajuns cumva. Altul citeşte ceva anti-sistem şi vede soluţia care este de fapt cea ortodoxă – şi atunci se duce acolo. Altul ascultă o conferinţă religioasă şi aşa mai departe. Sunt diferite moduri prin care ajungem unde trebuie… M-am bucurat deci că mulţi au mărturisit că, citind blogul meu, s-au aprins multe beculeţe în capul lor, au mers mai departe, au citit ceea ce trebuie să citească – blogul meu nu e format pe teologie, arăt numai calea spre Ortodoxie şi din când în când, da, mai pun şi câte un text, dar mai rar. Şi am fost bucuros când mi-am dat seama că aceşti cititori sunt pe calea dreaptă, spre Ortodoxie. Şi încerc pe cât mai mulţi să aduc la calea Ortodoxiei, să le arăt că asta e calea. De aia blogul meu e un pic altfel decât celelalte bloguri anti-sistem, nu doar datorită volumului foarte mare de informaţii, ci şi prin faptul că arăt soluţia clară, care este Ortodoxia, care este Domnul nostru Iisus Hristos…

ÎNCHEIERE

Cu vreme în urmă am ţinut o conferinţă la închisoarea Gherla – şi întâlnirea cu deţinuţii mi-a rămas adânc întipărită în suflet. Am înţeles atunci câtă nevoie au de cuvânt duhovnicesc, am înţeles că pur şi simplu unii abia aşteaptă să le vorbească cineva despre Dumnezeu, despre Adevăr, despre Ortodoxie… Şi despre „evadarea" prin credinţă…

După ce i-am luat interviul lui Saccsiv, m-am întrebat oare cum va fi primită mărturia lui de către cititorii care se află în diferitele închisori din ţara noastră.

Fiindcă am fost de câteva luni invitat să vorbesc şi deţinuţilor din închisoarea Bistriţa, m-am decis să lansez acolo volumul de faţă. Aşa că i-am trimis textul domnului Hognogi Ioan-Macedon, Şeful Serviciului Educaţie şi Asistenţă Psihosocială din Penitenciarul Bistriţa, cerându-i să scrie câteva rânduri despre interviu şi mai ales să dea textul şi unor deţinuţi. Iată părerea domnului Hognogi:

„Mărturia de faţă este una deosebită datorită vieţii tumultuoase a personajului principal şi datorită talentului său deosebit de a povesti. Din text rezultă foarte clar faptul că a dat adevărate bătălii cu el însuşi şi cu cei din jur pentru a supravieţui.

În ceea ce priveşte perioada petrecută în detenţie, experienţele avute, eterogenitatea grupurilor, ierarhiile din camerele de detenţie, vizitele intime, problemele legate de homosexualitate, de corupţie a

angajaţilor, de bătăile dintre deţinuţi, de faptul că se făcea foamea în penitenciare, pot să spun că fiecare dintre ele ar trebui discutate în parte pentru a avea o imagine completă. Aici avem numai părerea unui fost deţinut care pe alocuri pare a fi subiectivă.

Este adevărat că persoanele private de libertate întâmpină greutăţi în ceea ce priveşte reintegrarea în societate datorită faptului că nu există o reţea de suport reală care să le ofere sprijin până la reintegrarea totală.

Pe de altă parte în Bistriţa există un ONG care preia foşti deţinuţi din poarta penitenciarului la punerea în libertate, le oferă consiliere, cazare, intermediază un loc de muncă etc, însă foarte puţini dintre aceştia reuşesc să se reintegreze. Cei care într-adevăr doresc o schimbare în viaţa lor pot să o facă, deoarece în toate penitenciarele din ţară există personal calificat (asistenţi sociali, psihologi, educatori, preoţi) care oferă servicii de calitate.

Din experienţă cred că cea mai eficientă metodă de schimbare a modului de gândire şi de schimbare comportamentală a deţinuţilor este **terapia religioasă**. Din păcate mulţi preoţi de penitenciare nu o aplică în mod profesionist sau nu o aplică deloc. Este umilitor faptul că tot soiul de culte şi organizaţii religioase fac voluntariat în penitenciare şi încearcă cât de cât ceva, şi unii preoţi angajaţi ai penitenciarelor se limitează la oficierea Sfintei Liturghii şi rugăciuni sporadice.

În concluzie, este o poveste terifiantă, merită citită, are final pozitiv şi trebuie încurajate astfel de experienţe".

Din comentariile deţinuţilor – care mi s-au părut extrem de receptivi faţă de mărturia lui Saccsiv – am ales două pentru a fi incluse în acest volum…

Un alt deţinut, recidivist, condamnat la un an şi opt luni pentru furt calificat, a scris:

„Încep prin a menţiona şi spune că nu sunt cu siguranţă cel mai în măsură a judeca şi a caracteriza pe cineva care, în multe din etapele vieţii sale, se aseamănă într-o măsură şi proporţie oarecare cu mine şi sper să fac o analiză cât mai obiectivă, fără să par ipocrit şi superficial.

În cei 31 de ani ai mei de viaţă, am văzut şi citit mai multe scrieri şi «experienţe» legate de sau despre viaţa din penitenciare şi nu numai, iar cazul de faţă nu este ceva inedit sau ceva ieşit din comun pentru mine, o astfel de povestire nu este de fapt un interviu, ci mai

degrabă o confesiune a unui om destul de comun şi obişnuit «aici în mediul nostru» care după părerea mea efectiv îşi povesteşte o bună parte din viaţa sa, şi evenimentele importante care l-au marcat pe parcursul vieţii cu suişurile şi coborâşurile sale, a luptei cu sine însuşi în încercarea de a răzbi şi reuşi în viaţă într-un fel sau altul şi care în final reuşeşte să se dedice credinţei în Dumnezeu.

Trebuie să recunosc că, la începutul acestei lecturi, am fost cam… rezervat şi sceptic (nici acum nu sunt 100% convins în legătură cu aceia care doar după ce ajung după gratii îşi găsesc cu adevărat credinţa în Dumnezeu) dar după o mai adâncă şi profundă lecturare am ajuns la concluzia că de fapt credinţa a fost totdeauna pentru el un fel de evadare, un refugiu şi doar odată cu trecerea anilor a găsit pacea şi liniştea interioară ce aduce cu sine împăcarea cu tine însuţi şi lumea care te înconjoară.

Lăudabil este şi faptul că a avut destulă tărie de caracter pentru a se rupe definitiv de lumea în care trăia şi îl făcea în mod inevitabil să revină în spatele gratiilor, puterea de a o lua de la capăt şi a începe o viaţă nouă dedicată credinţei ortodoxe, ceea ce este de admirat şi de urmat ca exemplu.

Chiar dacă el are un mod «diferit» de a înţelege şi percepe ideea de credinţă ortodoxă, propovăduieşte această credinţă într-un mod mai aparte, cred că face un lucru demn de respect pentru că se pare, crede într-adevăr în ceea ce spune şi susţine cu patimă şi ardoare.

Constat că este un tip cult, cu o inteligenţă peste medie, dar din nefericire pentru el, cu un trecut tumultuos şi deosebit de colorat, dar lucrul care l-a marcat în opinia mea cel mai mult, în afară de perioada petrecută în detenţie, a fost perioada copilăriei când individul se formează ca om şi sunt convins că a fost cea mai neagră perioadă a vieţii lui, plină de singurătate, nesiguranţă şi mai ales lipsa dragostei părinteşti şi a celor care te înconjoară.

Totuşi într-un final ideea principală a acestui interviu pentru mine este voinţa omenească a unui interlop notoriu, un om care şi-a trăit viaţa dusă la extreme, un om care a fost la un pas de a-şi ucide părintele, un tip instabil din multe puncte de vedere, complexat şi plin de frustrări, dar până la urmă un ÎNVINGĂTOR".

Un alt deţinut, condamnat la cinci ani pentru trafic şi consum de droguri, cu antecedente penale, a scris:

„O carte interesantă, în care am găsit şi m-am regăsit în multe

din întâmplările relatate. După ce am citit primele pagini, am crezut că este o carte religioasă, scrisă de un fost puşcăriaş, care s-a pocăit şi care citează diverse versete din Biblie şi încearcă să le explice în stilul caracteristic pocăiţilor, iar, la sfârşitul cărţii, nu ai fi înţeles mesajul transmis.

În dramele trăite de intervievat se pot regăsi mulţi din cei aflaţi în penitenciar, dar şi cei aflaţi în libertate, şi aici mă refer la părinţii care nu ştiu să îşi educe copiii, iar aceştia cad în patima drogurilor, a jocurilor de noroc şi comit, de la vârste tot mai fragede, infracţiuni…

Cu cât citeşti mai multe pagini din carte, înţelegi că subiectele cărţii sunt sensibile, cum ar fi masoneria, criza financiară, cât şi problemele pe care le întâmpini când ieşi din penitenciar… Un subiect delicat, atins în carte este problema cazierului şi uşile care ţi se închid în momentul eliberării din penitenciar, lipsa unei persoane care te-ar putea ajuta. Din păcate, nu am putut găsi un răspuns concret, iar credinţa în Dumnezeu nu este totdeauna suficientă pentru a răzbi în viaţă.

Un lucru care m-a deranjat a fost faptul că reporterul îl întrerupe pe intervievat. Poate că nu înţelege – sau nu poate să-şi imagineze – întâmplările prin care a trecut intervievatul (mă refer la momentele când povesteşte de viaţa din penitenciar.)

Un alt subiect atins este masoneria. Aş fi vrut să aflu mai multe despre acest subiect, dar nu am găsit o părere detaliată despre masoni şi masonerie – probabil reporterului nu i s-a părut destul de interesant subiectul.

Sfârşitul cărţii m-a cam dezamăgit, în sensul că se termină prea brusc. Lupta anti-sistem este, în sine, un subiect interesant şi nu a fost dezbătută mai deloc… Interviul se termină prea brusc – nu a mai fost timp… Oricum, când o să am acces la calculator conectat la internet, o să încerc să găsesc blogul şi articolele celui intervievat…

În concluzie, am rămas plăcut impresionat de carte".

Astfel de rânduri nu mai au nevoie de comentarii…

Anexe:

DE CE AM ALES ORTODOXIA [1]

Danion Vasile

Întâlnirea noastră are loc întrucât simt nevoia să dau mărturie despre felul în care Hristos vrea să îi cheme la El pe cei care au fost înşelaţi de diferite religii sau practici spirituale neortodoxe. Tema – De

la zeiţa morţii la Împăratul Vieţii – se datorează faptului că am fost un închinător al lui Kali, Zeiţa morţii, şi am ajuns să cred în Hristos, Fiul lui Dumnezeu, aşa cum îl mărturiseşte Biserica Ortodoxă.

Spun încă de la început că faptele pe care le voi relata vor părea unora drept neverosimile. Îi înţeleg pe sceptici şi nu caut să îi conving. Cuvintele mele li se vor părea acestora ca o poveste, ca un science-fiction ortodox. Cred însă că se vor găsi şi suflete care să înţeleagă că tot ceea ce vă voi spune au fost întâmplări pe care le-am trăit. Acum, la mai mult de cincisprezece ani de la convertirea mea la Ortodoxie, mi se pare că m-am născut şi am crescut doar în Biserică. Îmi e din ce în ce mai greu să îmi amintesc de practicile yoga şi de puterile paranormale pe care le-am avut înainte, ca şi de desfrâul sexual tantric în care am trăit…

Sunt ani de zile de când scriu şi vorbesc împotriva practicilor yoga, a ocultismului şi a celorlalte ramificaţii ale Mişcării New Age. De ce o fac? Pentru că ştiu că în braţele acestor rătăciri sunt milioane şi zeci de milioane de suflete care au nevoie de adevărul lui Hristos. Pentru că ştiu cât de greu este să mergi pe un drum spiritual la capătul căruia, în locul lui Dumnezeu, te aşteaptă diavolul.

E o lipsă de smerenie să vorbeşti despre faptele tale, ştiu. Numai că eu nu vă voi vorbi acum despre faptele mele bune, vă voi vorbi despre faptele mele rele şi despre modul în care Hristos a venit în viaţa mea şi m-a adus la lumina adevărului…

M-am născut în anul 1974, pe 15 august, de Adormirea Maicii Domnului. În copilărie am crescut departe de Biserică. Deşi fusesem botezat de mic, ca majoritatea copiilor din România, pe vremea regimului comunist mulţi oameni, chiar dintre cei care credeau în Dumnezeu, nu mergeau la biserică şi nici nu le ofereau copiilor o educaţie religioasă.

Îmi aduc aminte cum, mic fiind, intrând într-o biserică catolică, am văzut pe pereţi imagini din pătimirea lui Hristos. Noaptea am visat cum îl duceau pe Hristos spre Golgota şi cum El a căzut sub povara crucii. Şi, în vis, eu am vrut să ridic crucea Lui… Visul m-a marcat, dar nu a însemnat o angajare pe calea creştină. Mă atrăgea în mod deosebit un crucifix despre care mi se spunea că fusese adus de străbunicii mei din Grecia şi că era de la Muntele Athos. Văzându-L pe Hristos răstignit, mă impresiona suferinţa Lui, dar nu mă gândeam să duc o viaţă creştină.

Încă de la treisprezece ani, la insistenţele tatălui meu, am început viaţa sexuală. Tata îmi tot repeta că nu sunt vrednic de numele lui dacă stau cuminte. Aşa că nu am stat… Îmi amintesc şi acum cum stăteam ore întregi, zi de zi, să conving o fată să se culce cu mine. Acum douăzeci de ani copiii duceau o viaţă mult mai curată decât cei de azi şi era mult mai greu să convingi pe cineva să păcătuiască.

Chiar înainte să împlinesc paisprezece ani mama mea s-a sinucis, aruncându-se de la etaj. A căzut la mai puţin de doi metri de sora mea – care avea unsprezece ani – care a suferit un şoc puternic. Moartea mamei m-a făcut să caut răspuns la întrebarea: „Ce se întâmplă cu omul după moarte?" Încercasem să practic yoga şi înainte de acest trist eveniment, dar după el m-am apucat cu mai multă seriozitate. Tata îmi aducea acasă cărţi de yoga şi de filosofie orientală. Am încercat să îmi opresc bătăile inimii, dar nu am reuşit. Am încercat să fac călătorii astrale, să ies din trup, dar fără mari rezultate. Inventasem o nouă metodă de spiritism, fără să îmi dau seama că, în loc să vorbesc cu mama sau cu alte spirite, vorbeam cu dracii. Dar singur nu mă descurcam: aveam nevoie de un guru.

Momentul care mi-a îndreptat toată atenţia spre căutările spirituale a fost următorul: am fost în vizită la o fată, mult mai mare decât mine, care avea capacităţi paranormale. Multă vreme ghicise în cărţi cu o precizie extraordinară. Şi asta până când a început să viseze biserici dărâmate şi să audă o voce care o întreba: „Dumnezeu sau diavolul?" Dar nici când se lăsase de ghicit nu pornise pe drumul Bisericii.

Vorbind cu această fată, la un moment dat am spus o minciună neimportantă. Dar, în acea clipă, am simţit cum o putere fizică iese din ea şi mă împinge… Îmi venea să sar de la etaj, pentru a scăpa de presiunea aceea nevăzută. Fata a plecat în altă cameră şi m-am liniştit. Când s-a întors, i-am spus că o minţisem şi mi-a explicat că din cauza minciunii mi se întâmplase totul. I-am zis că vreau să devin şi eu puternic cum e ea şi atunci mi-a sugerat să mă apuc de yoga. M-a trimis la cursurile lui Gregorian Bivolaru, cel mai renumit şi mai controversat guru din România zilelor noastre…

În 2004, acesta a fost pus de autorităţile române sub urmărire generală, fiind acuzat de „trafic de persoane şi infracţiuni asociate crimei organizate". În 2005 a părăsit ilegal ţara şi a cerut azil politic în Suedia, unde Curtea Supremă din Stockholm a considerat că gurul e

prigonit exclusiv din motive religioase şi a refuzat să îl extrădeze. Acum, după ce l-am cunoscut şi după ce am cunoscut şi modul în care subjuga sufletele, îl asemăn lui Jim Jones, care şi-a pus câteva sute de discipoli să se sinucidă în Guyana, în anul 1978. Bivolaru nu a pus pe nimeni să se sinucidă, cel puţin nu până acum. Eu m-aş fi sinucis, dacă gurul mi-ar fi cerut asta, şi aş fi făcut-o fără să stau pe gânduri, fiind convins că sinuciderea ar fi spre folosul meu spiritual.

În anul 1990, când m-am apucat de yoga cu Bivolaru, trecuse mai puţin de un an de când regimul dictatorial al lui Ceauşescu căzuse şi românii obţinuseră libertatea religioasă. Ceauşescu prigonise puternic Biserica şi toate grupările spirituale. De aceea, cei care fuseseră închişi pe vremea dictatorului se bucurau de o faimă deosebită. Gregorian Bivolaru fusese închis în anul 1977, fiind acuzat de răspândirea de materiale pornografice. Dar discipolii lui susţineau că de fapt cauza era promovarea practicilor yoga, iar acuzaţiile de pornografie ar fi fost doar un pretext. Apărarea era plauzibilă, câtă vreme mulţi preoţi fuseseră închişi de regimul comunist sub acuzaţia unor pretinse apartenenţe la o grupare învinuită de orientare nazistă…

La începutul clasei a zecea am început cursurile de yoga… Primeam orice ni se spunea că fiind Adevărul… Credeam că Bivolaru e un mare spirit, poate chiar noul Mesia. Ni se spunea că, aşa cum Hristos a fost maestrul Erei spirituale a Peştilor, aşa Era Vărsătorului, Noua Eră, avea un Mesia care trebuia să vină pentru a duce lumea pe culmile sfinţeniei…

Au circulat în România anumite profeţii sectante în care scria că Bucureştiul va fi Noul Ierusalim, iar România centrul spiritual al planetei. Credeam aceasta, gândindu-mă la cât de importante sunt tehnicile de meditaţie pe care le promova Bivolaru. Credeam că el cunoaşte cea mai scurtă cale spre eliberare, spre ieşirea din ciclul reîncarnărilor. Bivolaru propovăduia credinţa în reîncarnare, ca toţi maeştrii New Age. Şi spunea că Tantra Yoga e cea mai eficientă cale de desăvârşire. Ce e Tantra Yoga? E Yoga sexuală… Prin concentrare, yoghinii afirmă că transmută energiile sexuale în energii spirituale. Şi, făcând sex, nu o fac pentru plăceri de moment – în Tantra Yoga orgasmul e considerat doar o pierdere de energie, iar actul sexual fără orgasm e un mijloc de sporire spirituală.

Elev fiind, mă bucura faptul că la cursurile de yoga veneau foarte mulţi studenţi şi intelectuali. Pentru mine era o dovadă în plus

că mă aflu pe drumul cel bun. Acum, după atâţia ani, spun că unii veneau acolo doar pentru sex… E mai simplu să te apuci de yoga şi să ai câte partenere vrei, decât să dai banii la bordeluri. Totuşi, pe vremea aceea nu vedeam lucrurile aşa…

Bivolaru era considerat Marele Maestru… De exemplu, ne-a învăţat o tehnică pe care, dacă o practicam vreme de patru luni, puteam zbura prin aer… Deşi nu căutam puteri paranormale, nu era de mirare că unii le dobândeau. Un tânăr ajunsese să zboare de la sol, unde stătea în poziţie de meditaţie, până aproape de tavan şi putea pune obiecte pe dulap. Alţii dobândiseră alte puteri paranormale, „siddhis-uri"… După o serie de exerciţii yoghine, am simţit cum mă făcusem mare cât camera… Adică pereţii îmi apăsau câmpul energetic. Nu aveam de unde să ştiu că totul era doar senzaţie indusă de diavol…

Foarte rar am avut totuşi senzaţia prezenţei diavolului… La şedinţele de meditaţie, ni se punea o muzică ambientală, foarte plăcută. La un moment dat, ni s-a pus o muzică efectiv hidoasă, parcă venită din iad… O muzică pe lângă care rockul pare bebeluş… M-a şocat, pe moment, dar am considerat că nu eram eu destul de avansat pentru a şti să mă folosesc de ea… Altă dată, am făcut o meditaţie în faţa oglinzii. La lumina lumânării, voiam să îmi văd aura… Mă pregăteam pentru o meditaţie pe care voiam să o fac în cimitirul evreiesc care era aproape de mine… Dar nu a mai fost nevoie să ajung în cimitir. Meditând, am simţit brusc o prezenţă demonică lângă mine. Chiar dacă nu am văzut-o, am simţit-o clar de tot şi m-am speriat.

Oricum, cel mai intens contact cu diavolul l-am avut în urma iniţierii mele în Tantra Yoga. Chiar dacă atunci am crezut că am avut o revelaţie, un moment de contact cu Absolutul, devenind creştin am înţeles că revelaţia mea fusese de origine demonică. Iată cum a fost…

Stăteam cu o fată pe plajă, între yoghini. Stând pe nisip în poziţie de meditaţie, faţă în faţă, ne-am atins doar palmele şi vârfurile genunchilor… Şi în clipa aceea am uitat, pur şi simplu, că sunt om. Simţeam Universul ca pe o fiinţă care are şapte centri de forţă şi simţeam cum cei şapte centri de forţă ai mei erau conectaţi la energia universului. Nu mi-am dat seama cât a durat starea de extaz, dar când mi-am revenit m-am gândit: „ce rost are să merg eu pe calea posturilor aspre când, practicând Tantra Yoga, avansez mult mai uşor?" Aşa că m-am decis să practic Tantra Yoga…

Deşi mă apucasem de yoga şi ca să scap de murdăria sufletească

pe care mi-o lăsaseră în suflet păcatele sexuale, am reînceput să fac sex… Numai că de data aceasta eram convins că ceea ce fac era bine. În fiecare seară spuneam de trei ori Tatăl nostru, rugându-L pe Dumnezeu să mă ierte pentru tot ce greşisem şi să îmi dea putere să fac numai binele. Şi nici nu îmi trecea prin cap că prin sex păcătuiam. Credeam că, dacă am renunţat să am orgasm, totul e curat… Şi eram atât de convins că Tantra Yoga e bună, încât voiam ca maestrul să se culce şi cu sora mea, care era fecioară şi avea cam 15 ani. Într-o perioadă, maestrul se culca în fiecare săptămână şi cu prietena mea. Ea îmi povestea că uneori erau şi alte fete care stăteau la coadă în faţa camerei maestrului, pentru a aştepta partida de Tantra Yoga…

Nu vreau să se înţeleagă că yoga devenise pentru mine un mijloc de distracţie… Ţineam posturi foarte aspre şi voiam să renunţ definitiv la mâncare. Adică să trăiesc fără să mai mănânc deloc, nimic…

Am început prin a nu mânca nimic o zi, două, trei… Am reuşit să ţin o săptămână post, doar cu apă… Şi aveam mai puţin de optsprezece ani, organismul meu era în creştere. Greu mi-a fost când am ţinut apoi un post total, am stat o săptămână fără apă sau hrană de orice fel. M-am hrănit doar cu aer şi cu energie de la diavol în săptămâna Patimilor, în anul 1992. Şi m-am întrebat, la începutul postului, la cine să cer ajutorul dacă voi simţi că nu mai rezist, lui Bivolaru sau lui Hristos? Şi am zis că Îi voi cere ajutorul lui Hristos, iar dacă Hristos nu mă va ajuta, voi apela la puterea gurului Bivolaru.

Aveam mare încredere în puterile gurului. Ni se vorbise de o formă specială de yoga, Guru Yoga, în care discipolul face o ascultare oarbă de maestrul lui. Şi ni se spusese o poveste, pe care o crezusem adevărată, cu un om care s-a aruncat în prăpastie pentru că un maestru nu a vrut să îl primească ucenic. Maestrul i-a pus mâinile şi picioarele la loc şi apoi l-a înviat… Astfel de poveşti mă făceau să am încredere totală în maestrul meu. Am avut chiar o viziune demonică, în care am văzut universul plin milioane de celule şi în fiecare din ele maestrul meu stătea în postura de lotus. Eu inspiram aceste celule, iar când le expiram, maestrul rămânea în mine…

O prietenă de-a mea, pe care o adusesem să vadă o conferinţă a lui Bivolaru, mi-a spus uimită cum a văzut raze de lumină care ieşeau din el…

Având eu atât de mare încredere în puterea lui, mă gândesc şi acum că numai Dumnezeu mi-a pus în minte să aleg să ţin postul acela

aspru cu ajutorul lui Hristos…

În acea săptămână de post total am citit pentru prima oară din Filocalii. Nu îmi dădeam seama că meditaţiile cu Shiva sau cu Milarepa pe care le făceam nu aveau nimic în comun cu spiritualitatea filocalică… Am avut un moment de slăbiciune când am simţit că înnebunesc din cauza postului, dar l-am cerut ajutorul lui Hristos şi momentul critic a fost depăşit. Yoghin fiind, nu mă lepădasem conştient de Hristos. Mai mult, maestrul ne punea să facem meditaţii în fiecare săptămână cu conştiinţa christică… Eu, stând în faţa crucifixului, mă rugam: „Doamne, am primit în copilărie botezul cu apă, şi nu mi-a ajutat la nimic. Botează-mă Tu cu foc…" Şi credeam că Hristos mă va ajuta să sporesc pe calea yoghină…

În Vinerea Patimilor am prins răsăritul soarelui într-un parc, meditând în faţa unui crucifix mare de piatră… Chiar dacă în noaptea de Paşti nu m-am dus la biserică, preferând să meditez acasă, legătura mea cu Hristos a devenit mult mai puternică după acel post.

Dar această legătură nu mă rupea de zeităţile hinduse. Îmi plăcea să meditez cu Kali, una din puterile cosmice, zeiţa naţională a Tibetului, care este reprezentată cu un şir de cranii la gât, cu un cuţit în mână, cu un cap de om în cealaltă şi cu limba plină de sânge. Despre ea se spune că este înfricoşătoare pentru cei care nu o cunosc, dar este apropiată de cei care o cinstesc. Mă rugam ei: „O, Kali, fă-mă al tău. Fă dragoste cu mine. Intră în mine şi primeşte-mă în tine. Vreau să fiu una cu tine. Dă-mi puterea de a birui moartea, dă-mi puterea de a stăpâni timpul. Fă-mă al tău". Am simţit-o pe Kali ca pe o femeie uriaşă, cu puteri copleşitoare. Mă simţeam legat de Kali, dar mă simţeam legat, în acelaşi timp, şi de Hristos.

De aceea, am fost surprins când, după o şedinţă de yoga, întrebându-l pe Bivolaru ce legătură există între Hristos şi puterile cosmice – i se puneau maestrului întrebări pe bileţele – el a răspuns: „Ce legătură? Nu există nicio legătură…" Dacă mi-ar fi spus că Hristos e o conştiinţă mare care are grijă de planeta noastră, în timp ce Kali e una din fiinţele care menţin universul în existenţă, şi că Hristos e mic pe lângă Kali, dar că se cunosc între ei, aş fi crezut. Dar să mi se spună că nu există nicio legătură, ca şi cum ar exista două adevăruri paralele, fără nicio legătură între ele, nu puteam să accept. A fost prima oară când am pus serios la îndoială înţelepciunea maestrului meu. Tot atunci l-am întrebat care cale yoghină este mai înaltă, cea a ascezei

duse la limită sau a tantricilor, care trăiesc o viaţă sexuală foarte activă. Şi, înainte ca el să răspundă că fiecare să meargă pe calea care i se potriveşte, primul răspuns a fost un hohot de râs al multora din sală, care ironizau până şi ideea de asceză sexuală… Râsul lor, ca şi răspunsul maestrului, m-a făcut să vreau să găsesc adevărul în altă parte…

O auzisem cu puţin timp înainte pe Swami Shivamurti, o maestră iniţiată în India, discipola lui Swami Satyananda. Swami Shivamurti a fost trimisă încă din anii 1978 în Kalamata pentru a aduce Greciei învăţătura yoghină. În 1984 a fost înfiinţat „ashramul", mănăstirea yoghină, de lângă Atena, de la Paiania. M-am întâlnit cu ea într-o casă particulară, unde stabilise o întâlnire cu un număr restrâns de yoghini. Am întrebat-o dacă în ashramul ei pot merge pe calea ascezei, şi mi-a răspuns afirmativ, plină de bunăvoinţă. Deşi mi-aş fi dorit ca ea să fie bărbat şi să arate ca maestrul standard, bătrân, cu barbă albă şi lungă, plin de pace, am acceptat să îi fiu discipol. Am plecat după ea în Bulgaria, unde fusese invitată să mai ţină nişte conferinţe.

La un moment dat, mi-a dat numele yoghin, un fel de nume de botez indian. Deşi mă aşteptam să primesc un nume mare – cum ar fi Mahashiva sau Milarepa, am primit un nume aparent banal: Bhaktimurti, forma devoţiunii, forma evlaviei. Altfel spus, pentru mine cea mai scurtă cale de iluminare era adorarea cuiva, a unui zeu, a unei puteri… Aşa că m-am gândit să îl cinstesc pe Hristos. Cred că Dumnezeu i-a pus în gând lui Swami Shivamurti să îmi dea acest nume, chiar dacă ea slujeşte puterile întunericului. Dar Dumnezeu a putut vorbi prin ea, ca prin măgarul lui Balaam. Şi nu cred că ea şi-a dat seama ce bine mi-a făcut…

Luasem hotărârea să merg în ashramul ei, ea mi-a spus că mă primeşte, dar – întrucât eram minor – aveam nevoie de aprobarea scrisă a tatălui meu. În Bulgaria a fost un moment de mare importanţă pentru viitorul meu… Am fost dus de o yoghină la câteva biserici mai importante din Sofia, una din ele fiind cea rusească. Acolo, la subsol, se află moaştele episcopului Serafim Sobolev, un ierarh făcător de minuni. Lângă racla sa erau foarte multe bileţele, pe care oamenii îi scriau cuviosului episcop dorinţele lor. La racla lui m-am rugat din toată inima şi i-am cerut: „Ajută-mă ca în viaţă să nu fac voia mea, ci să se facă voia lui Dumnezeu cu mine…" Am simţit că ceva s-a schimbat

atunci, ceva greu de explicat în cuvinte. Pe vremea când făceam yoga mi se făcea foarte rău când intram în biserici, mi se părea că nu e aer deloc, nu puteam suporta decât foarte greu slujbele… Dar în biserica unde sunt moaştele Vlădicăi Serafim Sobolev – care, deşi nu e canonizat, e cinstit ca sfânt de popor – parcă s-a luat o ceaţă de pe sufletul meu.

M-am întors în ţară, plin de emoţia plecării în Grecia. Tata mi-a dat aprobarea să plec, pentru că ştia că oricum nu aveam de gând să termin liceul. Se ruga diriginta de mine să vin la şcoală, să mă vadă profesorii ca să mă treacă în următoarea clasă, dar pe mine nu mă interesa decât cum să practic yoga cât mai intens. De altfel, la şcoală, în timpul orelor, tot yoga făceam. Mi se părea o pierdere de timp să învăţ. Deşi eram la Liceul de informatică – cel mai bun liceu din Bucureşti pe vremea aceea, la care dădusem fiind pasionat de informatică, practica yoga mă subjugase total, şi nu mai aveam stare să învăţ nimic în afară de asane şi de tehnici de meditaţie. De altfel, mintea îmi fusese spălată în aşa fel încât nu puteam citi decât materiale yoghine, la celelalte mintea nu mi se aduna…

Plecarea mea în Grecia se apropia. Mă hotărâsem ca, înainte de a ajunge în ashramul de lângă Atena, să trec şi prin Sfântul Munte Athos, unde auzisem de cuvioşii care practică rugăciunea lui Iisus. Voiam să fiu şi eu iniţiat în această practică… Tatăl meu mi-a sugerat să mergem să vorbim despre plecarea mea în Grecia cu un cunoscut părinte din Bucureşti, Constantin Galeriu, care a pătimit pentru Hristos în închisorile comuniste.

Părintele Galeriu m-a trimis în Moldova, la Mănăstirea Sihăstria, la părintele Ilie Cleopa. Eu aveam de gând să merg la mănăstire pentru a vedea cum e viaţa în ascultare, ca să fac un fel de stagiu pregătitor pentru plecarea în ashram. Dar, pentru că părintele Cleopa combătea cu duritate practicile yoga şi datorită tensiunilor pe care le aveam cu fraţii de mănăstire care nu erau de acord cu învăţăturile yoghine, am plecat repede din mănăstire.

Întorcându-mă în Bucureşti, am intrat într-o altă grupare spirituală de factură New Age, Alianţa pentru integrare spirituală în Absolut. Această grupare, care amesteca învăţătura ortodoxă cu învăţăturile spiritiste, îi învăţa pe oameni să vadă aure, îngeri, să vadă aşa-zisa lume spirituală. De fapt, nu făcea altceva decât să îi arunce pe membrii ei în braţele înşelării, ale diavolului care poate lua şi chipul

îngerului bun… În această grupare diavolul lucra cu mult mai multă putere decât la yoga, de fapt mult mai vizibil. Prin practica yoga îţi trebuie mulţi ani ca să vezi lumea spirituală, aici o puteai vedea pe loc. Chiar dacă eu însumi nu am văzut multe lucruri care ţin de paranormal, totuşi aveam puterea să îi învăţ pe alţii să o facă. Le puneam mâinile pe cap, ziceam o rugăciune şi ei începeau să vadă…

Am deschis chiar în liceu un fel de curs de dobândire a puterilor paranormale… Ne adunam în sala de festivităţi… Mergând într-o tabără, am învăţat mare parte din copiii de acolo să vadă lumea spirituală… Nu aveam de unde să ştiu că cele văzute se datorau ori autosugestiei ori influenţei drăceşti. În tabăra aceea am vrut să văd dacă pot hipnotiza pe cineva. Am încercat şi… am reuşit. A fost simplu, mult mai simplu decât mă aşteptam…

Unul din momentele care m-au pus pe gânduri a fost întâlnirea cu un părinte ieromonah. Cei din grupul new-age-ist m-au convins că nu are rost să merg în Grecia ca să fiu discipol al lui Swami Shivamurti Saraswati, când în România trăia reîncarnat Sfântul Ioan Evanghelistul, la o mănăstire de maici. Am vrut să merg să îl văd cu ochii mei pe Sfântul Ioan, aşa că am plecat la mănăstire împreună cu prietena mea de 24 de ani, cu care făceam Tantra Yoga. Eu aveam aproape 18 ani. Când ne-am apropiat de gardul mănăstirii, părintele era acolo, parcă ne aştepta. Ne-a întrebat: „Voi sunteţi yoghini, nu-i aşa? Plecaţi de aici, rătăciţilor! Aici e mănăstire… Ce căutaţi în acest loc sfânt? auzi, băiat cu fată împreună la mănăstire. Păcătoşilor, nu vă este ruşine? Aţi mai venit şi împreună… Steineriştilor, teozofilor…", a bombănit părintele, intrând în clădirea cu chiliile. Prietena mea citise din scrierile lui Rudolf Steiner şi literatură teozofică… Părintelui i se descoperise ce e cu noi… Nu am înţeles decât mult mai târziu de ce ne reproşa că am venit băiat cu fată la mănăstire – se referea la faptul că noi trăiam în păcatul curviei, dar mie nici prin cap nu îmi trecea atunci aşa ceva…

Am intrat cu fata în biserică, gândindu-ne că nu ne va scoate afară. Când a intrat şi părintele, ne-a arătat cu degetul şi ne-a întrebat: „Credeţi în reîncarnare, nu?" „Da", am răspuns cu voce tare, convins că trebuie să apăr adevărul în faţa creştinilor care nu îl cunosc. Ne-a întrebat: „Credeţi că sunt Ioan Evanghelistul, nu?" „Da", am răspuns hotărât.

„Afară din biserică, rătăciţilor. Aici e Casa Domnului şi, dacă nu vă lepădaţi de rătăcire, nu aveţi ce căuta în ea". Nu mă aşteptam chiar

să ne gonească din biserică. Ştiam însă că, atât în tradiţia creştină, cât şi în cea orientală, învăţătorul încearcă uneori răbdarea ucenicului în cele mai neaşteptate moduri. Şi eu nu aveam de gând să cedez. Prietena mea, fiind mai mare ca vârstă, s-a simţit mustrată de cuvintele părintelui şi i-au dat lacrimile…

Ar fi fost normal ca acela să fie momentul apropierii mele de Ortodoxie… Fusesem îndoctrinat de cei din grup că părintele mă va supune unui test greu înainte de a mă primi ucenic de taină şi credeam că totul e doar o încercare. Fusesem manipulat, fusesem îndoctrinat total… Nu mi-am dat seama că părintele vorbea serios. M-am întors în Bucureşti, dar dorinţa de a-l revedea pe părinte era mare. După o vreme m-am întors la mănăstire, şi părintele iar m-a pus să aleg între învăţătura Bisericii şi învăţătura în care crezusem până atunci, dar nu am vrut să mă lepăd de rătăcire… Aşa că de acolo am plecat într-un pelerinaj la mănăstirile din Moldova… La Schitul Sihla mi s-a întâmplat ceva ciudat. În timp ce stăteam în faţa chiliei cu o Biblie în mână, a venit la mine un părinte cu păr alb şi barbă albă, cu o faţă foarte blândă, care m-a pus să citesc un pasaj de genul că ereticii vor fi pedepsiţi pentru rătăcirea lor. Apoi a plecat. Eu m-am gândit: „Da, ereticii vor fi pedepsiţi… Dar de ce mi-a dat mie să citesc tocmai asta? Oare sunt eu în erezie?…”

Aproape de schitul Sihla e o peşteră în care s-a nevoit Sfânta Teodora, o pustnică pe care o hrăneau corbii, aducându-i mâncare în ciocurile lor. Am vrut să stau şi să mă rog o noapte în peştera ei, ca să mă ajute Dumnezeu să o iau pe drumul cel bun. Părintele stareţ mi-a dat binecuvântare… Într-o seară am pornit spre peşteră. Pe drum, în pădure, se auzeau tot felul de sunete ciudate. Îmi spusese cineva că, în urmă cu trei ani, un om mânca zmeură dintr-un tufiş, iar de cealaltă parte a tufişului era un urs… Aşa că aşteptam să ajung cât mai repede în peşteră, unde credeam că va fi linişte. Şi asta pentru că, în timpul zilei, m-am dus de câteva ori acolo să mă rog şi fusese linişte…

Dar nu a fost aşa… A fost cea mai groaznică noapte din viaţa mea… Credeam că voi putea sta toată noaptea să spun rugăciunea lui Iisus. Dar ispitele au venit repede. Mai întâi au venit liliecii. Erau mulţi şi zburau atât de aproape de mine încât pe faţa mea simţeam curentul de aer făcut de aripile lor. Mi s-a făcut scârbă şi frică, mi-era teamă să nu mi se înfigă vreunul în păr. Cu un an în urmă mă răsesem în cap, să arăt ca un veritabil yoghin, dar părul îmi crescuse la loc între timp…

Mi-am pus geaca de piele în cap, ca să mă apere de lilieci. La un moment dat, m-am gândit că poate Dumnezeu vrea să mă pedepsească pentru păcatele mele şi atunci mi-am lăsat capul liber, dar liliecii nu s-au atins de mine… După o pauză, altă ispită: pe ghetele mele au început să se suie nişte şoricei. Senzaţia era groaznică… Unii oameni, care au fost la Sihla, mi-au spus că nu există în peştera Sfintei Teodora nici lilieci şi nici şoricei. Eu i-am văzut… Sau, dacă ce am văzut era arătare drăcească, era greu de sesizat asta…

Îmi era din ce în ce mai teamă, simţeam că din cauza presiunii psihice înnebunesc. Şi mai simţeam că, dacă voi adormi, dracul va pune stăpânire pe mine. O senzaţie greu de explicat în cuvinte… Îmi picuram ceară pe palmă, pe diferite locuri, ca de la micile arsuri să rămân treaz, să nu adorm… Mă tot rugam: „Doamne, pentru binecuvântarea părintelui stareţ, miluieşte-mă! Doamne, pentru puterea ascultării, miluieşte-mă…" Nu am putut să spun aproape deloc rugăciunea lui Iisus, am citit toată noaptea dintr-o carte de rugăciuni, pe care când o terminam, o luam de la început…

Dar adevărata ispită a fost alta. La un moment dat am auzit cum, în intrarea îngustă în peşteră, un animal mare face trei paşi. Primul pas mi-a atras atenţia, pe al doilea l-am auzit clar şi pe al treilea la fel. Erau paşii unui animal mare. Nu putea fi decât ursul. M-am gândit: „Să ies pe lângă urs, nu am loc. Dacă mă bat cu ursul, nu am nicio şansă să îl înving. Mai bine să mor în rugăciune".

Eram convins că o să mor atunci. M-am rugat, m-am tot rugat, fără să am curajul să mă întorc să văd ursul… Văzând însă că din spatele meu nu se mai auzea niciun zgomot, m-am întors cu faţa spre ieşirea din peşteră. Nu era niciun animal… Fusese o ispită drăcească, care mă îngrozise tare… Poate că în peştera aceea or fi lilieci sau şoareci, dar ursul nu intrase sigur. Pentru că nu avea cum să iasă fără să facă zgomot, intrarea fiind foarte îngustă. Cine a fost acolo îşi dă seama uşor că nu avea cum să iasă un urs fără să facă la fel de mult zgomot ca atunci când intrase…

Dumnezeu a văzut însă că nu intrasem acolo ca să mă laud apoi cu nevoinţele mele, ci intrasem ca să îl rog cu disperare să îmi arate care e calea cea bună. Îmi era frică că nici Ortodoxia nu e adevărul şi că urma să plec mai apoi în altă grupare spirituală. Dar preferam să mor decât să trec de la o rătăcire la alta. Mă rugam: „Doamne, mai bine să mor decât să trăiesc departe de Tine şi să îi învăţ pe alţii să meargă pe

căi rătăcite…”

După noaptea petrecută în peşteră, în noaptea următoare am avut un vis care mi-a schimbat viaţa. Am visat cum căutam într-o carte cu canoane pentru păcate ce canon ar trebui să fac pentru păcatele mele. Şi, în timp ce visam, dar fără nicio legătură cu visul, am auzit o voce clară, puternică, o voce care m-a sculat din somn: „Canon: să îi înveţi pe cei din afară filosofia Sfinţilor Părinţi”.

M-am sculat brusc, neînţelegând de ce canonul respectiv – pe care îl simţisem ca fiind un mesaj dumnezeiesc – nu îmi ceruse să îi învăţ pe oameni teologia, ci filosofia Sfinţilor Părinţi. Un duhovnic mi-a explicat că Dumnezeu a rânduit aşa ca să fiu sigur că nu era o simplă autosugestie. Pe vremea aceea nu ştiam că filosofia Sfinţilor Părinţi e tocmai teologia, vorbirea cu şi despre Dumnezeu…

Vocea aceea dumnezeiască mi-a schimbat viaţa. M-am întors la părintele care mă gonise de două ori şi i-am spus că vreau să pornesc pe drumul Bisericii. M-am pregătit de spovedanie – am scris şapte pagini mari de păcate – şi m-am spovedit… Am simţit cum viaţa mea s-a schimbat, cum sufletul s-a curăţit… Deşi nu eram vrednic, părintele mi-a spus să mă împărtăşesc cu Sfintele Taine…

Din clipa aceea am renunţat la credinţa în reîncarnare, la practicile yoga, la desfrâul sexual… Mi-a fost greu, uneori foarte greu, dar L-am simţit pe Hristos aproape… Când vă spun aceste cuvinte, când mă gândesc la trecutul meu, mi se pare că vă spun o poveste despre altcineva. Îmi e greu să îmi aduc aminte că am fost yoghin. Cu adevărat, pocăinţa curăţă mintea şi spală sufletul.

Când, după câţiva ani, m-am căsătorit, am avut senzaţia că m-am căsătorit fecior, că nu mai cunoscusem nicio femeie şi că soţia mea era prima căreia m-am dăruit… De fapt, viaţa de păcat nu seamănă deloc cu viaţa de familie. Parcă ar fi două lucruri diferite, deşi în exterior seamănă.

Ce a urmat după prima spovedanie? Am pornit pe calea Bisericii, am făcut Facultatea de Teologie ortodoxă şi apoi un master în *Sectologie şi ecumenism*, care a avut ca temă tocmai rătăcirile Mişcării New Age. Când eram în liceu am cunoscut un părinte cu viaţă sfântă – acum se strâng mărturii pentru publicarea vieţii şi minunilor lui. El mi-a spus că voi scrie multe multe cărţi de folos duhovnicesc… După ce am scris primele cărţi – acum sunt peste douăzeci – un creştin mi-a spus atunci când ne-am văzut la o mănăstire: „Ştii, părintele mi-a spus

că vei scrie multe cărţi încă de când erai în liceu. Acum văd că se împlinesc cuvintele sale…”

Am început să scriu pentru a-i convinge pe cei care stau departe de Biserică că stau departe de Adevăr, de frumos, de împlinire. Primele cărţi au fost împotriva rătăcirilor, împotriva horoscopului, a credinţei în reîncarnare, a evangheliilor gnostice. *Jurnalul convertirii – De la zeiţa morţii la Împăratul vieţii* descrie convertirea mea la Ortodoxie… Una din ultimele mele cărţi, *Evanghelia versus Iuda*, combate nu doar evanghelia gnostică pusă pe seama apostolului Iuda, ci şi cugetul lui Iuda în teologia, iconografia şi literatura contemporană. Mi-am dat seama că nu e de ajuns să scriu pentru cei amăgiţi de rătăcire. Şi cei care sunt ortodocşi, dar duc o viaţă creştină căldicică, au nevoie de ajutor. Am scris cărţi pentru tineri, *Cartea nunţii – Cum să îmi întemeiez o familie*, *Tinerii şi sexualitatea* – despre modul în care sunt pervertite minţile tinerilor de azi de patima desfrâului… Am scris şi pentru oameni adulţi, despre înfruntarea necazurilor şi a bolii, am scris comentarii la Pateric…

Sunt foarte conştient de riscul la care mă expun. În Ortodoxie nu tinerii trebuie să vorbească, ci bătrânii, cei care au o experienţă duhovnicească solidă… Eu scriu pentru că aşa am primit ascultare de la duhovnic. Îmi spunea duhovnicul chiar că îi pare rău că nu am patru mâini, să scriu mai mult. Şi mi-a mai spus că eu aşa mă voi mântui, scriind… Când am venit în Grecia la doctorat, prima întrebare pe care am pus-o unui duhovnic a fost: „e oare firesc să scriu atât de mult, câtă vreme dinţii mei sunt de lapte, doar pentru că aşa am ascultare de la duhovnic?” Şi părintele mi-a răspuns: „dacă duhovnicul se roagă pentru tine, dacă te ţine prin rugăciunile sale, totul e bine. Fă ascultare şi totul va fi bine…”

Am avut un moment de îndoială, dacă e bine sau nu să merg pe calea ascultării. Am fost chiar ispitit să îmi părăsesc duhovnicul, pentru că mi se părea că nu îmi dă cele mai bune îndrumări. Şi atunci am avut un vis. Am visat că eram într-o biserică în care se aflau moaştele întregi ale Sfântului Nectarie. Duhovnicul meu se ruga de o parte a raclei, iar eu stăteam de cealaltă parte. Sfântul a început să se mişte în raclă… Atunci i-am cerut să mă binecuvânteze. Sfântul avea o cruce mare de metal în mână şi a început să îmi facă cruci pe cap, spunând: „Fii binecuvântat, fii binecuvântat…” Când m-am trezit, îmi era teamă ca nu cumva visul să fi fost de la diavol. Seara mi-am sunat duhovnicul

pe telefonul mobil. I-am spus: „Părinte, ştiţi că nu cred în vise". Şi i-am povestit visul, după care l-am întrebat: „A fost visul de la diavol, de la fire sau de la Dumnezeu?" „Cum să fie de la diavol, când eu m-am rugat astăzi dimineaţă pentru tine la moaştele Sfântului Nectarie? Sunt în Grecia, nu ştiai?" Nu, nu-mi trecea prin cap… Credeam că îl sunasem pe mobil în România, dar îşi activase roamingul şi vorbisem cu el în Grecia… I-am povestit totul unui părinte cu viaţă sfântă de la o mănăstire, care mi-a zis: „Nu putea să îţi spună duhovnicul clar că visul a fost de la Dumnezeu, ca să nu se mândrească că l-ai văzut lângă racla sfântului. A fost un vis de la Dumnezeu, Sfântul Nectarie vrea să te încurajeze să mergi înainte pe drumul mărturisirii lui Hristos…"

Visul acesta a fost încurajarea de care aveam nevoie ca să merg înainte. Drumul e greu, ispitele sunt mari, dar am nădejde că Hristos mă va ajuta să merg înainte…

Viaţa în Hristos a fost de o frumuseţe extraordinară… Cel mai mare lucru e că am cunoscut Adevărul şi că am cunoscut că Adevărul este iubire… În Biserică am învăţat să iubesc. Iubirea creştină e caldă, nu e ca iubirea yoghină, rece şi superficială… Am descoperit frumuseţea familiei, care este cu adevărat o comoară. Alături de soţia şi de cei trei copii pe care îi am trăiesc cu impresia clară că mă aflu într-un vis frumos… Mi se pare că despre familia creştină se vorbeşte şi se scrie foarte puţin. Când m-am căsătorit, am făcut oarecum un pariu, crezând că va fi frumos. Viaţa de familie a fost mult mai grea decât mă aşteptam, dar şi mult mai frumoasă…

Dau această mărturie pentru că unii dintre cei care au practicat yoga au rămas cu mari probleme de comunicare, au rămas inadaptaţi social, deşi au intrat în Biserică. Au păstrat un comportament yoghin, chiar dacă au încercat să primească învăţăturile creştine…

Vă mărturisesc că nu încetez să mă bucur că sunt ortodox… Au trecut ani în care îmi era teamă: oare nu mă voi plictisi? Oare viaţa creştină nu va deveni banală pentru mine? Şi am descoperit că viaţa în comuniune cu Dumnezeu, cu Maica Domnului, cu sfinţii şi cu cuvioşii Bisericii nu poate fi plictisitoare.

Cred, dimpotrivă, că viaţa creştină e cea mai palpitantă viaţă. Trebuie să fii cu adevărat un erou ca să trăieşti creştineşte în această lume iubitoare de păcate şi de erezii.

Scopul cuvântului meu a fost de a vă convinge să întindeţi o mână spre cei aflaţi departe de Biserică. După unele conferinţe se

strâng fonduri ori pentru săraci, ori pentru misiunile creştine din ţările africane, ori pentru cine ştie ce activităţi de asistenţă socială.

Eu nu am să trimit acum prin sală o cutie în care să se pună bani, ci o cutie în care să puneţi o bucăţică din inimile voastre. Să vă daţi seama că lângă voi sunt atâţia şi atâţia oameni înşelaţi de diferite religii şi grupări sectare, pe care voi îi puteţi ajuta prin pilda vieţii voastre creştine.

Ceilalţi s-au plictisit de predici creştine fără acoperire. Ceilalţi au nevoie de exemplele voastre vii. Vor să vadă în voi icoane vii ale lui Hristos.

Nu încercaţi să aduceţi pe nimeni cu forţa la Hristos. Ci cuceriţi-i cu iubirea creştină. Nimeni nu rezistă la iubire. Lumea de azi caută dragoste şi o caută greşit. Şi găseşte doar iubiri mincinoase.

Daţi-le iubirea adevărată, iubirea jertfelnică, şi îi veţi schimba. Şi cei care erau hotărâţi să nu se schimbe niciodată vor porni, încet-încet, pe drumul convertirii.

Da, acum am dat drumul, prin sală, unei cutii, acestei cutii nevăzute, în care nu trebuie puşi bani, ci trebuie pus ceva şi mai de preţ, repet, o bucăţică din inimile voastre. Aveţi puterea să faceţi această donaţie?

M-aş bucura mult. Dumnezeu să vă dea spor în toată lucrarea cea bună. Amin.

---

[1] Lui Saccsiv i s-a părut interesant faptul că amândoi am trecut prin multe „gropi" înainte de a ajunge să ne apropiem de Dumnezeu şi de Biserică. Aşa că m-am decis să anexez la mărturia lui şi textul unei conferinţe despre convertirea mea (întâmplările sunt descrise pe larg în cartea mea *Jurnalul convertirii* – care poate fi citit pe www.danionvasile.ro).